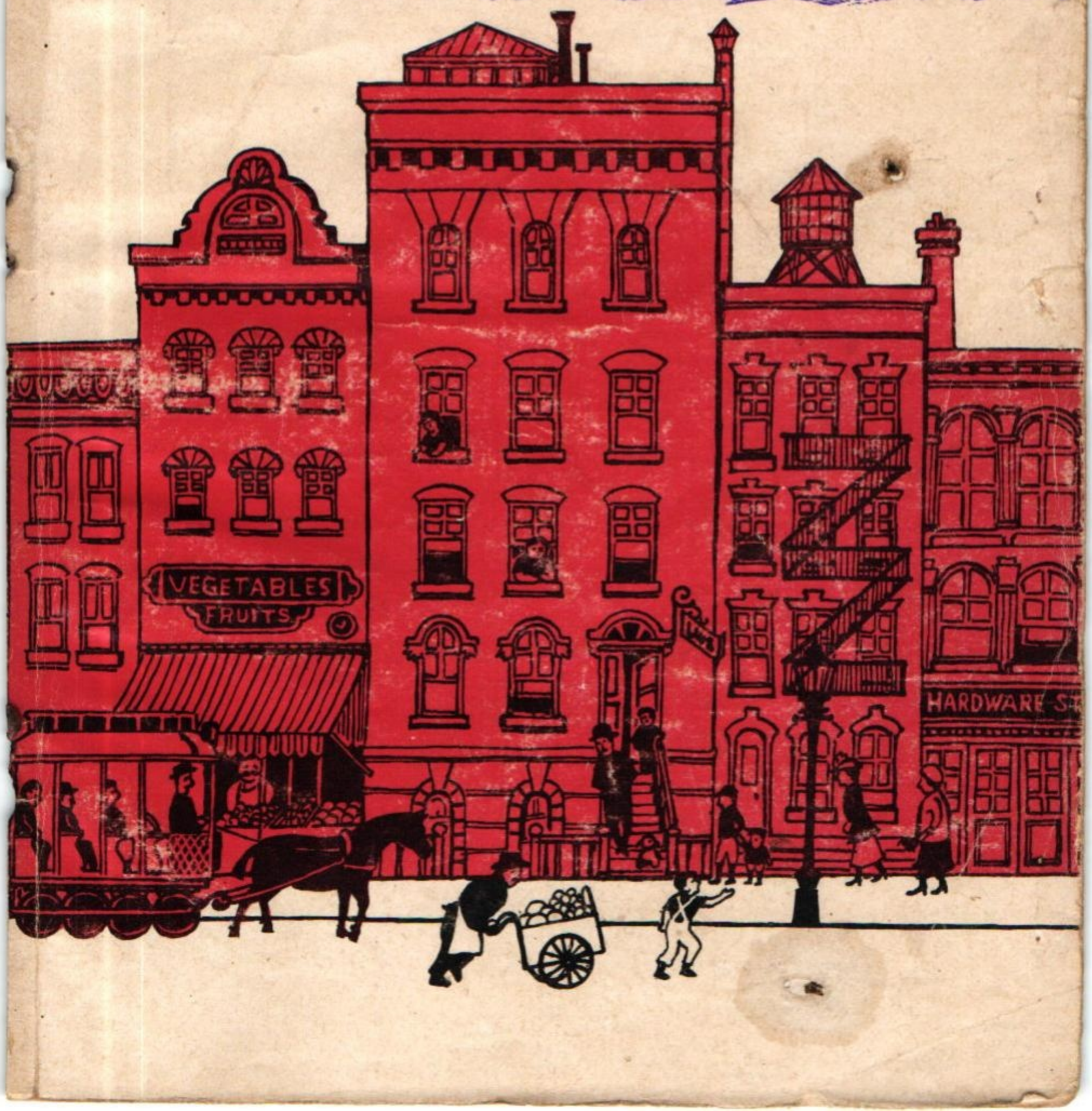
ริชาร์ด สะเมริ่น

กับ

ไอ. เรนจ์

ศิราสัน
ยะมริกัน

๒๑)

โจ. เรพริ

สาระบาย

ຂອງຂວັນຈາກເມຈາຍ.....ໜ້າ ๑

ສອງສຸພາບບຸຣຸດໃນມິ້ເທວສກີວິງ....." ๑๔

ໃບໄມໃບສຸດທາຍ....." ๔๑

ທ້ອງເຊົ້າທີ່ມີເຄື່ອງຄົບ....." ๖๑

ທ້ອໃຈໄຂ່ຕົ້ມກາ....." ๔๔

ຕຳຣວດກວດຄວາມສງົບ....." ๗๑

ຈາກ່ອນນັ້ງຂອງຄົນຂັບຣິ ณ ม้า....." ๗๘

ກາມປະຕິຮູບ - ວິຖີຊີວິດ....." ๘๔

ໄຟສວາດຂອງນັກທຸຣະກິດ....." ๙๗

ຫລັງຈາກ ๔๐ ປີ ....." ๑๐๖

ມຄພ....." ๑๐๙

ເຈົ້າບ່າວແລະເຈົ້າສາວວິວາ....." ๑๑๒

ຄູ່ໃຜ - ເມມັ....." ๑๔๗

ເຈົ้าอำมาด อาสมา และพ่อยโมง....." ๑๖๗

ปะตูะรง....." ๑๔๗

ຂອງຂວັນຈາກເມຈາຍ

ມື້ງດອລລາກັບ ຫຼກ ເຊັ້ນທໍ່ນັ້ນ ນາງໄດ້ແຍກເງິນຈຳນວນນີ້ ໄວ້ອີກບ່ອນນຶ່ງ ເທື່ອລະເຊັ້ນ ສອງເຊັ້ນ ແລະ ອີກເຊັ້ນນຶ່ງນັ້ນ ແຍກ ໄວ້ສຳລັບຊື້ຊຶ້ມ ປາ ອາຫານຢ່າງອື່ນ ນາງແດລລານັບເງິນຈຳນວນນີ້ ເຖິງສາມເທື່ອ ນັບແລ້ວນັບອີກ ກໍຍັງເປັນນຶ່ງດອລລາກັບ ຫຼກ ເຊັ້ນຢູ່ ຄືເກົ່າ ແລະມື້ອື່ນນີ້ກໍຈະເປັນມື້ຂຸນທຣິສມາສແລ້ວ*.

ຈະເຮັດຫຍັງກໍບໍ່ໄດ້ ນອກຈາກໂດດຂຶ້ນຕຽງ ແລ້ວນອນໄຫ້ ຄິດຫຍັງກໍບໍ່ອອກ ແດລລາ ກໍເລີຍໂດດຂຶ້ນຕຽງ ນອນໄຫ້ຢູ່ຜູ້ດຽວ.

*ເມຈາຍ: ຜູ້ທຳອິດທີ່ໃຫ້ຂອງຂວັນໃນວັນທຣິສມາສ

*ທຣິສມາສ: ມື້ເກີດຂອງພະເຍຊູ ຊຶ່ງຊາວທຣິສຈຽນທັ່ງຫລາຍຖື ເປັນມື້ສຳຄັນໃນດ້ານສາສນາແລະເລກປ່ຽນຂອງຂວັນ ຊຶ່ງກັນແລະກັນ.

ໃນຂນະທີ່ເຈົ້າຂອງບ້ານກຳລັງສົນສະຕິອາຣົມຂອງຕົນຢູ່ເທິງ ຕຽງນອນນັ້ນ ພວກເຮົາມາພາກັນສຳຣວດເບິ່ງບ້ານຂອງລາວສ່ວນ ເນາະ ບ້ານຂອງແຄລລາເປັນຫ້ອງເຊົ່າທີ່ມີເຄື່ອງເຮືອນຄົບ ຄ່າເຊົ່າ ອາທິດລະ ๗ ດອລລາ ແລະ ກໍ່ບໍ່ມີຫຍັງຈະຂັດສົນ ກ່ຽວກັບເຣື່ອງຄ່າ ເຊົ່າຫ້ອງນີ້.

ບັດນີ້ຢູ່ຊັ້ນລຸ່ມມີແຈບໜັງສືແຈບນຶ່ງ ແຕ່ເປັນແຈບນ້ອຍໂພດ ໃສ່ ໜັງສືກະບໍ່ໄດ້ ມີກະດິ່ງໄຟຟ້າອັນນຶ່ງ ແຕ່ຄືສີໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ຄືກັນ ພ້ອມ ທັງມີຊື່ຕິດຢູ່ຂ້າງປະຕູວ່າ "ເຈມຊ໌ ແຄລລິງແຮມ ຢັງ".

ຕອນເວົ້າຊື່ ຕິດໄວ້ບ່ອນນັ້ນທຳອິດທຳອໍ່ນັ້ນ ທ້າວເຈມຊ໌ ແຄລ ລິງແຮມ ຢັງ ໄດ້ເງິນເດືອນອາທິດນຶ່ງ ๓๐ ດອລລາ ມາບັດນີ້ລາວ ໄດ້ແຕ່ອາທິດລະ ๔๐ ດອລລາ ຊື່ລາວກໍ່ປາກົດວ່າຢາກຍາວໂພດແລະ ສຳຄັນຂຶ້ນອີກ ຊື່ນັ້ນຄວນຈະເປັນ "ເຈມຊ໌ ດີ ຢັງ" ສັ້ນເຂົ້າກ່ວາ ເກົ່າ ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ດີ ເມື່ອເຈມຊ໌ ແຄລລິງແຮມ ຢັງ ເຂົ້າມາ ໃນຫ້ອງເຮືອນ ອັນເປັນທີ່ຢູ່ຂອງລາວແລ້ວ ຊື່ຂອງລາວກໍ່ແຮງສັ້ນເຂົ້າ ໄປອີກ ເພາະວ່ານາງ ເຈມຊ໌ ແຄລລິງແຮມ ຢັງ ຈະເອົາແຂນຂອງ ນາງກອດຮັບຜູ້ເປັນຜົວ ແລ້ວເອີ້ນວ່າ "ຈິມ" ທ່ານຜູ້ອ່ານກໍ່ໄດ້ພົບກັບ ນາງແລ້ວເດ ໃນຕອນຕົ້ນນັ້ນ ຄືນາງແຄລລານັ້ນເອງ.

ແຄລລາ ເຊົ່າໄຫ້ແລ້ວ ກໍ່ລ້າງໜ້າສ່ວຍຕາ ໃຫ້ສວາດສ່ວາມ ນາງມາຢືນຢູ່ໜ້າປ່ອງຢ້ຽມ ແລ້ວຫລຽວລົງຕະລ່າງ ໂດຍບໍ່ສົນໃຈ ມໍ່ຫຍັງໜົດ. ມື້ນີ້ກໍ່ຈະເປັນມື້ກຣິສມາສແລ້ວ ນາງມີເງິນພຽງແຕ່ ນຶ່ງດອລລາກັບ ๘๗ ເຊັນ໌ນັ້ນ ຈະເຮັດຈັ່ງໃດດີ?ດ້ວຍເງິນຈຳນວນນີ້ ນາງຈະຊື້ຂອງຂວັນໃຫ້ ຈິມ ສຸດທີ່ຮັກຂອງນາງ ແຄລລາໄດ້ພຍາຍາມ

ທ້ອນເງິນໄວ້ ເທື່ອລະເລັກລະນ້ອຍມາ ເປັນເວລາຫລາຍເດືອນແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ເງິນຈຳນວນນັ້ນ ເງິນເດືອນຜົວ ອາທິດລະ ๔๐ ດອລລາ ກໍ່ບໍ່ຫລາຍປານໃດ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ທີ່ຈຳເປັນ ປາກົດວ່າ ເພງເກີນກ່ວາ ການຄາດຄະເນຂອງນາງ.

ມີເງິນແຕ່ນຶ່ງດອລລາກັບ ๘๗ ເຊັນ ທີ່ນັ້ນ ສຳລັບ ຈະຊື້ຂອງ ຂວັນໃຫ້ຈິມ ຈິມ ຂອງນາງ ແດລລາ ໃຊ້ເວລາຢ່າງມີຄວາມສຸຂໃນ ການວາງໂຄງການທີ່ຈະຊື້ຂອງດີໆຢ່າງໃດຢ່າງນຶ່ງໃຫ້ຜົວຮັກ ຂອງນັ້ນ ຈະຕ້ອງດີພໍ ແລະໃຫ້ສົມກັບກຽດທີ່ຕົນໄດ້ເປັນເມັຍຂອງຊາຍຄົນນີ້ອີກ.

ໃນຫ້ອງເຮືອນຂອນນີ້ ມີແຫ່ວນເໜ້ອວັນນຶ່ງ ຕິດຕັ້ງຢູ່ຂ້າງປ່ອງຢ້ຽມ ເປັນແຫ່ວນໜາແຄບໆ ເວລາເພງ ກໍຈະເຫັນແຕ່ບາງສ່ວນຂອງ ຮ່າງກາຍທີ່ນັ້ນ ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ຖ້າ ເປັນຜູ້ຖືບຮ່າງນ້ອຍບາງໄປແຍງ ຟ້າວແຍງໄວໆແມ່ ລາວກໍຈະອາດສາມາດ ສອງເຫັນເງົາຕົນເອງໄດ້ ຢ່າງຈົບງາມ ສຳລັບແດລລາແລ້ວ ນາງບໍ່ມີບັນຫາ ເພາະນາງເປັນ ຄົນນ້ອຍບາງຮ່າງຄົງເໝັ້ນ ເພາະສັ້ນ ນາງຈຶ່ງສອງເຫັນເງົາເຈົ້າ ຂອງເອງວ່າດີສົມຄວນ.

ແດລລາ ຫ່ອຍພ້າທີ່ຈາກປ່ອງຢ້ຽມ ມາແຍງແຫ່ວນຢ່າງກະທັນ ທັນ ຄາວນຶ່ງ ດວງຕາຂອງນາງ ກໍສົດໃສຂຶ້ນ ແຕ່ດວງໜ້າຄ່ອດສີ ບໍ່ມີ ເລືອດ ແລ້ວໃນທັນໃດນັ້ນ ນາງກໍປ່ອຍຜົມອັນຍາວ ລາກຂ່ວງຂອງ ນາງລົງ.

ຜົວເມັຍເຈມ໋ແດລລີ່ງແຮມຢັ່ງຄູ່ນີ້ ມີຄວາມພູມໃຈນຳສິ່ງຂອງ ສອງອັນທີ່ເປັນສົມບັດອັນລ້ຳຄ່າຂອງເຂົາເຈົ້າ ອັນທີ່ນຶ່ງແມ່ນ ໂມງຄຳ ຂອງຈິມ ໂມງພ່ອຍນີ້ ເຄີຍເປັນກັມມະສິດ ຂອງພໍ່ຂອງຈິມມາກ່ອນ

ແລະກ່ອນໜ້ານັ້ນອີກ ໂນ ງຄຳ ໜ່ວຍນີ້ກໍ ເຄີຍ ເປັນ ສົມບັດ ຂອງ ພໍ່ ປູ ຂອງ ຈິມ ມາ ແລ້ວ ເຊັ່ນ ດຽວ ກັນ ສ່ວນ ສິ່ງ ຂອງ ອັນ ທີ ສອງ ທີ ເຂົາ ເຈົ້າ ພູມ ໃຈ ທີ ສຸດ, ນັ້ນ ແມ່ນ ຜົມ ຂອງ ແດ ລ ລາ.

ຖ້າ ວ່າ ມີ ຣາ ຊຸ ນີ ອີ ງ ໃດ ອີ ງ ນຶ ງ ໄດ້ ມາ ປະ ທັບ ຢູ່ ໃກ້ ກັນ ກັບ ເຂົາ ເຈົ້າ ແລ້ວ ແດ ລ ລາ ຈະ ສະ ຜົມ ຂອງ ລາ ວ ຢູ່ ບ ອ ນ ໃດ ບ ອ ນ ນຶ ງ ທີ ສາ ມາ ດ ເຮັ ດ ໃຫ້ ຣາ ຊຸ ນີ ອີ ງ ນີ້ ຫລົ ງ ເຫັ ນ ເພ ຣະ ແດ ລ ລາ ຮູ້ ວ່ າ ຜົ ມ ຂ ອ ງ ນ າ ງ ງ າ ມ ກ ວ່ າ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ເ ຮ ້ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ຊ ິ ງ ໃ ດ ໆ ຂ ອ ງ ຣ າ ຊ ຸ ນ ີ ນ ັ ້ ນ ອ ີ ກ .

ຖ ້ າ ວ ່ າ ມ ີ ຣ າ ຊ ຸ ງ ໃ ດ ນ າ ປ ະ ທ ັ ບ ຢ ູ ່ ໃ ນ ເ ຮ ື ອ ນ ຫ ລ ັ ງ ດ ຽ ວ ກ ັ ນ ກ ໍ ດ ີ ສ ົ ມ ບ ັ ດ ພ ັ ສ ຖ າ ມ ຂ ອ ງ ຣ າ ຊ ຸ ງ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຈ ະ ບ ໍ ່ ສ າ ມ າ ດ ທ ຽ ບ ໄ ດ ້ ກ ັ ບ ໂ ນ ງ ຄ ຳ ຂ ອ ງ ຈ ິ ມ ບ ັ ດ ພ ິ ບ ກ ັ ບ ຣ າ ຊ ຸ ງ ເ ທ ື ່ ອ ໃ ດ ຈ ິ ມ ກ ໍ ຈ ະ ໄ ດ ້ ແ ຕ ່ ແ ຍ ງ ໂ ນ ງ ຂ ອ ງ ໂ ຕ ເ ອ ງ ຢ ູ ່ ບ ໍ ່ ເ ຊ ົ ່ ງ ຈ ິ ມ ຮ ູ ້ ດ ີ ອ ີ ກ ວ ່ ງ ບ ໍ ່ ມ ີ ຣ າ ຊ ຸ ງ ໃ ດ ມ ີ ໂ ນ ງ ຢ ່ ງ ດ ີ ແ ລ ະ ມ ີ ຄ ່ ງ ທ ໍ ່ ໂ ນ ງ ຂ ອ ງ ລ ງ ວ .

ຜ ົ ມ ອ ັ ນ ລ ະ ອ ຽ ດ ອ ່ ອ ນ ຂ ອ ງ ແ ດ ລ ລ ງ ຖ ືກ ປ ະ ປ ່ ອ ຍ ຍ ງ ວ ລ ິ ງ ຈ ິ ມ ພ ຽ ງ ຂ ່ ອ ງ ເ ຫ ລ ື ້ ອ ມ ງ ງ ງ

ແຄລລາ ແລ່ນຂຶ້ນໄປຮອດຊັ້ນທີ່ສອງ ແລ້ວຢຸດຫັນໃຈຄາວນຶ່ງ ຈຶ່ງໄດ້ພົບກັບເຈົ້າຂອງຮ້ານ.

ນາດາມໂຊໂຟຣນນີ ເປັນຄົນໃຫຍ່ ຜິວຂາວ ເສງຕາອັນເຢັນ ຊາຂອງລາວຫລຽວມາເບິ່ງແຄລລາ ... ແລ້ວ ...

ແຄລລາຖາມຂຶ້ນວ່າ "ເຈົ້າສິຊື້ຜົມຂອຍບໍ່"

"ຂອຍຮັບຊື້ຜົມ" ນາດາມ ໂຊໂຟຣນນີ ເວົ້າ "ຖອດໝວກເຈົ້າອອກ ແລ້ວໃຫ້ຂອຍເບິ່ງຜົມເຈົ້າກ່ອນ".

ເມື່ອຖອດໝວກອອກ ກະເສນ້ຳສີນ້ຳຕານກໍໄຫລຕົກລົງມາ.

"ຊາວດອລລາ" ນາດາມໂຊໂຟຣນນີເວົ້າ ພ້ອມກັບຍົກຜົມສັ້ງຕຍງເບິ່ງນ້ຳໜັກ.

"ເອົາເງິນໃຫ້ຂອຍດຽວນີ້" ແຄລລາເວົ້າ

ບັດນີ້ປານກັບວ່າແຄລລາເຫາະເໜືອເດີນອາກາດໄດ້ ພາຍໃນສອງຊົ່ວໂມງຕໍ່ມາ ນາງອອກຈາກຮ້ານນັ້ນ ເຂົ້າຮ້ານນີ້ ອອກຈາກຮ້ານນີ້ ເຂົ້າຮ້ານນັ້ນ ເພື່ອຊອກຫາຊື້ຂອງຂວັນສຳລັບຈິມ.

ໃນທີ່ສຸດ ແຄລລາກໍຫາຊື້ໄດ້ ຂອງຂວັນທີ່ຫາຊື້ໄດ້ນີ້ ຖືກປະດິດຂຶ້ນມາສະເພາະຈິມຄົນດຽວແທ້ໆ ນາງໄປຊອກເບິ່ງໜົດສູ້ຮ້ານແລ້ວໃນເມືອງນີ້ ບໍ່ມີຂອງສິ່ງໃດຄືຂອງຂວັນທີ່ນາງຊື້ມານີ້ຈັກຢ່າງ.

ຂອງທີ່ນາງຊື້ນັ້ນ ແມ່ນສາຍໂມງ ເປັນສາຍໂມງຄຳ ຕີແບບງ່າຍໆ ສ່ວນຣາຄານັ້ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄຸນນະພາບແລະເນື້ອແທ້ ຂອງທອງຄຳເອງ ຍ້ອນວ່າເຂົາຕີແບບງ່າຍນີ້ແລ້ວ ພວກເຮົາຈຶ່ງຮູ້ໄດ້ວ່າ ມັນເປັນຂອງດີມີຣາຄາ ສິ່ງຂອງດີໆເປັນຈັ່ງຊີ້ສູ້ຈັນ.

ສາຍໂມງຄຳສາຍນີ້ ດີສົມກັບພ້ອຍໂມງຢ່າງແທ້ຈິງ.

ເມື່ອໄດ້ເຫັນແລ້ວ ແຄລລາ ຮູ້ໄດ້ທັນທີ່ວ່າ ຈິມ ຈະຕ້ອງເປັນ
ເຈົ້າຂອງສາຍໂມງສາຍນີ້ຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໃສ ສາຍໂມງສາຍນີ້ ຄ້າຍຄື
ກັນກັບຈິມບໍ່ມີຜິດ ມີຫ້ວງຄ່ໍາ ແລະຄວາມເປັ໋ກເປັນ ທ້ວງຄົມແລະຂອງ
ມີຄຸນສົມບັດທ້ວງສອງຢ່າງນີ້ປົນກັນ.

ເມື່ອເອົາສາຍໂມງສາຍນີ້ໃສ່ກັບໂມງຂອງລາວແລ້ວ ຈິມກໍຈະ
ສາມາດແຍງໂມງ ແລະເບິ່ງເວລາຢູ່ບ່ອນໃດກະໄດ້ຕາມຊອບໃຈ ແຕ່
ກ່ອນນັ້ນ ເຖິງວ່າ ຈິມ ມີ່ໂມງຈະດີງາມ ປານໃດກໍ່ຕາມ ແຕ່ບໍ່
ເຄີຍມີສາຍງາມປານນີ້ຈັກເທື່ອ ບັດຢາກຮູ້ຈັກເວລາຍາມໃດ ຈິມຕ້ອງ
ລັກເບິ່ງໂມງຜູ້ດຽວ ຢ່າງບໍ່ໃຫ້ຜູ້ອື່ນຫລຽວເຫັນ.

ບັດກັບມາຮອດບ້ານແລ້ວ ສະຕິອາຣົມຂອງແຄລລາ ຈຶ່ງຄ່ອຍ
ສງົບລົງແດ່ໜ້ອຍນຶ່ງ ນາງພະຍາຍາມຕັ້ງຕົ້ນຄິດຫາ ເຫດຫາຜົນ ໃຫ້ດີ
ພ້ອມທ້ງພະຍາຍາມເຊື່ອພຣຸດ ຈາກສິ້ງທ້ງປວງ ຈຶ່ງເກີດຈາກ ເຫດ
ການທີ່ຜ່ານມາທ່ວງທ່ຽງນີ້ ຄວາມຮັກແລະຄວາມທີ່ຢາກຮ່ວມຂອງສິ່ງ
ໃດສິ່ງນຶ່ງໃຫ້ດ້ວຍໃຈອັນກ້ວາງຂວາງນີ້ ເມື່ອຍວກເຂົ້າກັນແລ້ວ ບໍ່ສາ
ມາດເຊື່ອງຊ້ອນຮອຍພຣຸດແລະຄວາມຮູ້ສຶກໃດໆໄດ້ທ້ງສິ້ນ ການທີ່ຈະ
ເຊື່ອງພຣຸດເຫລ່ານີ້ໄດ້ ບ່ແມ່ນຂອງງ່າຍດາຍເລີ - ເພື່ອນທີ່ຮັກ.

ພາຍໃນ ๔๐ ນາທີ່ຕ່ໍມາ ປາກົດວ່າຫ້ວທີ່ມີຜົມສັ້ນຂອງແຄລລາ
ເປັນຕາເບິ່ງຂຶ້ນມາແດ່ ແຄລລາຕ່ອນນີ້ຄ້າຍຄືເດັກນັກຮຽນຜູ້ນຶ່ງບໍ່ມີຜິດ
ນາງຢືນເຍ້ງເບິ່ງໂຕເອງຢູ່ໜ້າແຫ່ວນັ້ນດົນພໍສົມຄວນ.

ແຄລລາ ຈົ່ມຜູ້ດຽວ່ວ່າ "ຄັ້ນຖ້າຈິມບໍ່ຂ້າຂ່ອຍຖິ້ມ ກ່ອນລາວສິ
ຫລຽວມາເບິ່ງຂ່ອຍໃຫ້ອີກນັ້ນ ລາວຄົ໋ສິເວ້ວ່າ ຂ່ອຍນີ້ປານກັບພວກຜູ
ຍິງຮ້ອງ ເພງເຕັ້ນລຳໃນບາ ທີ່ເຫັນເຫ່ແຕ່ເງິນນັ້ນແລ້ວ ສິໃຫ້ເຮັດຈັ່ງ

ໃດນໍ! ດ້ວຍເງິນນຶ່ງດອລລາກັບ ຫຼກ ເຊັ່ນທໍ່ນັ້ນ ຂ້ອຍສິເຮັດຫຍັງໄດ້ ລະ?"

ພໍເວລາ ກ ໂມງແລງຂອງທຸກໆມື້ ເຂົ້າແລງຂອງຈິມກໍຖືກຈັດ ແຈງແຕ່ງຫາໄວ້ຮຽບຮ້ອຍ.

ຈິມ ບໍ່ເຄີຍກັບເມືອບ້ານຊ້ໍາຈັກເທື່ອ. ແຄລລາກໍ່ສາຍໂມງ ໄວ້ໃນມືຢ່າງເໝັ່ນ ແລ້ວນັ່ງຄອຍຖ້າຢູ່ໃກ້ປະຕູ ຊຶ່ງຈິມເຄີຍກາຍເຂົ້າ ມາ ຕໍ່ມາບໍ່ດົນ ນາງໄດ້ຍິນສຽງຍ່າງຢ່າງຈິມ ດັງມາຈາກທ້ອງທາງ ນອກ ເຮັດໃຫ້ໃບໜ້າຂອງນາງ ຄ່ອຍສີໄປອີກຄາວນຶ່ງ ແຕ່ໃດໆ ມາ ນາງເຄີຍລະລຶກເຖິງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຢ່າງງຽບ ໆ ຢູ່ບໍ່ຂາດ ແຕ່ສໍາ ຮັບເວລານີ້ແລ້ວ ນາງຮ້ອງອອກມາວ່າ "ຂໍໃຫ້ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊ່ວຍ ເຮັດໃຫ້ຈິມຄິດວ່າຂ້ອຍຍັງງາມຢູ່ຄືເກົ່າແດ່ທ້ອນ".

ປະຕູໄຂອອກ ຈິມ ກ້ຍ່າງກ້າວເຂົ້າມາໃນເຮືອນ ເບິ່ງຊິງຄີ ລາວຈ່ອຍລີງ ແລະສີໜ້າກໍ່ບໍ່ຍິ້ມແຍ້ມຄືເກົ່າ ອະນິດຈາ! ຈິມອາຍຸໄດ້ ຄ0 ປີ ທໍ່ນັ້ນ ແຕ່ມີຄວບຄິວທີ່ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບແລ້ວ ສໍາລັບລາວເອງ ລາວກໍ່ຕ້ອງການຢາກໄດ້ເສື້ອຫົ່ມກັນໜາວໂຕໃໝ່ ຢາກໄດ້ເຄື່ອງຂອງ ເມືອນື່ມອີກ ແລະຖ້ງມືສໍາລັບທໍ່ຫຸ້ມມືໃຫ້ອຸ່ນກໍ່ບໍ່ທັນມື.

ຫລັງຈາກຜ່ານປະຕູເຂົ້າມາໃນເຮືອນແລ້ວ ຈິມ ຢຸດຢູ່ໜ້າປະຕູ ບໍ່ເພັ່ງບໍ່ຕີ່ງ ງຽບປານນາຍພານເຂົ້າໄປໃກ້ນິກ - ຈິມແນມເບິ່ງ ແຄລລາຢ່າງແປກປລາດ ແລະປາກົດວ່າມີສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງທີ່ຊ້ອນ ເຊື່ອງ ໄວ້ໃນເສງຕາຄວງນັ້ນຊຶ່ງແຄລລາເອງກໍ່ບໍ່ສາມາດຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ແລະ ທັງເຮັດໃຫ້ຜູ້ເປັນເມັຍຮູ້ສຶກຢ້ານກົວຂຶ້ນມາຢ່າງບອກບໍ່ຖືກ ສີໜ້າຂອງຜູ້ ເປັນຜົວກໍ່ບໍ່ໃສ່ອາຈະສແດງອອກມາເຖິງຄວາມໂກດເຄືອງແຕ່ຢ່າງໃດ

ຈະວ່າຕື່ນເຕັ້ນກໍ່ບໍ່ແມ່ນອີກ ຈະຕ້ອງເປັນເຮື່ອງໃດເຮື່ອງນຶ່ງທີ່ແຄລລາ
ໄດ້ກຽມຮັບໄວ້ ແລ້ວກໍ່ຊໍ້ຳບໍ່ແມ່ນອີກ ຈິມ ພຽງແຕ່ຫລຽວເບິ່ງແຄລລາ
ດ້ວຍສາຍຕາອັນແປກປລາດທີ່ຈະທິບາຍບໍ່ຖືກທັ້ນ.

ຜູ້ເປັນເມັຍເລີຍລຸກຍ່າງເຂົ້າໄປຫາ...

ທັງໃຫ້ແລະເວົ້າວ່າ "ຈິມທີ່ຮັກ-ໂປຣດຢ່າໄດ້ແນມເບິ່ງນ້ອງ
ແບບນີ້ຊ້ອນ-ນ້ອງໄດ້ຕັດຜົມ ແລະໄດ້ເອົາໄປຂາຍແລ້ວ-ນ້ອງ ບໍ່ສາ
ມາດຈະມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປໄດ້ຖ້າບໍ່ມີຂອງຂວັນໃຫ້ອາຍໃນມື້ກຣິສມາສ--ອີກ
ບໍ່ດົນຜົມນ້ອງກໍ່ສີຍາວຄືນຄືເກົ່າ ອ້າຍຄືສີບ່ວ່າຫຍັງໃຫ້ນ້ອງຕິ-ແມ່ນບໍ?
ຜົມນ້ອງຍາວໄວ-ໄວ. ອາ.. ມື້ກໍ່ເປັນມື້ກຣິສມາສແລ້ວ ພວກເຮົາ
ມາມ່ວນຊື່ນກັນສະເພາະ! ອ້າຍຄືຍັງບໍ່ທັນຮູ້ເທື່ອຕິ-ວ່າ - ນ້ອງມີ
ຂອງຂວັນດີ້ດີ ສຳລັບອ້າຍ".

"ນ້ອງ-ໄດ້ຕັດຜົມນ້ອງ-ຊັ້ນນະ?" ຈິມຖາມຊ້ຳໆ ປາກົດວ່າ
ລາວໄດ້ໃຊ້ຄວາມພຍາຍາມບໍ່ໜ້ອຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ.

"ຕັດແລະຂາຍໄປແລ້ວ" ຜູ້ເປັນເມັຍຕອບ "ດຽວນີ້ອ້າຍບໍ່
ມັກນ້ອງອີກຫວະ? ນ້ອງກໍ່ຄືນ້ອງຄົນເກົ່າ-ເຖິງແມ່ນວ່ານ້ອງ ຈະບໍ່ມີ
ຜົມ".

ຈິມຫລຽວໄປທົ່ວຫ້ອງແລະເວົ້າວ່າ:

"ນ້ອງ ວ່ານ້ອງໄດ້ຂາຍຜົມໄປແລ້ວນະ?"

"ອ້າຍບໍ່ຕ້ອງຊອກຫາກະຕາມ - ນ້ອງໄດ້ຂາຍໄປແລ້ວ- ຟັງ
ນ້ອງສິເລົ່າໃຫ້ຟັງ - ນ້ອງໄດ້ຂາຍໄປແລ້ວອີ່ຫລີ - ອັນ - ອາ -
ມື້ອື່ນນີ້ ກໍ່ເປັນມື້ກຣິສມາສແລ້ວ ກະຣຸນາຢ່າສຸ້ຍນ້ອງເທາະ ເພາະ
ນ້ອງຂາຍຜົມໄປເທື່ອນີ້ກໍ່ຂາຍເພື່ອອ້າຍຄົນດຽວທັ້ນ ບາງທີຖ້າໃຜຈະ

ນັບເສັ້ນຜົມຂອງນ້ອງທີ່ມີເທິງຫົວນີ້ ເປັນເສັ້ນໆ ກໍອາດຈະນັບໄດ້ ແຕ່ ວ່າບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດ ຈະສາມາດນັບຄວາມຮັກຂອງນ້ອງທີ່ມີຕໍ່ອ້າຍໄດ້. ຈົນ ມາເຫາະ ມາກິນເຂົ້າແລງກັນສະເໝາະ".

ຈົນ-ໂອບເຊນກອດແຄລລາໄວ້ - ບັດນີ້ພວກເຮົາມາສັງເກດ ເບິ່ງອີກມຸມນຶ່ງຂອງຊີວິດຈັກ ໑໐ ວິນາທີເໝາະ? ມາລອງປຽບທຽບ ເບິ່ງ - ການອອງຊີບອາທິດລະ ໒ ດອລລາ ຫລືປີລະ ລ້ານດອລລາ ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຈັ່ງໃດ? ອາດຈະມີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ ສາມາດຕອບຄຳ ຖາມນີ້ໄດ້ຢູ່ ແຕ່ວ່າຄິສຕອບບໍ່ຖືກຕ້ອງດອກ ເມຈາຍໄດ້ນຳຂອງຂວັນ ອັນມີຄ່າລິ່ງມາແລ້ວ ແຕ່ວ່າບໍ່ແມ່ນເອົາມາສຳລັບໃຫ້ເຂົາເຈົ້າທັງສອງ ຄືນນີ້ ລາຍລະອຽດຂອງເຣື່ອງຈະໄດ້ນຳມາອະທິບາຍຕໍ່ລິ່ງໄປນີ້.

ຈົນ ຈັກເອົາຫໍ່ຂອງ ໑໑ກມາຈາກເສື້ອໃຫ່ຍັກໜາວຂອງລາວ ແລ້ວໂຍນລິ່ງເທິງໂຕ໊ະ ພ້ອມກັບເວົ້າວ່າ:

"ແຄລ - ອ້າຍຢາກໃຫ້ນ້ອງເຂົ້າໃຈອ້າຍ ໃຫ້ດີກ່ວານີ້ ບໍ່ມີ ສິ່ງໃດໃນໂລກ ສາມາດເຮັດໃຫ້ອ້າຍຮັກນ້ອງນ້ອຍລິ່ງ ເຖິງແມ່ນວ່າ ນ້ອງໄດ້ຕັດຜົມໄປແລ້ວກໍຕາມ ແຕ່ເມື່ອໜ້ານ້ອງໄຂຫໍ່ຂອງເທິງໂຕ໊ະ ນັ້ນ໑໑ກແລ້ວ ນ້ອງຈຶ່ງຈະຮູ້ໄດ້ເອງວ່າ ອ້າຍມີຄວາມຮູ້ສຶກ ຈັ່ງໃດ ຕໍ່ນ້ອງ ອ້າຍຍ່າງເຂົ້າເຮືອນມາກ່ອນ".

ມືອມືອັນຂາວສອາດຂອງແຄລລາ ເກາະຫໍ່ເຈ້ຍນັ້ນ໑໑ກແລະ ແລ້ວກໍຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມດີໃຈ ຕໍ່ມາຄວາມດີໃຈນັ້ນ ກໍເລີຍກາຍເປັນ ນ້ຳຕາໄຫລອາບເຕ້ມຂອງນາງ.

ເພາະຢູ່ໃນຫໍ່ເຈ້ຍນັ້ນ ມີຫວີນ້ອຍໆທີ່ໃຊ້ເປັນກິບໜີບຜົມ - ຫວີ ເຫລົ່ານີ້ແຄລລາ ໄດ້ພົບເຫັນເຂົາຢ່ອງຂາຍໃນຮ້ານແຫ່ງນຶ່ງ ແລະຄິດ

ນັກມາດົນນານແລ້ວ ເປັນຫວີທີ່ສວຍງາມ ປະດັບດ້ວຍເຄື່ອງເຮ່ຢ່າງດີ ເພາະສຳລັບຜົມຂອງແຄລລາຢ່າງຄັກແນ່ ແຄລລາ ເຄີຍຮູ້ຢູ່ແຕ່ໃດ່ວ່າ ຣາຄາຂອງມັນແພງ ຂນາດຈິມນາງບ່ມີປັນຍາທີ່ຈະຊື້ໄດ້ ນາງໄດ້ແຕ່ ໄປເລາະເພ່ງ-ແຍງແລ້ວແຍງອີກ ໂດຍບ່ຄາດຄິດມາກ່ອນເລີຍວ່າຕົນ ຈະມີໂອກາດໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງແລະມາຍັດມື້ ຫວີເຫ່ລ່ານີ້ ໄດ້ຕົກມາ ເປັນສົມບັດຂອງນາງໂດຍສົມບູນແລ້ວ - ແຕ່ນາງບ່ມີຜົມກໍ່ສີໄດ້ເອົາຫີບ ອັນສວຍງາມເຫ່ລ່ານີ້".

ແຄລລາ ໄດ້ແຕ່ນຳຫີບຫວີນັ້ນໄວ້ໃນມື ທັງຍ່ຶ້ມແໜບໄວ້ກັບ ດວງໃຈ ແລະໃນທີ່ສຸດ ນາງກໍ່ກ້າພໍທີ່ຈະເງີຍໜ້າຂຶ້ນເບ່ິງຜົວ ພ້ອມກັບ ເວ້ົ້າວ່າ "ຈິມ - ຜົມນ້ອງນີ້ຍາວໄວ້ຢູ່ດອກ".

ແລ້ວ ແຄລລາ ໂດດເຕ້ັນຂຶ້ນ ທັງຮ້ອງໄຫ້ ໆໆກມາຢ່າງແຮງ "ໂອ! ໂທ!"

ຕອນນັ້ນ ຈິມ ຍັງບ່ທັນໄດ້ເຫັນຂອງຂວັນອັນສວຍງາມຂອງຕົນ ເທ່ືອ ເມ່ືອຮູ້ສຶກໂຕ ຜູ້ເປັນເມຍ ຈ່ຶງໄດ້ແຍ້ມໆກໃຫ້ເບ່ິງ ປາກົດວ່າ ຂອງທີ່ຢູ່ໃນຝ່າມືນັ້ນສ່ົງເສງເຫລ່ືອມມາບໆ ປຽບສະເໜ່ືອນຊີວິດຈິດໃຈ ຂອງນາງທ່ີເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກອັນອົບອຸ່ນທ່ີມ່ີຕ່ໍຈິມ.

"ຈິມ - ນ້ີມະ - ຄັກບ່? ນ້ອງໄດ້ຂໍ່ອກ່ັມທາສາຍໂມງອັນນ້ີ ກ່ໍ້ບ້ານກ່ໍ້ເມ່ືອງ ແຕ່ນ້ີ່ຕ່ໍໄປ ອ້າຍຊ່ືເບ່ິງໂມງຂອງອ້າຍ ນ້ີລະຮ້ອຍ ເທ່ືອກະໄດ້ - ເອົາມະ - ສ່ົງໂມງອ້າຍມາໃຫ້ນ້ອງດຸ - ນ້ອງຢາກ ເບ່ິງວ່າ ໂມງກັບສາຍມັນສີສົມກັນບ່?".

ຈິມໂຍບນ່ັງລົງ - ທັງຍ້ິມຈິດໆ - ແລ້ວເວ້ົ້າວ່າ "ແຄລ ລາ ເອົາຂອງຂວັນກຣິສມາສຂອງພວກເຮົານັ້ນ ໄປໄວ້ທ່ີອ່ືນຈັກບ່ຶດກ່ອນ

ไป๊ มันงามโผดสำลับจะใฮ้ในปัดจุบันทันด่อมนี้ ง้ายได้ขาย โมงห่อยมั้นแล้อ เผื่อฮื้หวีมาเป้นของขวันให้มั้นๆ บัดนี้พวกเฮาก็มเว้าเสงได้ละดีเมาะ".

ท่านคิงซาบปู่แล้อ่า เมจาย เป้นคิมสลาดพรูงใด เพิ่นเป้นผู้ธรบคอบ เอาของขวันมาต้อมพะเยซูน้อย ผู้เกิดใพ่ พวกเพิ่นเป้นผู้ทำอิด ที่ให้ของขวันกะริสมาส เมื่อเป้นผู้สลาดเฒ่นมี้ เพิ่นก็ต้องธรบคอบในกามให้ของขวันเฒ่นดูอกัน และเอาเจ้าบ่ใส่อ่าเป้นคิมสลาดธรบรู้พ่ใด แต่ละคิม ขายของอันลำ่คาของติม เผื่อฮื้ของขวันให้กันและกัน แต่เถิงย่างใดก็ดี ข้าพะเจ้าขอบอกกับผู้ที่เป้นคิมสลาดในยุกมี้จักพ่อย่า: "คิมผู้ที่สลาดที่สุด แม่นสองผัวเมียคู่มี้ขันละ เอาเจ้าทังเป้นคิมธรบคอบ ในกามเป้นผู้รับ และผู้ให้ของขวันอีกด้วย เอาเจ้าฮู้ความต้องกามของกันและกันดี ธอมคอามแล้วเอาก็คีกัน กับเมจายมั้นเองๆ!" ●

ສອງສຸພາບບຸຣຸດໃນມື້ແຫ່ງສກົວ

ມື້ນຶ່ງໃນຮອບປີ ຊຶ່ງເປັນມື້ຂອງພວກເຮົາໂດຍສະເພາະ ມື້ນັ້ນຄືມື້ທີ່ຊາວອະເມຣິກັນທຸກຄົນ ພ້ອມກັບເມືອຖືນຄາມບ້ານຊ່ອງຂອງຕົນ ເພື່ອຮ່ວມຮັປທານອາຫານທ່ຽງກັບຄອບຄົວ ມື້ນັ້ນແຫລະ ເປັນມື້ສັນວັນດີ ອາຫານທ່ຽງ ທີ່ຈັດເປັນພິເສດ ໃນວັນອັນສຳຄັນເຊັ່ນນີ້ ທ່ານປະທານາທິບໍດີເຄີຍອອຍພ້ອມແດ່ພວກເຮົາທຸກປີ.

ບາງເທື່ອ ເພິ່ນກໍເວົ້າກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ສລະຊີວິດເພື່ອສກົວ ຄັ້ງທຳອິດ ພວກປູຣິເຕນ (ເປັນພວກຄົນທີ່ເຄັ່ງຄັດໃນສາສນາແລະສິນທັມ) ເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນຈຳພວກຄົນ ທີ່ພາກັນມາຕັ້ງຮາກຖານຢູ່ຕາມເຄມຝັ່ງມະຫາສມຸດອັດແລນຕິກ ພວກເຮົາກໍຈື່ຈຳເຣື່ອງຣາວກ່ຽວກັບເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄັກ.

* ເທວສກົວ: ມື້ຂອບຄຸນພະເຈົ້າຂອງຊາວອະເມຣິກັນ.

ແຕ່ເຂົ້າເຈົ້າເປັນພວກຄົນທີ່ກິນໄກ່ງວງເປັນອາຫານໃນມື້ສລອງ ວັນຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າຄັ້ງທຳອິດ ດັ່ງນັ້ນ ໄທເຮົາຈຶ່ງຖືເປັນປະເພນີ ສືບເນື່ອງກັນມາຈົນເທົ່າທຸກວັນນີ້ ຄືຖ້າພວກເຮົາມີເງິນພຽງພໍ ກໍພາກັນຊື້ໄກ່ງວງມາເປັນອາຫານໃນມື້ເທງສກີວິງ.

ແມ່ນແລ້ວໃນຂອບປີນຶ່ງ ເທງສກີວິງ ຫລືມື້ຂອບຄຸນພະເຈົ້າ ເປັນມື້ນຶ່ງ ຊຶ່ງຊາວອະເມຣິກັນຖືເປັນປະເພນີອັນແທ້ຈິງ.

ແລະຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນເຣື່ອງທີ່ຈະສແດງໃຫ້ທ່ານຜູ້ອ່ານ ໄດ້ຮູ້ຈັກວ່າ ຢູ່ໃນຜືນແຜ່ນດິນແຫ່ງໃໝ່ນີ້ ພວກເຮົາກໍມີປະເພນີອັນເກົ່າແກ່ຄືກັນກັບແຫ່ງອື່ນ ມັນເປັນປະເພນີທີ່ປ່ຽນສະພາບໄປຢ່າງວ່ອງໄວ ກ່ວາປະເພນີທີ່ຢູ່ໃນປະເທດອັນເກົ່າແກ່ທັ້ງຫລາຍໃນໂລກ ເພາະປະເທດເຮົາເປັນປະເທດທີ່ເກີດໃໝ່ໃຫ່ຍລຸນ ແລະເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດຊີວາ ແລະພວກເຮົາເຮັດຫຍັງກໍເຮັດໄປຢ່າງຮວດເຮັວ.

ສຕັບຟີພິດ ນັ່ງລົງແປ້ນພ້າແຫ່ງນຶ່ງ ໃນສວນສາທາຣະນະຂອງນະຄອນນິວຢອກ ຊຶ່ງມີຊື່ວ່າ ຢູນຽນສແຕ໌ ມັນເປັນແປ້ນພ້າໂຕທີສາມທີ່ຢູ່ທາງຂວາມືຂອງທາງເຂົ້າມາຫາສວນທາງເບື້ອງຕາເວັນອອກ.

ລາວໄດ້ມານັ່ງຢູ່ແປ້ນພ້າແຫ່ງນີ້ໃນຕອນບ່າຍຂອງມື້ເທງສກີວິງ ຮວມເປັນເກົ້າເທື່ອແລ້ວ ແລະໝາຍຄວາມວ່າປີນີ້ເປັນປີທີ່ເກົ້າ ທີ່ລາວໄດ້ປະຕິບັດ ດັ່ງນີ້ມາເປັນເນື່ອງນິດ ທຸກປີທີ່ລາວມານັ່ງຢູ່ບ່ອນນີ້ ມີສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງເກີດຂຶ້ນເຕ່ລາວທຸກເທື່ອ. ມັນເປັນສິ່ງມະຫັສຈັນທີ່ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງລາວເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີ ມັນເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍສ່ວນອື່ນຂອງລາວ ຄືສ່ວນທີ່ຢູ່ໃຕ້ໜ້າກຫົວໃຈລົງໄປນັ້ນ ອຶ່ນໜີໜັນ.

ນີ້ເທງສກີວິງເຕ່ເກົ້າມາຫລັງນັ້ນ ສຕັບຟີພິດທອດທິ້ວທລາຍ ທີ່

ສຸດ (ປາກົດວ່າພວກຮັ່ງມີ່ສ່ວນຫລາຍຢາກຊ່ວຍເຫລືອພວກຕົກທຸກໄດ້ ຍາກໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມທຸກທໍ ສະເພາະແຕ່ໃນມື້ເທົ່ງສກີວີ່ງເທົ່ານັ້ນ ນັ້ນກໍ່ມ່ານແປກປລາດບໍ່ນ້ອຍ!).

ແຕ່ສຳລັບມື້ເທົ່ງສກີວີ່ງປີ້ ພິດບໍ່ທໍ ເພາະລາວຫາກໍຮັບປະທານຈົນເຫລືອອີ່ມເກືອບໄປບໍ່ໄຫວ ພ່ອຍຕາສີ່ຂຽວອ່ອນຂອງລາວມົ້ນມືງກົ້ງຈາກໃບໜ້າສີ່ນ ຊຶ່ງຍັງມີເສດອາຫານຕິດຄ້າງຢູ່. ລາວຫັນໃຈສັ້ນ ທ້ອງຂອງລາວສວດອອກມາເທົ່ເລ ຈົນໂສ້ງເສື້ອເຄ້ງຍັດໃກ້ຈະແຕກອອກຍາມໃດກໍໄດ້ ເຄ່ືອງນຸ່ງລາວຂາດ ສາມາດສ່ອງເຫັນເນ້ືອໜັງຂອງລາວຕາມຮູຂາດຢູ່ທ່ວງໜ້າອົກເສ້ືອຂອງລາວ ແຕ່ອາກາດໜາວທ່ັງທ່ີມະຕົກ ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວສັ່ນສະທ້ານແຕ່ຢ່າງໃດ ສຳລັບລາວ ຮູ້ສຶກພຽງເຢັນໆເທົ່ານັ້ນ.

ເພາະອາຫານທ່ີລາວໄດ້ກິນເຂ້ົາໄປຢ່າງຫລວງຫລາຍ ພາຍມາກນ້ັນພາໃຫ້ລາວມີຄວາມອົບອຸ່ນ ນັ້ນເປັນອາຫານທ່ີລາວ ສົມມຸດວ່າເປັນໄກ່ງວງ ແລະອາຫານອ່ືນໆ ໃນໂລກນ້ີໄດ້ມາໂຮມຢູ່ ໃນອາຫານຄາບມ້ືຂອງລາວໝົດ.

ດ່ັງນ້ັນ ລາວຈ່ຶງມານ່ັງຫັນໃຈຫ່ອຍຢູ່ນ້ີ ຍ້ອນກິນເຂ້ົາໄປເຫລືອຂ້ອຍເຂດ, ແລ້ວຫລຽວເບ່ິງໂລກຢ່າງບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ຄ່ືວ່າໂລກນ້ີບໍ່ມີເມ ອຈະອ່ຳນອຍໃຫ້ລາວໄດ້ຮັບຫຍັງອີກແລ້ວ ນອກເໜ່ືອຈາກນ້ີໄປ.

ລາວບໍ່ຄິດບໍ່ຝັນຈັກເມ ວ່າ ຈະໄດ້ຮັປທານເຂ້ົາຄາບນ້ີ.

ລາວໄດ້ຍ່າງກາຍ ເຮ່ືອນໃຫ່ຍ ຫລັງນ່ຶງ ທ່ີຢູ່ໃກ້ກັບຕ້ົນຄຸນນ ຫລວງສາຍກ້ວ້າງໃຫ່ຍເສ້ັນນ່ຶງ ທ່ີເອ້ີນ ວ່າ ຫ້ນທາງຫລວງເສ້ັນທ່ີ ๕ ນ້ັນເປ້ັນ ເຮ່ືອນຂອງສຸພາບສະຕ່ີຊະລາສອງຄົນ ຂອງຄອບຄົວເກ່ົາເຕ່ົ

ຄອບຄົວນຶ່ງ ສຸພາບສະຕີອຸລາສອງຄົນນີ້ ມີຍົນຊົມຊອບນຳປະເພນີ ອັນເກົ່າເຕ່ທລາຍທີ່ສຸດ ແລະມີທລາຍອັນທລາຍເໝ ທີ່ຂະເຈົ້ານັກເຮັດ ນັກທຳ ຄືຕອນທ່ຽງຂອງມື້ເທງສກີວີງ ຂະເຈົ້າເຄີຍສັ່ງຄົນໃຊ້ຂອງຂະ ເຈົ້າໃຫ້ໄປຍືມລັດຢູ່ປະຕູບ້ານ ຄັນເຫັນຄົນທຸຍາກຍ່າງກາຍໜ້າບ້ານ ມາໃຫ້ພາເຂົ້າເຈົ້າເຂົ້າມາໃນເຮືອນ ແລ້ວແຕ່ງພາເຂົ້າພານ້ຳໃຫ້ກິນ ຈົນວ່າເຂົ້າເຈົ້າກິນໄປບໍ່ໄຫວ ສຕັບຟີພິດ ຊຶ່ງກຳລັງຈະໄປສອນສາທາ ຣະນະ ບັງເອີນຍ່າງຜ່ານມາທາງນັ້ນ ພໍຄົນໃຊ້ຜູ້ນັ້ນເຫັນກໍເຊີນລາວ ເຂົ້າໄປຮັປທານອາຫານຢູ່ໃນບ້ານຕາມປະເພນີທີ່ເຄີຍເຮັດມາ.

ສຕັບພິດນັ່ງຢູ່ໃນສອນ ທລຽວເບິ່ງທາງເບື້ອງໜ້າລາວປະມານ ສິບນາທີ ແລ້ວ ລາວຈຶ່ງຄ່ອຍພຍາຍາມປົ່ນໜ້າ ໄປເບິ່ງທາງໃໝ ດ້ວຍ ຄວາມຍາກລຳ ພໍລາວປົ່ນມາເບິ່ງທາງກ້ຳຊ້າຍ ໜ່ວຍຕາຂອງລາວກໍ ເບີກກ້ວາງຂຶ້ນຢ່າງກະທັນທັນ ຈົນຫົວໃຈລາວຢຸດເຕັ້ນໄປຊົ່ວຂະນະນຶ່ງ ທ້ງຕົນຂອງລາວທີ່ໜ້ຫຸ້ມດ້ວຍເກີບຄູ່ເກົ່າເກົ່າທ້ງຂາດ ກໍຄ້ດຄ້ີນໄປມາ ຢ່າງບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ.

ການທີ່ລາວມີສະພາບເຊັ່ນນີ້ກ້ຍອນວ່າລາວເຫັນສຸພາບບຸຣຸດອຸ ລາຄົນນຶ່ງຂ້ານໜ້ານທາງຫລວງເສັ້ນທີ ๔ ຍ່າງມາທາງບ່ອນລາວນັ່ງຢູ່.

ໃນລະຫ່ວ່າງເກົ້າປີມານີ້ ທຸກມື້ເທງສກີວີງປີໃດ ສຸພາບບຸຣຸດ ອຸລາຄົນນີ້ ກໍໄດ້ມາພົບສຕັບຟີພິດຢູ່ບ່ອນນັ່ງບ່ອນເກົ່າ ຂອງລາວທຸກ ເທ່ື. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ສຸພາບບຸຣຸດອຸລາຄົນນີ້ພຍາຍາມເຮັດໃຫ້ມັນເປັນປະ ເພນີ ຄື ເກົ້າປີດີໆ ເມ່ືຣຣດມື້ເທງສກີວີງປີໃດ ລາວຈະມາພົບກັບ ສຕັບຟີພິດ ແລ້ວພາສຕັບຟີພິດໄປຮ້ານອາຫານແຫ່ງນຶ່ງແລ້ວກໍນັ່ງເບິ່ງ ສຕັບຟີກິນອາຫານຢ່າງແຊບຢ່າງນ້ອ ຜູ້ຄົນໃນປະເທດອັງກິດ ໄດ້ປະ

ຕິບັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມາໄດ້ຢ່າງສດວກສະບາຍ ໂດຍບໍ່ຄິດຫຍັງພິດ ເຮັດ
ແລ້ວກໍ່ແລ້ວໄປ.

ແຕ່ຢູ່ໃນປະເທດທີ່ເກີດໃໝ່ໃຫ່ຍລຸມ ເຊັ່ນອະເມຣິການີ້ ພວກ
ເຮົາຕ້ອງໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດໄປ ເພື່ອຢາກໃຫ້ມັນເປັນ
ປະເພນີຂຶ້ນມາ ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ເຮັດເໝືອເກົ່າ ເຮັດແລ້ວເຮັດອີກ
ຫລາຍເທື່ອຕໍ່ຫລາຍທີໃຫ້ມັນຄົງໆໄປ ເຊັ່ນສຸພາບບຸຣຸດຊະລາຄົນນີ້ ຮັກ
ປະເທດຊາດບ້ານເມືອງຂອງຕົນຫລາຍ .ເລີຍຄິດວ່າສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ເຮັດ
ໄປນັ້ນ ກໍຄືລາວໄດ້ຊ່ວຍສ້າງປະເພນີອັນຍິ່ງໃຫ່ຍຂອງອະເມຣິກັນຂຶ້ນ
ລາວກໍ່ເຮັດໄດ້ເໝາະສົມດີ ເກົ່າປີທີ່ລາວປະຕິບັດມາບໍ່ໄດ້ຂາດຈັກປີ ກໍ
ນັບວ່າຄົບຫ້ວນພໍສົມຄວນ.

ສຸພາບບຸຣຸດຊະລາຄົນນີ້ ໄດ້ສ້າງປະເພນີໄປຢ່າງໝັ້ນຄົງ ແລະ
ດ້ວຍຄວາມພາກພູມໃຈນໍາສິ່ງທີ່ລາວກໍາລັງເຮັດກໍາລັງທໍາ ທີ່ຈິງການ
ລ້ຽງສັດພືດປີລະເທື່ອໃຫ້ອີ່ມໜໍາສໍາຣານ ກໍ່ແມ່ນປະເພນີອັນສໍາຄັນ
ພໍເທົ່າໃດດອກ ເພາະຢູ່ປະເທດອັງກິດຍັງມີປະເພນີສໍາຄັນຫລາຍກວ່ານີ້ ແຕ່ປະເພນີທີ່ສຸພາບບຸຣຸດຊະລາພຍາຍາມສ້າງນີ້ ເປັນແຕ່ພຽງການ
ເລີ່ມຕົ້ນ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ປະເພນີດັ່ງກ່າວຢູ່ອະເມຣິກາກໍ່ສາ
ມາດເປັນປະເພນີໄດ້ຄືກັນ.

ສຸພາບບຸຣຸດຊະລາຄົນນີ້ເປັນຄົນຈ່ອຍໆ ອາຍຸປະມານຫົກສິບປີ
ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມລາວເປັນສີດໍາລ້ວນ ລາວໃສ່ແວ່ນຕາ ຜົມລາວຂາວແລະ
ບາງຫລາຍກວ່າປີທີ່ຜ່ານມາ ແຂ້ງຂາຂອງລາວກໍ່ປາກົດວ່າບໍ່ແຂງແຮງ
ຄືແຕ່ກ່ອນ.

ເມື່ອສັບຟືເຫັນສຸພາບບຸຣຸດຊະລາຄົນນີ້ ຍ່າງເຂົ້າມາຫາລາວ

ลาวกໍເລີ່ມມີອາການສັ່ນສາຍ ແລະການຫັນໃຈ ກໍສັ່ນເຂົ້າຢ່າງບໍ່ທ້ອ ທ້ອງ ລາວຄິດວ່າ ລາວຢາກບິນໜີໄປໄກໆໃຫ້ໄດ້ ແຕ່ກໍບໍ່ເປັນດັ່ງປາ ຖນາ ເພາະເວລານີ້ລາວເໜັງຕີງກໍບໍ່ໄຫວຢູ່ແລ້ວ.

"ສບາຍດີ" ສຸພາບບຸຣຸດຊະລາຄົນນີ້ເວົ້າ "ຈັ່ງເມ່ນຂ້ອຍດີ ໃຈ ທີ່ອີກປີນຶ່ງຜ່ານໄປບໍ່ໄດ້ມີພັຍອັນຕລາຍໃດໆ ບັງຍຣດເຈົ້າ ເຈົ້າ ຍັງມີສຸຂພາບສົມບູນດີ ເຫາະເຫີນເດີນອິ້ນໂລກອັນສວຍງາມນີ້ໄດ້ຢູ່. ເພື່ອຂອບໃຈນຳດິນຟ້າອາກາດ ທີ່ໄດ້ອຳນວຍພອນໃຫ້ເຈົ້າມີສຂພາບດີ ຢ່າງນີ້ ເຈົ້າແລະຂ້ອຍພາກັນໄປລ້ຽງສລອງຂອບໃຈ ໃນມື້ເໜາສກີວິງ ນີ້ກັນເຫາະ ຄັນເຈົ້າຫາກໄປກັບຂ້ອຍ ເພື່ອນເອີ້ຍ ຂ້ອຍຈະລ້ຽງ ໃຫ້ ເຈົ້າເຫລືອເກືອໃຫ້ເຈົ້າອົ່ມ ຊຶ່ງເຊື່ອເມ່ວ່າມັນຈະເຮັດໃຫ້ຮ່າງ ກາຍ ຂອງເຈົ້າສົມບູນຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຈົ້າ".

ປະໂຍກເມ່ວດຽວກັນນີ້ລະ ທີ່ສຸພາບບຸຣຸດຊະລາຄົນນີ້ໄດ້ກ່າວ ກັບລາວທຸກເທື່ອໃນມື້ເໜາສກີວິງ ຕລອດຣະຍະເກົ້າປີທີ່ຜ່ານມາ ມັນ ເກືອບເປັນປະເພນີກ່ວ່າໄດ້ ແຕ່ໜ່ອມເມື່ອລາວເວົ້າປະໂຍກນີ້ ມັນ ປຽບເໝືອນວ່າຫູຂອງສັບຟີໄດ້ຍິນສຽງດົນຕຣີອັນອອນຊອນ ແຕ່ເວລາ ນີ້ ລາວເງີຍໜ້າເບິ່ງສຸພາບບຸຣຸດຊະລາຄົນນີ້ ດ້ວຍຢາດນ້ຳຕາ ແລະ ແວວຕາອັນໂສກເສົ້າເທົ່ານ້ັນ ໃຫ້ໜ້າຂອງລາວຮ້ອນປານໄຟ ເມື່ອ ທິມະຕິນາຄືກໜ້າລາວກໍເຊືອນເປັນນ້ຳໃນທັນທີທັນໃດ ກົງກັນ ຂ້ານ ກັບສຸພາບບຸຣຸດຊະລາຄົນນັ້ນ ຊຶ່ງຢືນສັ່ນສາຍດ້ວຍຄວາມໜາວ ລາວຢືນ ໜ້ໜ້ລ້ງໃຫ້ກັບດ້ານລົມພັດມາ ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງບໍ່ເຫັນແສງຕາຂອງສັບ ຟີ.

ສັບຟີບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງສຸພາບບຸຣຸດຊະລາຄົນນີ້ ເວົ້າ

ຢ່າງຫງອຍເຫງົ້າແທ້ ຖ້າລາວອ່ານຄວາມຄິດ ຂອງສຸພາບບຸຣຸດຄົນນີ້ ອອກ ລາວກໍຈະຮູ້ໄດ້ວ່າ ສຸພາບບຸຣຸດຄົນນີ້ ປາຖນາຢາກມີລູກຊາຍຈັກ ຄົນນຶ່ງ ເພື່ອຈະໄດ້ມາພິທັບສັບຟີຢູ່ນີ້ແທນລາວ ເມື່ອລາວລົ້ມຫາຍ ຕາຍຈາກໄປແລ້ວ ແລະລູກຊາຍຂອງລາວກໍຈະໄດ້ເວົ້າວ່າ: "ເພື່ອ ຣະລຶກເຖິງວິນຍານຂອງພໍ່ຂອຍ" ມັນຕ້ອງເປັນແບບນີ້ມັນຈຶ່ງຈະເປັນ ປະເພນີໄດ້ຢ່າງສົມບູນຕາມລາວຄິດ.

ແຕ່ກໍໜ້າເສົ້າສລົດໃຈ ທີ່ສຸພາບບຸຣຸດຄົນນີ້ບໍ່ມີຄອບຄົວເລີຍ.

ລາວອາໄສຢູ່ຫ້ອງເຮືອນເກົ່າເດ່ຫລັງນຶ່ງທີ່ຢູ່ໃກ້ກັບສວນແຫ່ງນີ້ ຍາມຣະດູໜາວ ລາວປູກຕົ້ນດອກໄມ້ແດ່ເລັກນ້ອຍ ຍາມຣະດູໃບໄມ້ປົ່ງ ລາວຍ່າງຫລົ້ນຕາມຫົນທາງຫລວງເສັ້ນທີ່ສີ່ ຍາມຣະດູຮ້ອນລາວອອກ ໄປຢູ່ນາ ທີ່ຢູ່ບ່ອນດິນເນີນສູງ ນອກເມືອງນິວຢອກ ແລະເວົ້າກ່ຽວກັບ ເຜ່ງໄມ້ແປກປະລາດຊະນິດນຶ່ງ ຊຶ່ງລາວຫວັງວ່າ ໃນວັນນຶ່ງລາວຈະ ຊອກຫາມັນໃຫ້ໄດ້ ຍາມຣະດູໃບໄມ້ຫລົ່ນ ລາວລົ້ງເຂົ້າສັບຟີ ນີ້ ລະຄືສິ່ງທີ່ສຸພາບບຸຣຸດຊະລາຄົນນີ້ໄດ້ປະຕິບັດມາໃນຊີວິດຂອງລາວ.

ສັບຟີພິດເງີຍໜ້າເບິ່ງລາວເຄິ່ງນາທີ ຢ່າງມິດຫວັງ ແລະສົງ ສານຕົນເອງ ແສງຕາຂອງສຸພາບບຸຣຸດແຈ່ມໃສດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ ໃບ ໜ້າຂອງລາວເບີ່ງເຄົ້າລົງນຳທຸກປີ ແຕ່ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງລາວກ້ຽງສະ ອາດແລະໃໝ່ຈຽມ.

ຕໍ່ມາສັບຟີກໍທຳທ່າເຣັດສຽງແມວໃດເຜ່ນຶ່ງຈາກຮູຄໍ ຄວາມ ຈິງແລ້ວແມ່ນລາວພະຍາຍາມຈະເວົ້າ ມັນເປັນສຽງດຽວທີ່ສຸພາບບຸຣຸດ ຊະລາຄົນນີ້ໄດ້ຍິນເກົ້າເທື່ອມາແລ້ວ ທັງເຂົ້າໃຈນຳສຽງນັ້ນດີ ແລະຮູ້ ວ່າສັບຟີຮັບຄຳເຊີນຂອງລາວດ້ວຍ.

"ຂອບໃຈ ຂ້ອຍຫິວຫິວ".

ສັບຟີອຶ່ມໜ້າຍ ແຕ່ລາວເຂົ້າໃຈດີ່ວ່າ ລາວເປັນ ສ່ວນປະກອບຂອງປະເພນີ ບໍ່ແມ່ນລາວເອງ ທີ່ຕ້ອງການອາຫານໃນມື້ແຫ່ງສະກີວິງ ມັນເປັນຄວາມປາຖນາຂອງສຸພາບບຸຣຸດມື້ຕ່າງຫາກ ແມ່ນຢູ່ທີ່ວ່າຢູ່ໃນອະເມຣິກາມີສິດເສຣີພາບ ແຕ່ກໍມີບາງວັນທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຕົນບໍ່ຢາກເຮັດ.

ສຸພາບບຸຣຸດຊະລາຄົນມື້ພາສັບຟີເຂົ້າໄປໃນຮ້ານອາຫານແລະໄປນັ່ງຢູ່ໂຕະໜ່ວຍທີ່ຊະເຈົ້າເຄີຍນັ່ງມາ ພວກຢູ່ໃນຮ້ານຮູ້ຈັກຊະເຈົ້າດີ

"ເຖົ້ານັ້ນມາອີກແລ້ວ" ຄົນຮັບໃຊ້ຜູ້ນຶ່ງເວົ້າຂຶ້ນ "ເຖົ້າທີ່ຊື້ອາຫານໃຫ້ໝູ່ກິນໃນມື້ເໜ່ງສກີວິງທຸກປີ້ນັ້ນນາ".

ສຸພາບບຸຣຸດຊະລານັ່ງເບິ່ງຄົນຮັບໃຊ້ທຽວຄົ້ນເອົາເຄື່ອງກິນມາຕັ້ງເທິງໂຕະ ແລ້ວສັບຟີກໍເລີ່ມນັ່ງກິນເອົາກິນເອົາ ບໍ່ພໍ່ຄາວ ຊີ້ນໄກ່ງວງແລະອາຫານອື່ນໆຢ່າງຫລວງຫລາຍພາຍມາກໍ່ໝົດກ້ຽງ ສັບຟີເຫັນໃບໜ້າຂອງສຸພາບບຸຣຸດຊະລາມີ້ຍາມດ້ວຍຄວາມຊຶ່ມຊື່ນຍິນດີ ລາວກໍກິນຕໍ່ໄປເພື່ອເຮັດໃຫ້ສຸພາບບຸຣຸດຊະລາມີ້ດີໃຈ.

ປະມານຊົ່ວໂມງຕໍ່ມາ ສັບຟີກໍຖອຍທັບ.

"ຂອບໃຈ" ສັບຟີເວົ້າ "ຂອບໃຈສຳລັບອາຫານແຫ່ງສກີວິງຄາບນີ້".

ເວົ້າແລ້ວ ລາວກໍຢືນຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຍາກຊຸ ແລະເລີ່ມຈະຍ່າງອອກໄປຜິດທາງ ຄົນຮັບໃຊ້ຜູ້ນຶ່ງ ຈຶ່ງພາລາວຍ່າງໄປບ່ອນທາງອອກ.

ສຸພາບບຸຣຸດຊະລາຄົນນັ້ນ ນັບເງິນຈຳນວນນຶ່ງດອລລາກັບມ

ເຊັ່ນຈ່າຍໃຫ້ຄ່າເຄື່ອງກິນຢ່າງຣະມັດຣະວັງ ແລະປະຫ້າສິບເຊັ່ນໄວ້ເທິງໂຕ໊ະໃຫ້ຄົນຮັບໃຊ້.

ຽກຈາກປະຕູມາ ຂະເຈົ້າບອກລາກັນດັ່ງທີ່ເຄີຍມາທຸກປີ ສຸພາບບຸຣຸດຊະລາຍ່າງໄປທາງໃຕ້ ເລະສຕັບຟີຍ່າງເມືອທາງເໜືອ.

ສຕັບຟີຍ່າງຫວິດເຈທາງໄປໄດ້ນ້ອຍນຶ່ງ ກໍຢຸດຢືນຊ້ອນມາທີ່ນຶ່ງ ກໍເລີຍລົ້ມຟາດລົງ.

ມີຄົນມາພົບເຫັນລາວລົ້ມຟຸບຢູ່ຫັ້ນ ແລ້ວນຳລາວໄປສົ່ງໂຮງໝໍ ພວກໝໍເອົາລາວນອນຢຽດລົງເທິງຕຽງ ແລ້ວເລີ່ມກວດເບິ່ງວ່າ ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງລົ້ມ.

ຊ້ອໂມງນຶ່ງຕໍ່ມາ ສຸພາບບຸຣຸດຊະລາຄົນນັ້ນ ກໍຖືກຫາມເຂົ້າມານອນໂຮງໝໍ່ນອນດຽວກັນກັບສຕັບຟີ ພວກໝໍເອົາລາວນອນລົງເທິງຕຽງນຶ່ງອີກ ແລ້ວກວດເບິ່ງວ່າລາວເປັນພຍາດຫຍັງ.

ນ້ອຍນຶ່ງຕໍ່ມາ ພວກທ່ານໝໍໄດ້ພົບກັບທ່ານໝໍນຶ່ງອີກ ຂະເຈົ້າລົມກັນວ່າ:

"ສຸພາບບຸຣຸດຊະລາໜ້າຕາດີຄົນນັ້ນ" ທ່ານໝໍນຶ່ງເວົ້າ

"ເຈົ້າຮູ້ຈັກບໍ່ວ່າລາວເປັນຫຍັງ? ລາວເກືອບຕາຍ ອຶດເຂົ້າຂ້ອຍຄິດວ່າ ລາວເປັນຄົນທະນົງຕົວ" ທ່ານໝໍຄົນນັ້ນເວົ້າ "ລາວບອກຂ້ອຍວ່າ ລາວບໍ່ໄດ້ກິນຫຍັງມາໄດ້ສາມມື້ແລ້ວ"●

ใบไม้ใบสุดท้าย

ມີຄົນຫົ່ມທາງເສັ້ນນຶ່ງ ທີ່ສັບສົນກັນຫລາຍທີ່ສຸດຢູ່ໃນຄຸ້ມນ້ອຍໆ ແຫ່ງນຶ່ງ ທີ່ຢູ່ຕິດກັບທາງຕາເວັນຕົກຂອງວໍຊິງຕັນສເຕາຣ໌ ໃນມະຄອນ ນິວຢອກ ມັນສອນກັນໄປທົ່ວທຸກທິດທຸກທາງ ແລະຕັດກັນໃຫ້ເປັນຕ່ອນ ເລັກຕ່ອນນ້ອຍຊຶ່ງເອີ້ນວ່າ "ດອນ" ຫົນທາງເສັ້ນນຶ່ງໄວ້ງໄປ ໂງ ມາ ຕັດສາຍດຽວກັນຕັ້ງບ່ອນສອງບ່ອນ ຈ່າງແຕ້ມຮູບຄົນນຶ່ງຄົນພິບ ແລ້ວວ່າ ຫົນທາງເສັ້ນນີ້ມີຄຸນຄ່າບໍ່ໜ້ອຍ ສົມມຸດວ່າຈ່າງແຕ້ມຮູບຄົນນຶ່ງ ເອົາເຄື່ອງແຕ້ມຮູບມາ ທັ້ງທີ່ລາວຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຈ່າຍເງິນ ສົມມຸດວ່າ ລາວບໍ່ມີເງິນ ແລະສົມມຸດວ່າມີຊາຍຄົນນຶ່ງຈະມາເອົາເງິນ ຍ່າງຕາມ ທາງເສັ້ນນັ້ນມາ ແລະບຶດນຶ່ງລາວສັງເກດວ່າລາວໄດ້ກັບມາຮອດບ່ອນ ເກົ່າຄືນໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບເງິນພໍແປ.

ຄຸ້ມນີ້ເອີ້ນວ່າບ້ານກຣີນວິຊ ແລະຢູ່ບ້ານກຣີນວິຊນີ້ລະ ທີ່ພວກ ຈ່າງແຕ້ມຮູບນັກພາກັນມາພັກເຊົາຢູ່ ເພາະຢູ່ນີ້ ມີທ້ອງໃຫ້ເຊົ່າທີ່ຂະ

ເຈົ້າພໍໃຈ ໄຟກໍສ່ວ່າງແລະຄ່ຳເຂົ້ານໍ້ຖືກ.

ຊູ ແລະ ຈອນສີ ພາກັນອາໄສຢູ່ຊັ້ນເທິງຂອງເຮືອນສາມຊັ້ນ ຫລັງນຶ່ງ ນຶ່ງໃນສອງສາວນີ້ເປັນຄົນມາຈາກຣັດເມນ ແລະອີກຜູ້ນຶ່ງມາຈາກຣັດຄາລີຟໍເນັຍ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບກັນຢູ່ຮ້ານອາຫານແຫ່ງນຶ່ງຢູ່ຫົນທາງສາຍທີແປດ ເວລາຢູ່ໃນຮ້ານອາຫານນັ້ນ ເຂົາເຈົ້າມາສັງເກດເຫັນວ່າ ເຂົາເຈົ້າມີຣົດນິຍົມໃນສິລປະແຍບດຽວກັນ ອາຫານຣົດດຽວກັນ ແລະເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຊະນິດດຽວກັນ ດັ່ງນັ້ນເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງຕົກລົງປ່ຽໃຈມາຢູ່ນຳກັນແລະເຮັດວຽກຊ່ວຍກັນ.

ຣະຍະນີ້ແມ່ນຍາມຣະດູໃບໄມ້ປົ່ງ.

ເມື່ອໃກ້ຮອດຣະດູໜາວ ມີຊາຍແປກໜ້າຄົນນຶ່ງ ເຂົ້າມາໃນບ້ານກຣີນວິຊ ຕອນນັ້ນບໍ່ມີໃຜເຫັນລາວ ລາວຍ່າງເລາະໄປເອົາມີເຢັນຄີນຳ້ກ້ອນຂອງລາວໄປຈັບຜູ້ນັ້ນນຍາຍຜູ້ນີ້ຕໍ່ໄປ.

ລາວເປັນພຍາດອັນຮ້າຍແຮງຊະນິດນຶ່ງ ຊຶ່ງພວກທ່ານໝໍເອີ້ນວ່າເນີໂມເນັຍ ຫລືປອດໄຂ່ ເມື່ອເວລາລາວຢູ່ທາງພາກຕະເວັນອອກຂອງເມືອງນັ້ນ ລາວເດີນໄປມາໄດ້ຢ່າງວ່ອງໄວ ຈັບຍາຜູ້ຄົນເຈັບລະເມືອກັນໄປ ແຕ່ບາດລາວເຂົ້າມາບ້ານກຣີນວິຊນີ້ ຫົນທາງພັດຢາກແຄບແມ່ ລາວຈະເດີນໄປມາຢ່າງວ່ອງໄວກໍບໍ່ໄດ້.

ເຖົ້າເນີໂມເນັຍບໍ່ເປັນເຖົ້າສຸພາບປານໃດ ສຸພາບບຸຣຸດທີ່ດີຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຍິງທີ່ບໍ່ເຂັ້ງແຮງມາຈາກຄາລີຟໍເນັຍຄົນນີ້ເຈັບ ແຕ່ເຖົ້າເນີໂມເນັຍເອົາມີເຢັນຄີພາກເຫັບຂອງລາວ ຕ້ອງຄ້ຽວຈອນສີຈອນສີເລັຍນອນເລື່ອຢູ່ເທິງຕຽງຂອງລາວເກືອບຢາກວ່າຢ່າງບໍ່ເພັ່ງບໍ່ຕິງ ລາວນອນເລື່ອສອງປ່ອງຢ້ຽມອອກໄປເບິ່ງຝາເຮືອນ ທີ່ຢູ່ຖັດກັບຫລັງທີ່ລາວ

ຢູ່ຫັ້ນຢ່າງບໍ່ວາງຕາ.

ເຊົ້າມື້ນີ້ ທ່ານໝໍຢືນລົມກັບນາງຢູ່ຕາມລຳພັງຢູ່ລະບຽງ ຈົ່ງ ຈອມສີບໍ່ໄດ້ຍິນ.

"ລາວມີຫວັງນ້ອຍຫລາຍທີ່ສຸດ" ທ່ານໝໍເວົ້າ "ລາວມີຫວັງ ຢູ່ ຄັນຫາກ່ວາລາວຍັງຢາກມີຊີວິດຢູ່. ຄັນໃຜບໍ່ຢາກມີຊີວິດຢູ່ນີ້ ຂ້ອຍກໍ ຊ່ວຍເຫລືອຫຍັງບໍ່ໄດ້ ເພື່ອນຍິງຂອງເຈົ້າຕົກລົງໃຈແລ້ວວ່າ ລາວບໍ່ ຢາກດີຂຶ້ນ ລາວມີຄວາມຊຸ້ນຂອງໜອງໃຈແນວໃດແໝ່ນີ້ບໍ?"

"ຍາມໃດລາວກໍຢາກແຕ່ໄປປະເທດອິຕາລີ ໄປແຕ້ມຮູບຮ່ວາວ ເນເປີຣ໋" ຊູເວົ້າ.

"ແຕ້ມຮູບ! ບໍ່ແມ່ນແຕ້ມຮູບດອກຕິ ບໍ່ແມ່ນມີແນວໃດແໝ່ນີ້ ສຳຄັນກ່ອນນີ້ບໍ? ກ່ຽວກັບອ້າຍບາວຕີ?"

"ອ້າຍບ່າວຫຍັງ" ຊູເວົ້າ "ອ້າຍບ່າວສຳຄັນບໍ? ບໍ່ດອກ ທ່ານໝໍ ບໍ່ແມ່ນເຣື່ອງອ້າຍບ່າວດອກ".

"ມັນແມ່ນຈຸດອ່ອນອັນນຶ່ງ" ທ່ານໝໍເວົ້າ "ຂ້ອຍຈະປົວເທົ່າ ທີ່ຂ້ອຍສາມາດຈະປົວໄດ້ ແຕ່ເມື່ອຄົນເຈັບຮູ້ສຶກຕົນວ່າຈະຕາຍ ຂ້ອຍ ນີ້ກໍບໍ່ມີຄຳພາຍຫຍັງໝົດ ໃຫ້ເຈົ້າຊ່ວນລາວ ລົມກັບລາວກ່ຽວກັບເຄື່ອງ ນຸ່ງຫົ່ມໃໝ່ສຳລັບຍາມໜາວເບິ້ງດຸ ຄົນລາວຍັງສົນໃຈ ນຳ້ຈະນາຄົດ ລາວກໍມີຫວັງດີຂຶ້ນກ່ອນນີ້"

ຫລັງຈາກທ່ານໝໍໄປແລ້ວ ຊູກໍເຂົ້າໄປນັ່ງໃຫ້ຜູ້ດຽວຢູ່ຫ້ອງເຮັດ ການ ກ່ອນຈະຍ່າງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຂອງຈອມສີ ລາວຫ່ວງເວົ້າເຄື່ອງ ແຕ້ມຮູບເຂົ້າໄປນຳທັ້ງຮ່ວງລຳທຳເພັ້ງ.

ຈອມສີນອນແອ້ແລ້ຢູ່ຫັ້ນ ທັ້ງຈ່ອຍແລະບໍ່ເພັ້ງບໍ່ຕົ້ງ ລາວນອນ

ປິ່ນໜ້າໄປທາງປ່ອງຢ້ຽມ ຊູຢຸດຮ້ອງເພັ່ງ ເພາະຄິດວ່າຈອມສິນອມ
ຫລັບ.

ລາວເລີຍນັ່ງລົງເຮັດວຽກ ເມື່ອລາວເຮັດວຽກໄປ ລາວໄດ້
ຍິນສຽງດັງຄ່ອຍໆຫລາຍເທື່ອຕໍ່ຫລາຍທີ ລາວກໍຟ້າວຍ່າງໄປຂ້າງຕຽງ
ນອນ.

ຈອມສິນິດຕາມັ່ງກ້ຽ ເໝນອອກໄປທາງປ່ອງຢ້ຽມ ເລະນັບຄືນ
ຫລັງ.

"ສິບສອງ" ລາວນັບ ເລະນ້ອຍນຶ່ງຕໍ່ມາ - "ສິບເອັດ"-
ຕໍ່ມາ "ສິບ" - "ເກົ້າ" - "ແປດ" -"ເຈັດ" ເກືອບພ້ອມໆກັນ

ຊູເໝນອອກໄປທາງນອກປ່ອງຢ້ຽມເພື່ອຢາກຮູ້ຈັກວ່າຈອມສິນັບ
ຫຍັງຢູ່ນັ້ນ ຢູ່ໃໜ້າປ່ອງຢ້ຽມນັ້ນເໝນຝາເຮືອນດ້ານຂ້າງຂອງເຮືອນ
ຫລັງຖັດໄປ ຝາດ້ານນີ້ບ່ໍຄ່ອຍມີປ່ອງຢ້ຽມ ແຕ່ມີເຄືອໄມ້ເກ່ົາໆເລືອຂຶ້ນ-
ຕິດກັບຝາເຮືອນ ຍາມນີ້ເປັນຣະດູໜາວ ໃບໄມ້ເກືອບຫລົ່ນປະເຄືອສີ
ດໍາຂອງມັນເກືອບໜົດແລ້ວ.

"ມັນເໝນຫຍັງ ເພື່ອນຮັກ?" ຊູຖາມ

"ຫົວ" ຈອມສິເວົ້າດ້ວຍນ້ໍາສຽງຄ່ອຍໆ "ບາດນີ້ມັນຫລົ່ນໄວ
ເນາະ ສາມມ້ືກ່ອນໜ້ໍາມີເກືອບຮ້ອຍກ່ວາໃບ--ເຮົາມັບມັນຈົນເຈັບຫົວ
ແຕ່ບາດນ້ືມັນບ່ໍາຍແລ້ວ ໃບນຶ່ງຫລົ່ນອີກແລ້ວ--ບາດນ້ືມັນຍັງເຫລືອແຕ່
ຫ້ໍາ"

"ຫ້ໍາຫຍັງ ທ້ືຮັກ? ບອກຊູແດ່ແມ້"

"ໃບໄມ້ຢູ່ເຄືອໄມ້ນັ້ນຫ້ັນມ້ະ ເມ່ືອໃບສຸດທ້ายຫລົ່ນ ເຮົາກໍ່ຈະ
ໄປຄ້ືກັນ ເຮົາຮູ້ສຶກມາໄດ້ສາມມ້ືແລ້ວ ທ່ານໝໍ່ໄດ້ບອກໂຕ້ນ້ັນ?".

"ໂອຍ!! ເຮົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນເຣື່ອງຈັ່ງຊີ້ຈັກເທື່ອ" ຊູເວົ້າ ແມ່ນເຄື່ອໄມ້ເຫົ່ານັ້ນມີຄຳພາຍຈັ່ງໃດກັບໂຕເກາະ? ມັນກ່ຽວຫຍັງກັບການເຈັບເປັນຂອງໂຕຮຶ? ແລ້ວໂຕກະເຄີຍຮັກເຄື່ອໄມ້ນັ້ນແທ້ບໍ? ຢ່າຄິດເປັນຮ້າໄປນ໊ະ ທ່ານໝໍເວົ້າໃຫ້ເຮົາຟັງວ່າໂຕມີຫວັງຊີດີຢູ່ດອກ ເພີ້ນຫາກໍບອກເຮົາເດ້ມື້ເຊົ້ານີ້ ເພີ້ນເວົ້າວ່າໂຕມີຫວັງຫລາຍທີ່ສຸດ!! ພຍາຍາມກິນຫຍັງແດ່ຈັກນ່ອຍເນ໊ຕິ ເຮົາຈະກັບຄືນເຮັດວຽກສະກອນ ເຮົາຈະຂາຍຮູບແຕ້ມເພີ້ມນີ້ ແລ້ວເຮົາຈະເອົາເງິນໄປຊື້ຢາງອື່ນມາໃຫ້ໂຕກິນອີກ ເພື່ອໂຕຈະໄດ້ແຂງແຮງໄວ".

"ໂຕຢ່າໄປຊື້ຫຍັງມາໃຫ້ເຮົາກະຢ່າ" ຈອນສີບອກ ທັງຍັງເມີ້ມອອກໄປນອກປ່ອງຢ້ຽມ "ໃບນຶ່ງຫລົ່ນອີກແລ້ວ - ບໍ່, ເຮົາບໍ່ຢາກກິນຫຍັງຜິດດຽວນີ້-ບາດນີ້ມັນຍັງເຫລືອແຕ່ສີ່ ເຮົາຢາກເຫັນໃບສຸດທ້າຍຫລົ່ນກ່ອນມືດມື້ ແລ້ວເຮົາກໍຈະຕາຍໄປກັບມັນ".

"ຈອນສີ ທີ່ຮັກ" ຊູເວົ້າ "ໂຕສັນຍາກັບເຮົາໄດ້ບໍ່ວ່າ ໂຕຈະຫລັບຕາໄວ້ ແລະປະໃຫ້ຕາຂອງໂຕນັ້ນຫລັບຢູ່ຫັ້ນ? ແລະສັນຍາອີກ່ວ່າ ໂຕຊິບໍ່ເບິ່ງອອກໄປນອກປ່ອງຢ້ຽມ ຈົນກວ່າເຮົາຈະແຕ້ມຮູບແລ້ວ? ເຮົາຕ້ອງແຕ້ມຮູບນີ້ໃຫ້ມັນແລ້ວກ່ອນມື້ອື່ນ ແລ້ວເຮົາກໍຕ້ອງການແສງໄຟຟ້ານີ້ ເຮົາຄຸມປ່ອງຢ້ຽມຢູ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ດອກ".

"ໂຕໄປແຕ້ມຢູ່ຫ້ອງອື່ນບໍ່ໄດ້ບໍ?" ຈອນສີຖາມຢ່າງບໍ່ເອົາຫົວ ຊາ.

"ເຮົາຢາກຢູ່ກັບໂຕ" ຊູຕອບ "ແລະເຮົາກໍບໍ່ຢາກໃຫ້ໂຕເບິ່ງໃບໄມ້ນັ້ນ".

"ບັດໂຕຫາກແຕ້ມແລ້ວ ບອກເຮົາເນີ" ຈອນສີບອກລາວທັງ

ຫລັບຕາລົງ ແລະນອນງຽບຢ່າງບໍ່ເໜັງບໍ່ຕີງ "ເພາະເຮົາຢາກເຫັນໃບສຸດທ້າຍຫລົ່ນ ເຮົາຈຶ່ງນອນຄອຍຖ້າເບິ່ງດົນສົມຄວນແລ້ວ ແລະເຮົາກໍໄດ້ນອນຄິດນາເຫິງສົມຄວນແລ້ວຄືກັນ ເຮົາມາຢາກເຈີດລົງໄປຄືໃບໄມ້ນັ້ນແທ້ເດ".

"ພຍາຍາມນອນເທາະ" ຊຸບອກ "ເຮົາຕ້ອງໄປເອີ້ນໃຫ້ເຂັ້ມແໝ້ນຂຶ້ນມາເຫິງພີ້ ເພາະເຮົາຢາກໃຫ້ມີຮູບຜູ້ຊາຍຢູ່ໃນຮູບແຕ້ມນີ້ນຳ ແລ້ວເຮົາຢາກໃຫ້ຜູ້ຊາຍໃນຮູບນັ້ນ ຄ້າຍຄືກັນກັບເຂັ້ມແໝ້ນ ເຮົາສົ່ງໄປບຶດດຽວນຶ່ງດອກ ຢ່າຕີ່ງເດີ ໃຫ້ເຮົາກັບມາສະກ່ອນ".

ເຖົ້າເຂັ້ມແໝ້ນ ເປັນຊ່າງແຕ້ມຮູບ ທີ່ເຊົ່າຢູ່ຫ້ອງຊັ້ນລຸ່ມ ອາຍຸລາວໄດ້ຫົກສິບປາຍແລ້ວ ລາວບໍ່ມີຊື່ສຽງໃນການແຕ້ມຮູບເລີຍ ລາວແຕ້ມຮູບມາໄດ້ສີ່ສິບປີດີໆ ແຕ່ແຕ້ມບໍ່ໄດ້ດີຈັກເທື່ອ ລາວເຄີຍເວົ້າວ່າຈະແຕ້ມຮູບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແລະຍອດຢ້ຽມຢູ່ເລື້ອຍໆ ແຕ່ລາວກໍບໍ່ໄດ້ເລີ່ມແຕ້ມຈັກເທື່ອ.

ລາວໄດ້ເງິນເລັກໆນ້ອຍໆຈາກຜູ້ອື່ນຈ້າງລາວໃຫ້ໄປເປັນແບບແຕ້ມຂອງຂະເຈົ້າ ລາວມັກເມົາເຫລົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ ລາວຍັງເວົ້າກ່ຽວກັບຮູບອັນຍອດຢ້ຽມຂອງລາວຢູ່ສເມີ ແລະລາວເຊື່ອວ່າ ມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງລາວທີ່ຈະເຮັດໜ້າທີ່ສິ່ງທຸກໝ່ວ ເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອ ຊຸ ແລະຈອນສີ.

ຊຸລົງໄປພົບລາວຢູ່ໃນຫ້ອງມືດຂອງລາວ ຊຸຮູ້ວ່າລາວກິນເຫລົ້າເພາະນາງໄດ້ກິ່ນເຫລົ້າສົ່ງມາໃສ່ດັງ ຊຸເລົ່າເຮື່ອງຈອນສີ ໃຫ້ລາວຟັງແລະໃບໄມ້ຢູ່ເທິງເຄືອໄມ້ນັ້ນ ຊຸເວົ້າວ່າ ລາວຢ່ານຈອນສີຕາຍໄປພ້ອມກັບໃບໄມ້ນັ້ນອີ່ຫລີ ເພາະຄວາມຢາກມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນີ້ຂອງລາວ

ยังมีน้อยเต้มที.

เถ้าเขมเฌมร้องโรฮื้นด้อยคอามใจร้าย ต่คอามคิดอันนั้น.

"แม่นหยังเภาะ?" ลาอร้อง "คอามคิดบ้าๆเฌอนี้ยังมีอยู่หอะ?" ผู้คิมตายย้อมใบไม้หล่นจากกิกมันเอิ้นเขาะ? ข้อยบ่ได้ยินเรื่องพิสดามแบบนี้จักเที่อ บ่เคียได้ยินเลีย ข้อยสีบ่ไปนั่งเป้นแบบให้เจ้าแต้มดอก เป้นหยังเจ้าจึงปะให้ลาอคิดจั่งอั้นธิ? จอมสิเอ๋ย - จอมสิ จั่งแม่นคิดต่างเพี้นแท้เด้!".

"ลาอเจ็บพ่กับปาหัมใจนี้ละ" ฐูเว้า "คอามเจ็บพาให้ลาอคิดในสิ่งแปกปลาด ท่ามเขมเฌม คันเจ้าบ่ฮื้นเมื่อก่บ่เป้นหยัง แต่ข้อยคิดว่าเจ้าจะบ่สุพาบปามใด".

"ผู้ยิงเป้นแบบนี้ละ!" ลาอร้อง "ใผว่าข้อยสีบ่ฮื้นไปไป๊-ข้อยจะไปกับเจ้า เคิ่งอ่อโมงดีๆที่ข้อยคิดสีเว้าว่า ข้อยจะไป ปัดโทเอ๋ย! มันบ่แม่นบ่อมที่ผู้ยิงที่พาธักย่างจอมสิจะมาบอมเจ็บยู่นี้. มื้ใดมื้หึงข้อยจะแตมธูบอันยอดย้องมฮื้น แล้วพอกเธิาจะพิจาก่บ่อมนี้โลด".

เมื่อเวลาสองคิมนี้ฮื้นไป จอมสิกำลังมอมหลับยู่ ฐูเว้าผ่าไปกั้งบังป่องย้องไว้ และพาเถ้าเขัมเฌมไปส่องเบิ่งเคือไม้มันยู่ป่องย้องในห้องอื้นด้อยคอามย่ามกิว ขาดแล้วเธิาเจ้ากำเบิ่งพากันขึดมึ่งโดยบ่อ่าหยังพ่คอาม คนะนั้นผิมติกลิงมาพ่ยิบๆ มีทังทีมะติกอีก.

เถ้าเขัมเฌมนั่งแปะลิง และฐูกำเลิ่มแต้ม.

ຊຸ້ນັ່ງແຕ້ມເກືອບຕລອດຄືນເລີຍ.

ໃນຕອນເຊົ້າຫລັງຈາກໄດ້ນອນຍິບໄປໄດ້ຊົ່ວໂມງນຶ່ງຊຸກໍຕື່ນຂຶ້ນ ມາ ແລ້ວຍ່າງເຂົ້າໄປຂ້າງຕຽງຂອງຈອນສີ ຈອນສີນອນນິ່ນຕາຢູ່ ຫັງ ຫລຽວໄປທາງປ່ອງຢ້ຽມ "ເຮົາຢາກສ່ອງເບິ່ງປ່ອງຢ້ຽມ" ລາວ ບອກຊຸ.

ຊຸເອົາຜ້າກັ້ງປ່ອງຢ້ຽມອອກ.

ຫລັງຈາກຝົນຕົກລົມແຮງຕລອດຄືນ ກໍຍັງມີໃບໄມ້ໃບນຶ່ງເຫລືອ ຄ້າງຄິດກັບຝາເຮືອນນັ້ນຢູ່ ມັນເປັນໃບສຸດທ້າຍທີ່ເຫລືອຄ້າງຢູ່ ທາງ ກົກມັນຍັງເປັນສີຂຽວແກ່ ແຕ່ປາຍໃບເປັນສີເຫລືອງແລ້ວ ໃບນັ້ນຫ້ອຍ ຢູ່ງ່າຂອງມັນສູງຈາກພື້ນດິນປະມານຊາວຟຶດ.

"ນັ່ນເປັນໃບສຸດທ້າຍ" ຈອນສີເວົ້າ "ເຮົາຄິດວ່າມັນຫລົ່ນ ແຕ່ຄືນນີ້ພຸ້ນ ເພາະເຮົາໄດ້ຍິນຝົນຕົກ ມັນຄືສິຫລົ່ນມື້ນີ້ລະ ແລ້ວ ເຮົາກໍຈະຕາຍໄປນຳມັນ".

"ຈອນສີ ເພື່ອນຮັກ!" ຊຸວ່າ "ຄິດຫາເຮົາແດ່ແມ້ ຄັນໂຕ ບໍ່ຄິດນຳໂຕເອງກໍດີ ເຮົາສິເຮັດເມືອໃດ ຄັນບໍ່ດີໃຕ?"

ແຕ່ຈອນສີບໍ່ຕອບ ສິ່ງທີ່ເປົ່າປ່ຽວທີ່ສຸດໃນໂລກເມື່ອນວິນຍາມ ເມື່ອມັນພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະເດີນທາງໄກອອກໄປ ຄວາມຜູກພັນຕໍ່ເພື່ອນ ແລະຕໍ່ໂລກນັ້ນກໍ່ຄ່ອຍຫລຸດລົງໄປເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະນ້ອຍ.

ເວລາໄດ້ພັດໄປຢ່າງຊ້າໆ ໃນວັນນັ້ນ ເມື່ອຕາເວັນຕົກດິນ ແລ້ວ ຄວາມມືດກໍ່ຄ່ອຍມືດເຂົ້າ ມືດເຂົ້າ ແຕ່ຂະເຈົ້າຍັງເຫັນໃບໄມ້ ໃບນັ້ນຫ້ອຍຢູ່ງ່າທີ່ເຫລືອຕິດກັບຝານັ້ນຢູ່ຄືເກົ່າ ເມື່ອຕົກກາງຄືນມາລົມ ເລີ່ມພັດອີກ ຝົນຕົກລົງສາດໃສ່ປ່ອງຢ້ຽມຢ່າງໜັກ.

ພໍຕາເວັນຂຶ້ນຂອບຟ້າໃນມື້ໃໝ່ ຈອນສີກໍ່ອະນຸຍາດສ່ອງປ່ອງ ຢ້ຽມອີກ.

ໃບໄມ້ໃບນັ້ນກໍ່ຍັງຢູ່ທັ້ນຄືເກົ່າ.

ຈອນສິນອນສັງເກດເບິ່ງມັນຄົນເຕີບ ແລ້ວກໍ່ຮ້ອງຊຸ ທີ່ກຳລັງ ຫ້າງອາຫານມາໃຫ້ລາວກິນ.

"ຈັ່ງແມ່ນເຮົາບໍ່ດີ ຊຸ" ຈອນສີເວົ້າ "ມີໝວໃດໝວນຶ່ງ ເຮັດໃຫ້ໃບໄມ້ນັ້ນຕິດຢູ່ທັ້ນ ເພື່ອສແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນວ່າ ເຮົາຊໍ່ວເຖິງ ຂນາດໃດ ແຕ່ກ່ອນອື່ນເອົາກະຈົກມາໃຫ້ເຮົາແຍງແດ່ ເຮົາຢາກເຫັນ ຕົວເອງ ແລ້ວເຮົາຈະລຸກຂຶ້ນໄປເບິ່ງໂຕຄົວກິນ".

ຊໍ່ວໂມງນຶ່ງຕໍ່ມາ ລາວເວົ້າວ່າ "ຊຸ ມື້ໃດມື້ນຶ່ງເຮົາຫວັງວ່າ ຈະໄດ້ໄປແຕ້ມຮູບອ່າວຂອງໝເປຣິ໋ຊ".

ທ່ານໝໍມາຢ້ຽມເບິ່ງຈອນສີຕອນບ່າຍວັນນັ້ນ ຫລັງຈາກເພື່ອ ກວດແລ້ວ ຊຸຕິດຕາມເພື່ນອອກຈາກຫ້ອງຈອນສີໄປ ເມື່ອຮອດລະບຽງ ຊຸຈຶ່ງຖາມເພື່ນ.

"ຄວາມຫວັງມີຫລາຍທີ່ສຸດ" ທ່ານໝໍເວົ້າ ເພື່ນຈັບມືບອບ ບາງຂອງຊຸມາກຳໄວ້ໃນອ້ຽງມືຂອງເພື່ນ "ປິ່ອຣະບັດລາວໃຫ້ດີ ເດີ ລາວຈະຫາຍເຈັບໄວໆນີ້ແລ້ວ ຂ້ອຍຈະຕ້ອງໄດ້ໄປເບິ່ງຄົນເຈັບອີກຄົນ ນຶ່ງຢູ່ໃນເຮືອນຫລັງນີ້ ລາວຊື່ວ່າເບັນເໝນ ເປັນຄົນແຕ້ມຮູບ ຂ້ອຍຄຶດ ວ່າ ອີກຊໍ່ນຶ່ງຂອງລາວແມ່ນ ເນີໂມເນັຍ ລາວເປັນຄົນຊະລາ ຮ່າງ ກາຍບໍ່ແຂງແຮງແລະເຈັບຫັກ ບໍ່ມີຫວັງສຳລັບລາວ ແຕ່ພວກເຮົາເອົາ ລາວໄປໂຮງໝໍມື້ນີ້ ແລະພວກເຮົາຈະພຍາຍາມຊ່ວຍຊີວິດລາວເທົ່າທີ່-ຈະຊ່ວຍໄດ້".

ມື້ພາມາ ທ່ານໝໍບອກຊູ ວ່າ "ລາວພົ້ນອັນຕລາຍແລ້ວ ຄວາມ
ສາມາດຂອງເຈົ້າ ບາດນີ້ມີແຕ່ເບິ່ງເອົາເຂົ້າເອົານ້ຳໃຫ້ລາວກິນຢ່າງ
ສມຸກສຸກສບາຍ ລາວກໍຈະຫາຍແລ້ວ".

ຕອນບ່າຍຂອງວັນນັ້ນ ຊູຍ່າງເຂົ້າມາຕຽງຂອງຈອນນີ ທີ່ນອນ
ບໍ່ຕິງຢູ່ ຊູກໍເອົາແຂນກອດຮອບແອວລາວດ້ວຍຄວາມຮັກແພງ.

"ເຮົາມີສິ່ງນຶ່ງຈະບອກໂຕ" ຊູເວົ້າ "ທ່ານເປັນແມນຕາຍ
ແລ້ວ ດ້ວຍໂຣກປອດບວມນີ້ນີ້ຢູ່ໂຮງໝໍ ລາວຫາກໍເຈັບໜັກພຽງສອງມື້
ເທົ່ານັ້ນ ມີຄົນເຫັນລາວມື້ທຳອິດໝູບຢູ່ໃນຫ້ອງຂອງລາວດ້ວຍຄວາມ
ເຈັບປວດ.

ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງລາວທັງເກີບປຽກ ແລະເຢັນປານນ້ຳກ້ອນ
ທຸກຄົນຕື່ນວ່າແມນລາວໄປເຮັດຫຍັງຢູ່ໃນ ຍາມຝ່າລົມຝົນຕາດັ່ງນັ້ນ.

"ນອກນັ້ນຂະເຈົ້າຫຍັງເຫັນສິ່ງນຶ່ງອີກ ຄືໂຄມໄຟທີ່ລາວ ໃຊ້
ຈູກໄປນອກເຮືອນ ແລະເຄື່ອງແຕ້ມຮູບຂອງລາວມີນ້ຳສີຂຽວ ແລະ
ເຫລືອງ.

"ສອງປ່ອງຢ້ຽມເບິ່ງແມ້ທີ່ຮັກ ເບິ່ງໃບໄມ້ໃບສຸດທ້າຍທີ່ຕິດ-
ກັບຝານັ້ນນາ ໂຕບໍ່ສົງໃສບໍ່ວ່າ ເປັນຫຍັງມັນບໍ່ເພັ້ງຕິງ ທັງໆທີ່ລົມພັດ
ແຮງປານນັ້ນ? ໂທ! ເພື່ອນເອີຍ, ມັນແມ່ນການແຕ້ມຮູບອັນຍອດ
ຢ້ຽມຂອງເບັ້ນແມນ ລາວຈູກໄປແຕ້ມຮູບໃບໄມ້ນັ້ນໄວ້ຕອນກາງຄືນ
ທີ່ໃບໄມ້ໃບສຸດທ້າຍໄດ້ຫລົ່ນໄປແລ້ວ"●

ທ້ອງເຊົ່າທີ່ມີເຄື່ອງເຮືອນຄົບ

ພວກຜູ້ຄົນທີ່ອາສັຍຢູ່ໃນຈຳພວກເຮືອນເກົ່າແກ່ສີແດງ ຢູ່ທາງ ພາກຕາເວັນຕົກຂອງນິວຢອກ ພາກັນເຄື່ອນຍ້າຍບ່ອນຢູ່ໄປມາບໍ່ເຊົ່າ ຈັກເທື່ອ ເຂົາເຈົ້າພາກັນຍ້າຍໄປຍ້າຍມາຢູ່ບໍ່ໄດ້ຂາດຣະຍະ ປຽບ ເພື່ອນກັນກັບການໝຸນວຽນຂອງວັນແລະເວລາ.

ມີຄົນຫລາຍຮ້ອຍ ຫລາຍແສນ ແລະຫລາຍລ້ານຄົນ ທີ່ບໍ່ມີ ເຮືອນຊານບ້ານຊ່ອງຢູ່ເປັນຂອງຕົນເອງ ດັ່ງນັ້ນ ຂະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ອາ ສັຍເຮືອນຫລາຍຮ້ອຍຫລັງນີ້ເປັນບ່ອນຢູ່ອໍຄາວ ເຂົາເຈົ້າພາກັນຍ້າຍ ຈາກທ້ອງເຊົ່າບ່ອນນຶ່ງໄປຢູ່ບ່ອນໜ້າເລື້ອຍໆ ຕາມແຕ່ຄວາມພໍໃຈ ເຂົາເຈົ້າເປັນພວກຄົນເລື່ອນລອຍ ປາມຂ້າຕອງເຫລືອງ ບໍ່ຢຸດຢັ້ງຢູ່ ບ່ອນເກົ່າຈັກເທື່ອ ເຄື່ອນຍ້າຍເລື້ອຍໄປ ຂະເຈົ້າບໍ່ເລື່ອນລອຍ ແຕ ສະເພາະທີ່ພັກພາອາສັຍເທົ່ານີ້ ພາກທົ່ວໃຈ ແລະມັນສມອງຂອງຂະ ເຈົ້າກໍເລື່ອນລອຍໄປຕາມໆກັນອີກ. ເຂົາເຈົ້າພາກັນຮ້ອງລຳ ທຳ

ເພັ່ງວ່າ "ເຮືອນເອີຍເຮືອນ ເຮືອນທີ່ໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນ ແລະຢູ່ເຢັນເປັນສຸກ" ເຂົາເຈົ້າພາກັນຮ້ອງເພັ່ງນີ້ໄປຕາມເຮືອງ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະບໍ່ຮູ້ວ່າມັນມີຄຳພາຍຢ່າງໃດ ສິ່ງຂອງເຄື່ອງໃຊ້ເທົ່າທີ່ມີ ຂະເຈົ້າກໍເອົາຍັດໃສ່ກັບເຈ້ຍນ້ອຍໆຫໍ່ໄປນຳກໍຫລາຍພໍແລ້ວ ພວກ ນີ້ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບການເຣັດສວນ ເທົ່າທີ່ຂະເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບ ດອກໄມ້ແລະໃບໄມ້ນັ້ນ ກໍຍ້ອນວ່າມັນແມ່ນເຄື່ອງປະດັບພວກຂອງພວກ ຜູ້ຍິງເທົ່ານັ້ນ.

ຢູ່ໃນພາກນີ້ ມີຄົນເປັນພັນຄົນອາສັຍຢູ່ໃນເຮືອນຊານຫລັງໃດກໍ ມີເຫດການເລັກໆນ້ອຍໆຕັ້ງພັນເຮືອງມາເລົ່າຊູ້ກັນຟັງ ບາງເຫດການ ກໍບໍ່ເປັນເຮືອງໜ້າສົນໃຈພໍເທົ່າໃດ ແຕ່ກໍເປັນໜ້າແປກປລາດ ຖ້າຜູ້ ໃດເຄີຍຢູ່ຫ້ອງເຮືອນເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າຢູ່ບາງຫ້ອງນັ້ນ ຕົນໄດ້ຢູ່ ກັບຜູ້ອື່ນອີກ ທັງໆທີ່ບໍ່ເຫັນເປັນຕົນເປັນຕົວ ເພາະວິນຍານຂອງຜູ້ທີ່ ເຄີຍໄດ້ອາສັຍຢູ່ໃນຫ້ອງເຫລົ່ານີ້ ວົນວຽນຢູ່ບ່ອນເກົ່າ ເຖິງວ່າຂະ ເຈົ້າໄດ້ລົ້ມຫາຍຕາຍຈາກໄປໄດ້ຫລາຍປີມາແລ້ວກໍຕາມ.

ແລງມື້ນຶ່ງ ມີຊາຍໜຸ່ມຄົນນຶ່ງ ຂີ່ໆລົ່ງໆໄປຍັບກະດິ່ງຢູ່ເຮືອນ ເຫລົ່ານີ້ ທ້າຍສຸດລາວກໍມາຮອດເຮືອນຫລັງທີ່ສິບສອງ ລາວເອົາຖົງທີ່ ລາວແບກຢູ່ບ່າປ່ອງລົ່ງ ແລ້ວກໍລຸບຂີ້ຝຸ່ນອອກຈາກໃບໜ້າ ຈົນເປັນ ທີ ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ລາວຈຶ່ງເອົາມືຍັບກະດິ່ງ ສຽງກະດິ່ງທີ່ສະທ້ອນກັບ ເຂົ້າຫູລາວ ປ່າກົດວ່າໄດ້ຍິນມາແຕ່ໄກໆພູ້ນ ຄ້າຍກັບວ່າມັນດັງມາ ຈາກພື້ນດິນບ່ອນເລິກໆ.

ເຈົ້າຂອງເຮືອນຜູ້ຍິງຍ່າງມາໄຂປະຕູ ຊາຍໜຸ່ມເບິ່ງລາວແລ້ວ ຄິດວ່າລາວຄືກັນກັບສິ່ງຂອງສິ່ງນຶ່ງ ທັງອ້ວນ ທັງໃຫຍ່ ບໍ່ມີສັນວັນມະ

ແລະບໍ່ມີແຂ້ວມີຂາ ຈຶ່ງລອຍຂຶ້ນມາຈາກຂຸມດ້ວຍຄວາມຫວດຫີວ ເພື່ອ. ຫວັ່ງວ່າຈະໄດ້ກິນສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງຫລືຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ.

ຊາຍໜຸ່ມຜູ້ນັ້ນຖາມວ່າ ລາວມີຫ້ອງເຊົ່າສຳລັບນີ້ແລ້ງນີ້ບໍ?.

"ເຊີນເຂົ້າມາ" ຜູ້ຍິງເວົ້າ ສຽງຂອງລາວຄ່ອຍໆ ແຕ່ຈະ. ດ້ວຍເຫດໃດນໍ້ຮູ້ ປາກົດວ່າຊາຍໜຸ່ມບໍ່ນັກສຽງຂອງລາວເລີຍ "ຂ້ອຍ ມີຫ້ອງເປົ່າຢູ່ຫ້ອງນຶ່ງຢູ່ດ້ານຫລັງຂອງຊັ້ນທີສາມເຈົ້າຢາກໄປເບິ່ງບໍ?"

ຊາຍໜຸ່ມຍ່າງຕາມລາວຂຶ້ນເມື່ອ ຢູ່ຕາມລະບຽງມີແສງເຫັນພໍ ນິວໆ ຈັກແສງສ່ວາງນັ້ນສ່ອງມາຈາກໃສ ຊາຍໜຸ່ມກໍຮູ້ບໍ່ໄດ້ ຜ້າພົມປູ ພື້ນທັ່ງເກົ່າແລະຂາດ ຢູ່ລຽບຝາມີບ່ອນສຳລັບປູກດອກໄມ້ ຖ້າ ເປັນ ຈິງຕົ້ນໄມ້ທີ່ປູກຢູ່ນັ້ນກໍຕາມມາໄດ້ດົນນານແລ້ວ ເພາະອາກາດບໍ່ດີ ສ ອັບໆແນ່ບໍ່ມີຕົ້ນດອກໄມ້ໃດທີ່ຈະເກີດຢູ່ໄດ້ນານໃນບ່ອນແຄບນີ້.

"ແມ່ນຫ້ອງນີ້ແລ້ວ" ຜູ້ຍິງນັ້ນ ບອກໃນສຽງເຫລມເລີກຂອງ ລາວ "ຫ້ອງນີ້ດີສົມຄວນ ມີຄົນມາເຊົ່າບໍ່ໄດ້ຂາດ ຍາມຮ້ອນແລ້ງປີ ກາຍນີ້ ມີແຕ່ຄົນດີໆມາເຊົ່າຢູ່ ຂ້ອຍບໍ່ມີເຮື່ອງລາວຂັດສົນຫຍັງກັບຂະ ເຈົ້າ ຄ່າເຮືອນຂະເຈົ້າ ກໍຈ່າຍຢ່າງສມ່ຳສເມີ ນ້ຳຢູ່ທາງດ້ານສົ້ນສຸດ ພຸ້ນ ສະໂປຣມ ແລະມຸນເນ ມາເຊົ່າຢູ່ນີ້ຕັ້ງສາມເດືອນ ເຈົ້າຮູ້ຈັກຂະ ເຈົ້າບໍ? ຂະເຈົ້າເປັນຄົນຫລິ້ນລະຄອນ ເຕົ້າກາສຢູ່ທາງນີ້ເຈົ້າເຫັນບໍ່ ນັ້ນເປັນຫ້ອງກ້ວ້າງຂວ້າງດີ ມີບ່ອນພຽງພໍສຳລັບຫ້ອຍເຄື່ອງນຸ່ງເຈົ້າ ທຸກຄົນໄດ້ມາເຫັນແລ້ວກໍຕິດໃຈ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເອົາບໍ່ດົນກໍຈະມີຜູ້ອື່ນ ມາ ເຊົ່າ".

"ພວກຫລິ້ນລະຄອນມາເຊົ່າຢູ່ມີຫລາຍແທ້ບໍ?" ຊາຍໜຸ່ມຖາມ

"ຂະເຈົ້າຢູ່ບໍ່ໄດ້ດົນ ຂະເຈົ້າກໍໄປ ພວກທີ່ມາຢູ່ນີ້ ສ່ວນຫລາຍ

ແມ່ນພວກເຮັດວຽກຢູ່ໂຮງລະຄອນ ເພາະມັນແມ່ນຄົນທີ່ພວກຫລິ້ນລະຄອນຢູ່ກັນ ຢູ່ບ່ອນໃດຂະເຈົ້າກໍຢູ່ບໍ່ໄດ້ດົນດອກ ຂະເຈົ້າກັງວົນໄປອົງນມາຢູ່ເຮືອນແຖວໃກ້ໆນີ້ເອງ ຂະເຈົ້າມາແລ້ວບໍ່ດົນກໍໄປ".

ຊາຍໜຸ່ມຈ່າຍຄ່າເຮືອນສຳລັບອາທິດນຶ່ງ ລາວບອກວ່າລາວຈະເຊົ່າຢູ່ນີ້ ເພື່ອພັກຜ່ອນ ແລ້ວກໍນັບເງິນໃຫ້ຄ່າເຊົ່າ.

"ຢູ່ໃນຫ້ອງນີ້ ມີໝົດທຸກຢ່າງ ທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການ" ເຈົ້າຂອງເຮືອນບອກ.

ກ່ອນລາວຈະຍ່າງອອກໄປ ຊາຍໜຸ່ມກໍເລີຍຕັ້ງຄຳຖາມຂຶ້ນ ມັນເປັນຄຳຖາມທີ່ລາວຖາມມາໄດ້ຫລາຍພັນເທື່ອແລ້ວ ຄຳຖາມອັນນີ້ຫ້ອຍຢູ່ຣິມສົບລາວທຸກເວລາ.

"ເຈົ້າຈື່ ຂອງຜູ້ຍິງສາວຄົນນຶ່ງບໍ? ລາວຊື່ ອີລຸຍ ວາສເນີ ລາວເຄີຍມາເຊົ່າຢູ່ເຮືອນນີ້ບໍ? ລາວອາດໄດ້ມາຮ້ອງເພັງຢູ່ໂຮງລະຄອນເຫລົ່ານີ້ ລາວເປັນຄົນພໍປານກາງ ບໍ່ຕ່ຳບໍ່ສູງ ເປັນຄົນຈອຍ ຜົມສີແດງ ແລະມີປານຢູ່ໃກ້ຕາກ້ຳຊ້າຍ".

"ບໍ່-ຂອຍຈື່ບໍ່ໄດ້ດອກ ພວກຄົນຫລິ້ນລະຄອນນີ້ ປ່ຽນຊື່ ຢູ່ເລື້ອຍໆ ແບບດຽວກັນກັບຂະເຈົ້າປ່ຽນທີ່ຢູ່ນີ້ແລ້ວ ຂະເຈົ້າມາແລ້ວກໍໄປ ເສັຍໃຈນຳ, ຂອຍບໍ່ຈື່ຊື່ນີ້ຊ້ຳນະ".

ຫ້າເດືອນມາແລ້ວ ທີ່ລາວຖາມຄຳຖາມແບບນີ້ ແຕ່ທຸກເທື່ອທີ່ຖາມກໍໄດ້ຮັບຄຳຕອບແຕ່ວ່າ "ບໍ່" ແລະ "ບໍ່".

ທຸກມື້ໃດ ລາວກໍທ່ຽວໄປຂອກຖາມນຳຜູ້ຄົນທີ່ຮູ້ຈັກກັບຄົນເຮັດວຽກເຮັດການຢູ່ນຳໂຮງລະຄອນນັ້ນ ວ່າມີຜູ້ຍິງຊື່ ອີລຸຍ ວາສເນີ ໄປຂອກຖາມເຮັດການນຳຂະເຈົ້າບ້ົນບໍ?

ແລະທຸກເລງໃດ ລາວກໍເຂົ້າໄປເບິ່ງໂຮງລະຄອນນັ້ນ ຈນກ ໂຮງລະຄອນນີ້ ທັ້ງໂຮງດີແລະບໍ່ດີ ບໍ່ໄດ້ເວັ້ນ ບາງໂຮງຈຸດໂຊມ ຫລາຍ ຈົນລາວຢ້ານວ່າຈະໄດ້ພົບເພື່ອນຍິງຂອງລາວຢູ່ນັ້ນ ແຕ່ລາວກໍ ໄປ--ໄປເພື່ອດ້ວຍຄວາມຫວັງ.

ເພາະລາວຮັກຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນ ສຸດຫົວ ສຸດໃຈ ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງມີ ຄວາມພະຍາຍາມ ທີ່ຈະຊອກໃຫ້ພົບ ຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນ ໄດ້ເຫັນຈາກບ້ານ ຢ່າງກະທັນຫັນ ແລະລາວເຊື່ອວ່າຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນຍັງຢູ່ໃນເມືອງໃຫຍ່ແຫ່ງ ນີ້ ແຕ່ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢູ່ໃນເມືອງນີ້ເຄື່ອນໄຫວບໍ່ໄດ້ຊາດຣະຍະ ຖ້າ ເຫັນວ່ານີ້ຫຍັງຢູ່ຊັ້ນເທິງພູ້ນໃນມືນີ້ ຕົ້ນຂົ້ນມານີ້ໜ້າ ກໍຈະເຫັນວ່ານັ້ນ ຍ້າຍໄປຢູ່ລຸ່ມພູ້ນແລ້ວ.

ຫອງເຊົ່າທີ່ນີ້ເຄື່ອງເຮືອນຄົບນີ້ ຊິງໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນເຫ່ຊາຍ ພູ້ນວ່າດໃດວ່າດນີ້ງ ຫລືນັ້ນໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນ ແກ່ລາວຢ່າງແທ້ຈິງກໍ່ວ່າ ໄດ້ ປາກົດວ່ານັ້ນໃຫ້ຄວາມໝັ້ນສັນຍາເຫລາວ່ວ່າ ຢູ່ນີ້ລາວຈະໄດ້ພັກ ຜ່ອນຢ່າງສົງບສຸກ.

ຢູ່ໃນຫ້ອງນີ້ມີຕຽງນ້ອຍນີ້ງ ມີຕັ່ງອີ້ສອງນ້ອຍ ຫຸ້ມດ້ວຍຜ້າທັ້ງ ເກົ່າແລະຂາດແດ່ແລ້ວ ຢູ່ຣະຫ່ວ່າງປ່ອງຢ້ຽມສອງປ່ອງ ມີກະຈົກອັນ ນີ້ງກ້ວ່າງປະມານສິບສອງນີ້ວ ຕາມຝ່າຫ້ອງກໍ່ມີຮູບເຂ່ອນຢູ່.

ຊາຍໜຸ່ມນັ່ງລົງເທິງຕັ່ງອີ້ນ້ອຍນີ້ງ ລາວມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ຫ້ອງ ນີ້ພະຍາຍາມຢາກເລົ່າເຣື່ອງຂອງມັນໃຫ້ລາວຟັງ ເຕັມທີ ຄວາມເວົ້າທີ່ ມັນວ່ານັ້ນແປກ ເຂົ້າໃຈໄດ້ຍາກ ປຽບເໝືອນວ່າແມ່ນຄວາມເວົ້າທີ່ ເລື່ອນລອຍມາແຕ່ປະເທດໄກໆພູ້ນ.

ພື້ນເຮືອນເປັນກະດ່ວງກະດາດ້ວຍສີສັນອັນນະ ແປກໆຫລາຍ

ສີ ປຽບຄືກັນກັບ ເກາະດອນດອກໄມ້ຫລາຍສອດຫລາຍສີຢູ່ກາງທ້ອງ ຂ້ ຝູ່ນກໍ້ຫຼ້ມທ່ີ່ຢູ່ທ່ອທຸກ່ບ່ອນ.

ຝ້າທ້ອງຕິດດ້ວຍເຈ້ຍສີສົດໃສ ຢູ່ດ້ານນຶ່ງກໍ່ມີເຕົ້າໄຟ ຢູ່ຝ້າ ດ້ານເທິງຂອງ ເຕົ້າໄຟມີ້ຜ້າແພ້ທ້ອຍ່ອນລົງມາ ເພ່ືອເຮັດໃ້ທ້ອງມີ ສ່ງ່າຣາສີ້ຂ້ຶ້ນອີກກໍ່ວ່າໄດ້ ແຕ່ຊ່າຍຫຼ້ມກໍ່ບ່ເ້ຫັ ນ່ວ່ານ້ັ ນຈະພ່າໃ້ ທ້ອງ ງ່ານ ຂ້ຶ້ນແ່ຢ່າ ງໃດເລ ຍ ແລະ ຮ ບ ທ່ີ ແ ວ ນ ຢ ຕ ນ ຝ ນ ນ ກ ເ ນ ຮ ບ ທ່ີ ຊ ຍ ຫຼ ມ ໄ ເ ຫ ນ ລ ວ ຫ ຍ ຮ ເ ທ ຢ ຕ ນ ທ ງ ເ ຳ ທ ລ ວ ເ ຍ ໄ ຢ ມ ໆ .

ເ ຶ ງ ເ ັ ໆ ນ ຍ ໆ ທ ຢ ຢ ຕ ນ ຈ ກ ນ ເ ນ ເ ນ ເ ຶ ງ ຂ ງ ພ ກ ຜ ຄ ນ ທ ໄ ນ ຢ ກ ນ ແ ລ ລ ມ ປ ໄ ນ ນ ມ ຮ ບ ຂ ງ ພ ກ ຫ ລ ລ ະ ຄ ນ ແ ມ ມ ຂ ງ ໃ ສ ດ ກ ໄ ມ ແ ມ ຕ ບ ມ ໃ ດ ເ ນ ຂ ງ ມ ຄ ຣ ຄ ເ ລ ຍ .

ຕ ນ ເ ບ ງ ເ ຶ ງ ແ ລ ະ ນ ນ ກ ສ ແ ງ ໃ ຊ ຍ ຫຼ ມ ເ ນ ເ ນ ຮ ບ ເ ນ ຮ ຍ ຂ ນ ນ ກ ງ ກ ບ ຜ ຄ ນ ທ ເ ຄ ຍ ໄ ນ ນ ກ ເ ຳ ຢ ທ ງ ທ ລ ວ ກ ຳ ລ ງ ຢ ດ ງ ອ ນ ້ .

ຮ ຍ ເ ຳ ແ ປ ງ ພ ຍ ຢ ຫ ກ ະ ຈ ກ ບ ອ ກ ໃ ຫ ລ ວ ຮ ວ ່ າ ມ ຜ ຍ ງ ໄ ມ ນ ຢ ໃ ນ ທ ງ ນ ້ ແ ມ ກ ອ ມ ຮ ຍ ມ ້ ອ ມ ນ ້ ຍ ໆ ຕ ນ ຝ ທ ງ ບ ອ ກ ໃ ຫ ຮ ວ ່ າ ມ ເ ດ ກ ນ ຍ ທ ຍ ງ ງ ມ ໆ ທ ວ ໆ ໄ ປ ຕ ນ ຝ ເ ພ ຂ ອ ກ ທ ບ ອ ນ ມ ແ ສ ງ ແ ດ ດ ແ ລ ະ ລ ມ .

ຮ ຍ ເ ປ ້ ະ ເ ປ ື ອ ນ ອ ງ ໃ ຫ ຍ ຢ ຂ ງ ຝ ພ ໃ ຫ ລ ວ ຄ ດ ວ ່ າ ຕ ງ ມ ຄ ນ ໃ ດ ຄ ນ ນ ຶ ງ ໃ ຈ ຮ ້ ຍ ແ ລ ວ ຄ ອ ງ ຫ ຍ ງ ໄ ປ ຕ ດ ຝ ນ ນ ້ .

ຢ ກ ງ ກ ນ ຂ ້ ນ ກ ບ ກ ະ ຈ ກ ມ ໃ ຜ ຄ ນ ນ ຶ ງ ໄ ດ ຂ ຽ ນ ຊ ໄ ວ ້ ວ ່ າ "ເ ຣ ິ "

ตามความຮູ້ສຶກຂອງລາວ ປາກົດວ່າພວກທີ່ເຄີຍໄດ້ຢູ່ຫ້ອງຄົນ
ເຄື່ອງນີ້ ຊຸດກ່ອນໆ ມີຄວາມໂຫດຮ້າຍທາຣຸນເມ່ຫ້ອງນີ້ຫລາຍ ປາກົດ
ວ່າ ເຂົ້າເຈົ້າເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ຫ້ອງນີ້ເພື່ອຜ່ອນອາຣົມເສັຍຂອງ
ເຂົ້າເຈົ້າ ຄວາມຮ້າຍຂອງເຂົ້າເຈົ້າ ອາດເກີດຂຶ້ນ ມາຈາກສີແຈດ
ຕາຂອງສີຫ້ອງແລະຄວາມເຢັນຊາເປົ່າປ່ຽວຂອງມັນ ເພາະວ່າຕາມ
ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງລາວ ມັນບໍ່ໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນ ພໍຈະໃຫ້ຢູ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ດົນ.

ຢູ່ຕາມຝາແລະຕັ່ງອີ້ ກໍມີຮອຍສັປຮອຍຄວັດ ຕຽງນອນກໍຊຸດ
ໂຊມເກືອບຈະໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ ບັດຄົນຍ່າງ ພື້ນເຮືອນກໍຄັງອອດແອດ
ປານວ່າມັນເຈັບປວດເອົາແທ້ເອົາວ່າ.

ພວກຄົນທີ່ໄດ້ມາຢູ່ນີ້ເອີ້ນຫ້ອງນີ້ວ່າ "ເຮືອນ" ແຕ່ເຂົ້າເຈົ້າ
ເວັ້ນທີ່ຈະທຳລາຍມັນ ອາດເປັນວ່າເຂົ້າເຈົ້າຮັກຢາກມີເຮືອນຫລາຍ
ເລີຍພາໃຫ້ເຂົ້າເຈົ້າເກີດໃຈຮ້າມ ໃຫ້ກັບຫ້ອງນີ້ ຫລືບາງທີ ພວກທີ່
ເຄີຍໄດ້ຢູ່ຫ້ອງນີ້ ບໍ່ຮູ້ກັບຄຳວ່າ "ເຮືອນ" ຢ່າງແທ້ຈິງ ແຕ່ເຂົ້າ
ເຈົ້າຮູ້ດີວ່າ ຫ້ອງນີ້ບໍ່ແມ່ນເຮືອນອັນແທ້ຈິງ ດັ່ງນັ້ນ ເຂົ້າເຈົ້າຈຶ່ງ
ເກີດມີຄວາມໂມໂຫໂທໂສກັບມັນ.

ຊາຍໜຸ່ມນັ່ງປ່ອຍຄວາມຄິດເທື່ອລະຢ່າງລະເມ ຜ່ານສມອງ
ໄປຢ່າງຊ້າໆ ໃນຂນະດຽວກັນ ລາວກໍໄດ້ຍິນສຽງ ແລະໄດ້ກິ່ນຈາກ
ຫ້ອງອື່ນເຂົ້າມາກົ່ວກຸ່ນຢູ່ໃນຫ້ອງຂອງລາວ ລາວໄດ້ຍິນສຽງຫົວຈາກ
ບ່ອນໃດ່ບ່ອນນຶ່ງ ມັນບໍ່ແມ່ນສຽງຫົວດີໃຈ ຫລືພໍໃຈ ແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ
ຈາກຫ້ອງອື່ນໆ ລາວໄດ້ຍິນຜູ້ຍິງເວົ້າກັນດັ່ງດັ່ງ ແລະໄດ້ຍິນເຂົ້າເຈົ້າ
ຫລິ້ນການພະນັນກັນ ອີກສຽງນຶ່ງ ກໍແມ່ນສຽງຜູ້ຍິງຮ້ອງເພັງກ່ອນລຸກ
ນ້ອຍ ແລະສຽງນຶ່ງອີກທີ່ລາວໄດ້ຍິນແມ່ນສຽງສະອື້ນໄຫ້ ຢ່າງເສັຍອົກ

ເສັຍໃຈ ຈາກຫ້ອງຊັ້ນເທິງ ລາວໄດ້ຍິນສຽງຕີນຕຣີ ສຽງໄຂ ແລະ ອັດປະຕູດັງສນັ່ນ ຢູ່ຂ້າງນອກກໍ່ແມ່ນສຽງຝົດຂອງຣົຖໄຟ ແລ່ນຜ່ານໄປ ມາ ແລະສຽງຮ້ອງຂອງສັດທີ່ອອກຫາກິນຍາມກາງຄືນ.

ຕໍ່ມາ ຊາຍໜຸ່ມກໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຄ້າຍກັບວ່າ ຫ້ອງນີ້ກຳລັງຫັນໃຈ ກາມຫັນໃຈຂອງມັນປາກົດວ່າອອມກຳລັງເຕັມທີ ປາມກັບກາມຫັນໃຈ ຂອງຄົນເຈັບທີ່ກຳລັງຊອມໃຈ.

ໃນຣະຍະເວລາທີ່ລາວຕົກຢູ່ກັບຄວາມລະເມີເພີ້ຝັນຢູ່ນັ້ນ ທັນທີ ທັນໃດ ລາວກໍ່ໄດ້ກິ່ນຫອມນ້ຳອົບ ເຮັດດ້ວຍດອກໄມ້ຊະນິດນຶ່ງ ເອີ້ນວ່າ ມີຢອມເໝດ ຟຸ້ງເຂົ້າມາໃນຫ້ອງ ກິ່ນຫອມຂອງມັນ ຫອມແຮງພໍ່ລົກ ປາມວ່າເຈົ້າຂອງຄົນ ທານ້ຳອົບຊະນິດນີ້ ໄດ້ເຂົ້າມາປາກົດຕົວຢູ່ໃນ ຫ້ອງ ດັ່ງນັ້ນ ຊາຍໜຸ່ມຈຶ່ງລະເມີເພີ້ຝັນ ຖາມອອກໄປປາມມີຄົນລົມກັບ ລາວວ່າ "ແມ່ນຫຍັງເກາະ ທີ່ຮັກ?".

ບຶດນຶ່ງຕໍ່ມາ ລາວກໍ່ຟ້າວໂດດລຸກຂຶ້ນຈາກບ່ອນນັ່ງ ແລ້ວຫລຽວ ເບິ່ງອອມຂ້າງຂອງລາວ ຄ້າຍກັບວ່າ ລາວຊອກຫາຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ ເພາະ ກິ່ນຫອມນັ້ນ ຫອມຢູ່ໃກ້ໆກັບລາວ ແລະອອມຕິດຕົວລາວຢູ່ ຈົນພາໃຫ້ ລາວຫລົງເດ່ເຊມອອກໄປ ໃນທ່າທີ່ຮັບຕ້ອນຜູ້ໃດ ຜູ້ນຶ່ງ ຊົ່ວຂນະນຶ່ງ ລາວລືມຕົວໄປໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າຕົນຢູ່ໃສ ແລະກຳລັງເຮັດຫຍັງ.

ກໍເປັນຕາງຶດງ່ວ່າ ເຮັດເມ ວ່ໃດກິ່ນຫອມຈຶ່ງພາໃຫ້ລາວລະເມີ ໄດ້ເຖິງພຽງນີ້ ລາວຕ້ອງໄດ້ຍິນສຽງໃດສຽງນຶ່ງ ແຕ່ສຽງນັ້ນຈະເຮັດ ໃຫ້ລາວເພີ້ຝັນໄປໄດ້ຊັ້ນນະ?.

"ລາວຕ້ອງຢູ່ໃນຫ້ອງນີ້" ຊາຍໜຸ່ມລະເມີເວ້າອອກມາຜູ້ດຽວ ແລ້ວລາວເລີ່ມຕົນຊອກຫາສິ່ງຂອງພໍ່ທີ່ຈະເປັນຂອງຢັ້ງຢືນວ່າ ຜູ້ສາວ

ຂອງ ລາວເຄີຍມາຢູ່ນີ້ ລາວຮູ້ວ່າ ຖ້າຫາກລາວເຫັນສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງຫລົງ ເຫລືອຢູ່ໃນຫ້ອງນີ້ ເປັນເຄື່ອງທີ່ຜູ້ສາວລາວເຄີຍໃຊ້ ຫລືໄດ້ຈັບຍາຍ ລາວຈະຕ້ອງຮູ້ຈັກໂລດ ກິ່ນຫອມດອກໄມ້ຊະນິດນີ້ ວົນວຽນຢູ່ອ້ອມຕົວ ຂອງລາວ ແລະນັ້ນເປັນກິ່ນດອກໄມ້ຊະນິດທີ່ຜູ້ສາວລາວມັກທີ່ສຸດ ລາວ ສົງໃສ່ວ່າກິ່ນນັ້ນມັນມາຈາກໃສ?.

ຫ້ອງນີ້ກໍ່ບໍ່ໄດ້ມີຮູບສະອາດພໍເທົ່າໃດ ມີເຄື່ອງເລັກໆ ນ້ອຍໆ ຂອງຜູ້ຍິງເຫລືອຢູ່ໃນຫ້ອງເດັຍຣະດາດ ບາງອັນກໍ່ເໝ່ນຂອງສຳລັບນັດ ພົບ ບາງອັນກໍ່ເໝ່ນຂອງປະດັບພົມ ໃຫ້ມັນງາມຂຶ້ນກ່ວາເກົ່າ ຜ້າອີກ ຕ່ອນນຶ່ງ ກໍ່ມີກິ່ນຫອມເໝ່ວດອກໄມ້ຊະນິດອື່ນ ນອກນັ້ນກໍ່ເໝ່ນປົ້ນ ບໍ່ມີ ສິ່ງໃດທີ່ວ່າເປັນຂອງຜູ້ສາວລາວເລີຍ.

ລາວຍ່າງອ້ອມຫ້ອງປານພາຊອກຫາສັດຮ້າຍ ລາວຊອກໄປທຸກ ຈອກທຸກແຈ ທັງຄູ້ເຂົ້າລົງຊອກທົ່ວໄປຕາມພື້ນຫ້ອງ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ເຫັນສິ່ງ ຂອງໃດທີ່ມີກິ່ນຫອມຂອງດອກໄມ້ຊະນິດຜູ້ສາວຂອງລາວນັກ.

ລາວຢາກເຫັນຕົວເໜດຂອງກິ່ນຫອມດອກໄມ້ຊະນິດນີ້ ດ້ວຍຕາ ເປົ່າຂອງລາວແທ້ໆ ລາວບໍ່ນຶກບໍ່ຝັນເລີຍວ່າ ຜູ້ສາວຂອງລາວຢູ່ອ້ອມ ຕົນຕົວຂອງລາວ ເລະກຳລັງຮ້ອງຫາລາວ.

ໜ້ອຍນຶ່ງຕໍ່ມາ ລາວຊຳ້ພັດໄດ້ຍິນສຽງແວວໆ ຮ້ອງລາວອີກ ລາວກໍ່ເລີຍຖາມສວນອອກໄປຢ່າງດັງໆວ່າ "ແມ່ນຫຍັງ? ທີ່ຮັກ!" ລາວຫັງປົ້ນອ້ອມຊອກເບິ່ງທົ່ວຫ້ອງດ້ວຍແສງຕາອັນແຂງກະດ້າງ ໂດຍ ບໍ່ເຫັນຫຍັງຜິດ ຄັ້ນວ່າຈະມີເງົາສີລາງໆເປັນຮູບແຂ້ງຮູບຂາ ແລະ ແຂນເດ່ອອກມາຕ້ອນຮັບ ດ້ວຍຄວາມຮັກກໍ່ບໍ່ເຫັນ ນອກຈາກກິ່ນຫອມ ດອກໄມ້ຂາວ ຫອມຟຸ້ງອ້ອມຕົນຕົວ ຂອງລາວທັ້ນ ໂອຍ! ເຈົ້າ

ເຮືອນເອີຍ! ກິ່ນຫອມດອກໄມ້ນີ້ມາແຕ່ໃສເດ? ລາວສົງໃສ່ວ່າກິ່ນຫອມດອກໄມ້ນີ້ມາແຕ່ໃສເດ? ລາວສົງໃສ່ວ່າ ກິ່ນຫອມດອກໄມ້ ຊຶ່ງຈັ່ງໃດຈຶ່ງຈະເອີ້ນເປັນສຽງອອກມາໄດ້? ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງບໍ່ພິດຄວາມພຍາຍາມຊອກຕໍ່ໄປ.

ລາວຊອກເຫັນສິ່ງເລັກໆນ້ອຍຫລາຍອັນຫລາຍເນື່ອທີ່ປະຖິ້ມໄວ້ໃນຫ້ອງນີ້ ຈາກຜູ້ຄົນທີ່ເຄີຍມາຢູ່ນີ້ກ່ອນລາວ ແຕ່ລາວສົງໄສ່ວ່າຜູ້ສາວຂອງລາວ ກໍອາດເຄີຍໄດ້ມາຢູ່ນີ້ ເພາະລາວຮູ້ສຶກວ່າ ວິນຍານ ຂອງຜູ້ສາວລາວໄດ້ມາວົນວຽນຢູ່ນີ້ ພຽງແຕ່ລາວບໍ່ເຫັນຫຍັງເປັນພິຮຸດເທົ່ານັ້ນ.

ໃນທັນໃດນັ້ນ ລາວກໍຄິດເຖິງເຈົ້າຂອງເຮືອນຂຶ້ນມາ

ລາວຟ້າວແລ່ນອອກຈາກຫ້ອງລົງໄປຫາ ເຈົ້າຂອງເຮືອນ ກິ່ນຫອມນັ້ນກໍຕິດຕາມລາວອອກໄປນຳ.

ລາວບຶບກະດິ່ງຢູ່ໜ້າຫ້ອງ ນ້ອຍນຶ່ງ ເຈົ້າຂອງເຮືອນກໍອອກມາຫາລາວ.

ລາວພຍາຍາມຂົ່ມສະຕິບໍ່ໃຫ້ຕື່ນເຕັ້ນ ແລະຖາມຢ່າງສຽງທັມມະດາວ່າ "ກະຮຸນາບອກໃຫ້ຂອຍຮູ້ແດ່ວ່າ ແມ່ນໃຜໄດ້ມາຢູ່ຫ້ອງນີ້ກ່ອນຂອຍ?"

"ໄດ້ - ຂອຍບອກເຈົ້າອີກເທື່ອນຶ່ງກໍໄດ້ສິເປັນຫຍັງ...

ກ່ອນເຈົ້າມາຢູ່ກໍແມ່ນ ທ້າວສະໂປຣມ ແລະມູນເມ ກໍຄືຂອຍໄດ້ເວົ້າໃຫ້ເຈົ້າຟັງນັ້ນແລ້ວ ນັ້ນແມ່ນຜົວເມັຍມູນເມອີ່ຫລີ ໄດ້ມາຢູ່ນີ້ແຕ່ຜູ້ເມັຍນັ້ນໃສ່ຊື່ລາວເອງ ດັ່ງພວກລະຄອນທົ່ວໄປ".

"ກະຮຸນາເວົ້າໃຫ້ຂອຍຟັງແດ່ວ່າມາດາມມູນເມ ນັ້ນລາວເປັນ

ຄົນຢ່າງໃດ?".

"ລາວເປັນຄົນຕ່ຳ ແລະອ້ວນ ຜິວດຳ ຂະເຈົ້າອອກໜີຈາກໜີ້ ໄປອາທິດນຶ່ງແລ້ວ".

"ກ່ອນພວກສອງຜົວເມັຍນີ້ເດ?".

"ແມ່ນສຸພາບບຸຣຸດຄົນນຶ່ງ ລາວບໍ່ແມ່ນພວກລະຄອນ ລາວຮອດ ບໍ່ຈ່າຍຄ່າຫ້ອງຊ້ຳ ກ່ອນຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ແມ່ນມາດາມຄຣາວເດີ ແລະລູກ ສາວສອງຄົນ ຂະເຈົ້າຢູ່ນີ້ຮອດສີ່ເດືອນ ກ່ອນແມ່ລູກພວກນີ້ແມ່ນ ຊາຍ ເຖົ້າຄົນນຶ່ງຊື່ຖຸລ ລູກຊາຍລາວເປັນຄົນເສັຍຄ່າເຮືອນໃຫ້ ລາວເຊົ່າຢູ່ ນີ້ຫົກເດືອນ ຕ່ຳກວ່ານີ້ຂອຍກໍ່ບໍ່ໄດ້".

ລາວຂອຍໃຈເຈົ້າຂອງເຮືອນແລ້ວລາວກ່ຍ່າງກັບຂຶ້ນເມືອຫ້ອງ ລາວຊ້າໆ.

ຫ້ອງນັ້ນງຽບສງັດປານຕາຍ ແຕ່ຫ່ວ່າງນຶ່ງນີ້ ກິ່ນຫອມດອກໄມ້ ເຮັດໃຫ້ຫ້ອງມີຊີວິດຊີວາ ແຕ່ກິ່ນຫອມນັ້ນກ່ຳເຫີຍໄປແລ້ວ ມີແຕ່ກິ່ນສາບ ເຮືອນເຂົ້າມາແທນ.

ຄວາມຫວັງຂອງລາວ ກໍສິ້ນສຸດໄປພ້ອມກັບກິ່ນຫອມດອກໄມ້ນັ້ນ ລາວນັ່ງເບິ່ງແສງໄຟສີເຫລືອງໃຕ້ດວຍກາສນັ້ນດົນເຕັບ ລາວຈຶ່ງຍ່າງ ເຂົ້າໄປຫາຕຽງນອນ ແລ້ວຄວ້າເອົາຜ້າຫົ່ມມາຈີກເປັນຕ່ອນເລັກຕ່ອນ ນ້ອຍ ຂາດນັ້ນ ລາວກໍເອົາຜ້າຕ່ອນເລັກໆນ້ອຍໆນີ້ ໄປຈີກຕາມຮູປ່ຽງ ປ້ຽມແລະປະຕູ ຈົນວ່າບໍ່ມີບ່ອນລົມຜ່ານໄດ້ ເມື່ອລາວອັດຫົດທຸກຮູ ແລ້ວ ລາວກໍໄປນອດໄຟກາສ ໃນຫ້ອງກໍມືດມົວລົງ ຕໍ່ມາລາວກໍໄຂກາສອີກ ໄຂກາສແລ້ວລາວກໍໄປນອນເລືອລົງຕຽງຢ່າງສງົບ.

ຄືນນັ້ນແມ່ນຜຽນຂອງນາຍເຖົ້າມັກຄູລ ເປັນຜູ້ໄປຊອກເຄື່ອງ

ດົ່ນເຢັນໆມາໃຫ້ພັກພວກຜູ້ຍິງເຈົ້າຂອງເຮືອນແຄວນີ້ກິນນຳກັນ ເມື່ອ ລາວກັບມາແລ້ວ ລາວກໍນັ່ງລົມກັບນາຍເຖົ້າປູກດີ ຢູ່ໃນຫ້ອງບ່ອນທີ່ຂະ ເຈົ້າເຄີຍພົບປະກັນ.

"ແລງມື້ນີ້ ຊາຍໜຸ່ມຄົນນຶ່ງມາເຊົ່າຢູ່ຫ້ອງຊັ້ນສາມ" ເຖົ້າປູກດີ ເວົ້າທັງຍົກຈອກຂຶ້ນດົ່ມ "ລາວກັບຂຶ້ນເມືອນອນຫວ່າງສອງໂມງກ່ອນນີ້ ເດ".

"ແມ່ນອີຫລີບ? ນາຄາມປູກດີ?" ເຖົ້ານັກຄູລຄາມ ຕາມ ສຽງຂອງລາວຄາມ ກໍຮູ້ໄດ້ງ່າຍໆວ່າ ລາວຄິດແນວໃດ ແລະມັນມີ ຄວາມແປກປລາດຢ່າງໃດໃນຄຳຄາມນັ້ນ "ເຈົ້າຊອກຫາຄົນມາເຊົ່າ ຫ້ອງແບບນັ້ນໄດ້ຢູ່ເລື້ອຍໆເນາະ ແມ່ນເຈົ້າເຮັດຈັ່ງໃດ? ເຈົ້າເວົ້າ ເຮື່ອງຫ້ອງນັ້ນໃຫ້ຊາຍໜຸ່ມຄົນນັ້ນຟັງບໍ?"

"ຫ້ອງເຊົ່າ" ເຖົ້າປູກດີເວົ້າດ້ວຍສຽງແຫບໆຂອງລາວ "ມີ ເຄື່ອງຄົບຜົດສຳລັບໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ຕ້ອງການຢາກເຊົ່ານັ້ນ ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເວົ້າ ຫຍັງໃຫ້ລາວຟັງດອກ".

"ເຈົ້າເຮັດຖືກແລ້ວ ເຖົ້າ ແມ່ນເງິນຄ່າເຊົ່າຫ້ອງພຸ້ນ ທີ່ພວກ ເຮົາຕ້ອງການມາລ້ຽງຊີວິດ ເຈົ້າມີສມອງການຄ້າດີຫລາຍ ຊິມີຫລາຍ ຄົນຢູ່ທີ່ບໍ່ຕ້ອງການເຊົ່າຫ້ອງແບບນັ້ນ ຄັນຂະເຈົ້າຮູ້ເຮື່ອງນັ້ນດີ ຖ້າ ເຈົ້າບອກເຂົາເຈົ້າວ່າ ມີຄົນໄດ້ມານອນຕາຍຢູ່ໃນຕຽງຫ້ອງນັ້ນ ດ້ວຍ ມືຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ ຜູ້ອື່ນກໍຄິຈະບໍ່ຢາກຍ່າງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນັ້ນອີກ ຢ່າງແນ່ນອນ"

"ກໍຄືເຈົ້າເວົ້ານັ້ນແລ້ວ ພວກເຮົາຕ້ອງຄິດຫາຄ່າຄອງຊີບຂອງ ພວກເຮົາກ່ອນ" ນາຍເຖົ້າປູກດີເວົ້າ.

"ເອີ-ແມ່ນຕິ- ອາທິດ ກ່ອນນັ້ນ ຂ້ອຍໄດ້ ຂ້ອຍ ເຈົ້າ ຈັດການ ເຣື່ອງ ຢູ່ ຫ້ອງ ຊັ້ນ ສາມ ຫ້ອງ ນັ້ນ ລາວ ພໍ ດີ ຂີ້ ສາວ ເນາະ ໃຫ້ ລາວ ງາມ ເປັນ ຕາ ຮັກ ອີ ຫລີ ບໍ່ ມີ ກ ເລີຍ ວ່າ ລາວ ສິ ໄຂ ກາ ສ ຂ້າ ຕົວ ເອງ ຕາຍ ແຕ່ ຍັງ ເປັນ ແສ ເປັນ ສາວ ຈັ່ງ ຊັ້ນ ເນາະ - ມາ ດາມ ປຸ ກ ດີ".

"ລາວ ກໍ ຄິ ສິ ນ ບ ວ່າ ເປັນ ຍິ ງ ງາມ ເລີດ ໄດ ຜູ ນຶ ງ ດັ ງ ເຈົ້າ ເວົ້າ ນັ້ນ ແລ້ວ" ມາ ດາມ ປຸ ກ ດີ ເວົ້າ "ແຕ່ ເສ ຍ ດາຍ ແຕ່ ລາວ ມີ ປ ານ ດ ຳ ຢູ່ ໃຕ້ ຕາ ກ ຳ ຊ້າ ຍ ຂ ອງ ລາວ ເຊິ ນ ດື ມິ ເດ ມາ ດາມ ມັ ກ ຄູ ລ"

ຫົວໃຈໄຂ່ຕົ້ມກາ

ບ່ອລດີ ຄວາຫາຈອກເຫລົ້າອີກຈອກໃໝ່ ເລີຍດຶກເຂົ້າໄປ
ເມື່ອຢາກໄດ້ຫຍັງແລ້ວ ບ່ອລດີມັກໄດ້ສົມໃຈຂອງລາວສເມີ ນີ້ບໍ່ເວ້ນ
ເຣື່ອງກ່ຽວກັບລາວເອງດອກ ແຕ່ລາວກືນເຫລົ້າເຂົ້າໄປເປັນຈອກທີ
ສາມແລ້ວ ແລະເປັນຈອກໃຫ່ຍກ່ວາຈອກທຳອິດ ແລະຈອກທີ່ສອງອີກ
ບ່ອລດີໄດ້ຮັບຟັງເຣື່ອງລາວຄວາມຄັບອົກຄັບໃຈຂອງພູ່ລາວຜູ້ນຶ່ງ ແລ້ວ
ບັດນີ້ລາວຈະໃຫ້ຄຳເໜະນຳເຕ່ພູ່ລາວ ວ່າ ຄວນຈະແກ້ໄຂບັນຫາເນ
ໃດ ດັ່ງນັ້ນພູ່ຂອງລາວຈຶ່ງລົ້ງເຫລົ້າ ຊຶ່ງກໍເປັນວິທີທີ່ຕ່ອບເໜມກັນ
ຢ່າງຄຶກຕ້ອງດີທີ່ສຸດແລ້ວ ຣະຫ່ວ່າງພູ່ຄູ່ຮັກແພງ.

"ຖ້າເຮົາເປັນໂຕນີ້ ປ່ານນີ້ເຮົາເປັນເຈົ້າຊີວິດໄປແລ້ວ"
ບ່ອລດີເວົ້າດ້ວຍສຽງດັງແລະຫັກເໜ້ນ.

ແອບ ຢີເກ ຍົກພວກທີ່ຢູ່ເທິງຫ້ວຂອງລາວຂຶ້ນ ທັງນ້ອມກ່ຽວ
ຜົນໄປມາ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ຊ່ວຍໃຫ້ລາວມີຄວາມຄຶດດີຂຶ້ນໄດ້ ແລະພ້ອມກັນນັ້ນ

ลาอพัดยังสั่งเหล้ามาทีมตื่ม.

"ถ้าอ่าขายคิมนึ่งแต่งงามกับธาขุมี ก่บ่มีหยังเธ้ดให้ขายคิมนั้นหายเป้นย่างอื่นไปได้" แอบเว้าอื้น. มี้เองคีบันหาอันตันห่อวงของลาอ.

"เห้ละติ" บอลดีเว้า โตต้องเป้นธาขาอิงนึ่งมันจึ่งสีฤก อันมี้แม่นหยัง โตเป้นพรงสามีของธาขุมีหั้น มี้เละเป้นเรื่องที่เกิดอื้นกับขายคิมนึ่งในหอีปยุโธบ เมื่อลาอแต่งงามกับธาขุทิดาของธาขาอิงนึ่ง พะธิยาของลาอหายเป้นธาขุมี แต่ลาอเองสิได้เป้นพะธาขาบ่? บ่มีทาง พาธะพ้าที่ดรงของลาอคื ปากิดโตยู่ในฐบพาบกับธาขุมีหั้นมแล้อกะ เป้นบิดาของ ธาขาอิงต่ไปในอะนาคิด แบบมี้บ่ธอมฤก แม่นยู่ แอบ โตเป้นพรงผิอของธาขุมี ถ้าเป้นเธ้าแล้อ เธ้าสิปั้นกับคืมให้ได้ และเธ้าเองมี้แล้อ จะเป้นพะธาขา.

"บอลดี โตกับเธ้าเป้นพู่คาอบอยมำกันมาเป้นหลายฝ้า หลายปีแล้อ พอกเธ้าได้หรงทางสายดรงกันมา แต่ยังม้อย เธ้าบ่เคียได้เว้าเธื่องคอบคิอเธ้าให้ใผฟังจักเทื่อ มีแต่โตผู้ดรงหั้น ตอมเธ้าแต่งงามกับเตมตา เฌกอาลลิสเต้ นั้น โต ก่เธัดหามยู่ในแธมส์นี้ หลังจากนั้น เธ้าเป้นหิอพ้าคิมงาม แต่ดรงมี้ติ เธ้าเป้นหยัง? บ่ได้เป้นหยังพิด".

* คาอบอย: ผู้ขี้มากำกับมำสัดล้รงเป้นต้ม วิอ คอาย ม้า.
*แธมส์: บอมล้รงสัดเป้นจำนอมมากมาย

"ເມື່ອເຖົ້າເໝກອາລິສເຕີ ເປັນຣາຊາຜູ້ງົງສັດໃນພາກຕະ ເວັນຕົກຂອງຣັດເຕັກຊັສນັ້ນ ໂຕກໍເປັນບຸກຄົນສຳຄັນຜູ້ນຶ່ງຕິວະ? ໂຕ ເປັນຄົນສັ່ງໃຫ້ລູກນ້ອງເຮັດວຽກເຮັດການ ຄຳສັ່ງຂອງໂຕກໍສັກສິດຄື ກັນກັບຜູ້ເປັນຫົວໜ້າທັ້ນເດ".

"ເຣື່ອງນັ້ນເໝ່ນຢູ່ດອກ ຈົນຮອດມື້ລາວຈັບໄດ້ວ່າ ເຮົາຕ້ອງ ການຢາກແຕ່ງງານກັບເຊັນຕາ ລາວຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງເຮົາໜີໄປໄກໆແຮນສ໌ ໄປໄກທີ່ໃດແຮງດີ ບັດຊາຍຊະລາຄົນນັ້ນຕາຍໄປ ຄົນໃນເຖຍນັ້ນກໍ ເວົ້າເຊັນຕາວ່າ ຣາຊີນີຂອງຜູ້ງົງສັດ ຕ່ຈາກພໍ່ຂອງນາງ ສູ່ມື້ນີ້ ເຮົາມີ ໜ້າທີ່ມາຈຳກັບນຳແຕ່ພວກສັດທັ້ນ ບ່ມີຫຍັງຜິດ ສ່ວນເຊັນຕາ ຄວບຄຸມ ເຣື່ອງທຸຣະກິດທັ້ງໝົດ ກຳກັບເຣື່ອງເງິນຄຳ ສຳລັບເຮົາຂາຍສັດໂຕ ນຶ່ງກະບໍ່ໄດ້ ບ່ມີສິດຫຍັງຜິດ ເຊັນຕານັ້ນ ເປັນຣາຊີນີ ສ່ວນເຮົາບໍ່ໄດ້ ເປັນຫຍັງທັ້ງນັ້ນ".

"ຖ້າວ່າເຮົາເປັນໂຕແລ້ວ ເຮົາສິເປັນເຈົ້າຊີວິດໂລດ" ບອລ ດີ້ກ່າວຕໍ່ໜູ້ຜູ້ຄັບອົກຄັບໃຈ "ເມື່ອຊາຍຄົນນຶ່ງແຕ່ງງານກັບຣາຊີນີ ຊາຍ ຄົນນັ້ນ ກໍຈຳເປັນຕ້ອງມີຕຳແໜ່ງທີ່ທຽມກັນກັບຜູ້ເປັນເມັຍ ຜູ້ຄົນຈຳ ນວນນຶ່ງກໍເຫັນວ່າເປັນເຣື່ອງແປກ, ແວບ, ເຫັນບໍ? ຄຳເວົ້າຂອງ ໂຕບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງຜິດຢູ່ໃນໂນປາລີໂຕແຮນສ໌ ມາດາມຢິເກ ເປັນ ສະຕີທີ່ພຽບພ້ອມໄປດ້ວຍທຸກຢ່າງ ແຕ່ວ່າຜູ້ຊາຍຕ້ອງ ເປັນຫົວໜ້າຂອງ ຄອບຄົວນັ້ນຕວ.

ຄວາມອຸກອັ່ງໄດ້ປາກົດອອກມາ ໃນໃບໜ້າສີນ້ຳຕານຂອງແວບ ດ້ວຍສີໜ້າອັນເສົ້າໆ ດ້ວຍຜົມສີເຫລືອງ ແລະດວງຕາສີຟ້າ ປາກົດຄື ວ່າລາວກາຍເປັນລູກສິດຄົນນຶ່ງ ທີ່ເສັຍຄວາມເປັນຜູ້ນຳໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ

ບັດນີ້ລາວມີທ່າທາງເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນກ່ວາເກົ່າ. ຮ່າງຄີງອັນສູງຂອງ ລາວກໍປາກົດວ່າແຂງແຮງດີຈົນບໍ່ຢາກເຊື່ອເລີຍວ່າ ລາວໄດ້ປະສົບທັບ ຄວາມຄັບອົກຄັບໃຈມາຢ່າງໜັກ.

"ເຮົາຈະກັບເມືອແຮມສ໌ສະກ່ອນນີ້ນີ້" ແອບເວົ້າ ດ້ວຍທ່າ ທາງທີ່ບໍ່ໄດ້ສແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະກັບເມືອແຮມສ໌ນັ້ນ ເມັດນຶ່ງເລີຍ "ເຮົາຈະສ່ົງສັດໄປແຊມແອນໂຕນີໂອ ໃນຕອນເຊົ້ານີ້ ອື່ນນີ້".

"ໄປ໋ເຮົາສິໄປສ່ົງໂຕຣອດ ດຣາຍເລກ" ບອລດີເວົ້າ

ສອງສ່ຽວພາກັນໂດດຂຶ້ນມ້າ ແລ້ວເດີນທາງອອກຈາກເມືອງ ນ້ອຍແຫ່ງນັ້ນໄປ.

ຢູ່ດຣາຍເລກ ເຂົາເຈົ້າຢຸດ ເພື່ອກ່າວຄຳອຳລາຈາກກັນ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເດີນທາງມາ ເປັນຣະຍະທາງຫລາຍກິໂລເມດໂດຍບໍ່ໄດ້ ເວົ້າໄດ້ລົມກັນພໍຄວາມ ແຕ່ທີ່ຈິງແລ້ວ ກໍ່ບໍ່ມີເຣື່ອງຫຍັງພໍສີເຣັດໃຫ້ ການສົນທະນາຕິດຕໍ່ເນື່ອງກັນໄດ້ໃນຣັດເຕັກຊັສນີ້ ບັດສີເລີ່ມຕົ້ນລົມ ເຣື່ອງໃໝ່ ພັດກັບວຸນມາຫາ ເຣື່ອງເກົ່າທີ່ເວົ້າກັນແລ້ວນັ້ນຄືນອີກ ດັ່ງ ນັ້ນແອບຈຶ່ງໄດ້ເພີ່ມເຕີມ ບາງສິ່ງບາງຢ່າງເຂົ້າໄປໃນການສົນທະນາ ທີ່ລາວໄດ້ເລີ່ມມາຫ່ວາງ ๔๕ ຫລັກກິໂລເມດກ່ອນນັ້ນ.

"ບອລດີ ໂຕຈີ໋ໄດ້ບໍ? ມີເວລານຶ່ງຄືກັນ ທີ່ແຊມຕາປ່ຽນແປງ ໄປ ໂຕຈີ໋ຕວາມີ໊ເຖົ້າເມກອາລລິສເຕີໄລ່ເຮົາໜີໄປຢູ່ໄກໆແຮມສ໌ນັ້ນນ໊ະ ໂຕຈີ໋ໄດ້ບໍ? ວ່າແຊມຕາ ເຮັດຈັ່ງໃດ ເພື່ອສ່ົງສັນຍານໄປໃຫ້ເຮົາຮູ້ ວ່າຢາກພົບເຮົາຕາເຖົ້ານັ້ນຍັງເວົ້າອີກວ່າລາວສີສັງຫາມເຮົາ ຫາກ ເຮົາເຂົ້າມາໃກ້ບ້ານ ສັນຍານທີ່ແຊມຕາສ່ົງໄປຫາ ເຮົາທັ້ນ ເປັນຮູບ

ທ້ອໃຈ ທາງໃນມີໄຂ່ຕົ້ນກາ ໂຕຍັງຈື່ໄດ້ຢູ່ຕວາບ9ລດີ?"

"ເຮົາທ້ວະກະຈີໄດ້ລະຕິພວກຊາຍໜຸ່ມຄາວບ9ຍ ໃນແຣມສ໌ນີ້ຮູ້ ຈັກສັນຍາມຮູບທ້ອໃຈກັບໄຂ່ຕົ້ນການັ້ນໄດ້ເປັນຢ່າງດີ ພວກເຮົາເຫັນ ຮູບດັ່ງກ່າວໃນທ່ສ້ຶງຂ9ງ ທ່ສ້ຶງ99ກໄປຈາກແຣມສ໌ ເປັນຕົ້ນວ່າໃນ ເຈ້ຍໜັງສ໌ພິມ ໃນແ9ບ9າທານ ແລະເທ່ສ້ຶງນ້ຶງເຮົາໄດ້ເຫັນຮູບນ້ີ ຕິດ ໃນເສ້ື9ເ9ືອ9ງຫລັງຂ9ງແມ່ຄ້ົວຄົນນ້ຶງ ທ່ສ້ຶງ99ກໄປຈາກແຣມສ໌.

"ພ່ຂ9ງແຊມຕາໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ລູກສາວຮັບປາກ ວ່າຈະບ່ຂຽນໜັງ ສ໌ຕິດຕ່ໜ້າເຮົາຈັກເທ່ື9 ແລະທ້ອໃຈກັບໄຂ່ຕົ້ນກາອັນນ້ັນກ່ໍເ ໝ່ນແຜນ ການຂ9ງນາງ ເມ່ື9ນາງຢາກພ້ບເຮົາຍາມໃດ ນາງກ່ໍແຕ້ມຮູບທ້ອໃຈ ກັບໄຂ່ຕົ້ນກາດັ່ງກ່າວ ໃສ່ໃນຂ9ງສ້ິງໃດສ້ິງນ້ຶງ ທ່ນາງຄ້ິດວ່າເຮົາ ຈະພ້ບເຫັນໄດ້ງ່າຍ ແລະເມ່ື9ເຮົາໄດ້ເຫັນແລ້ວ ເຮົາກ່ໍຟ້າວມຸ້ງໜ້າ ມາແຣມສ໌ໃນຄ້ືນນ້ັນເລີຍ ແລ້ວແຊມຕາກ່ໍຈະ99ກມາພ້ບເຮົາຢູ່ນ9ກ ເຮ່ືອນ".

"ພວກໄທເຮົາພ້ດສູ້ຄ້ົນຮູ້ເຮ່ື9ງນ້ີດ້ີພ້ເ9ີຍ ແ ຕ່ບ່ມ້ີໃຜເວ້ົາຫຍັງ ບ9ລດ້ີກ່າວ "ພວກໄທເຮົາຢາກໃຫ້ໂຕໄດ້ແຕ9ງງານກັບແຊມຕາ ແລະ, ພວກເຮົາຍັງຮູ້ເຫດຜ່ນຕ່ນ້ອີກ ວ່າ ເພາະເຫດໃດ ນ້ຳຂ9ງໂຕຈ່ຶງແລ່ນ ໄວ້ພ້ລ້ືກແທ້ ເມ່ື9ພວກເຮົາເຫັນຮູບທ້ອໃຈກັບໄຂ່ຕົ້ນກາ ໃນຂ9ງສ້ິ ໃດສ້ິງນ້ຶງຈາກແຣມສ໌ແລ້ວເປັນອັນ ວ່າ ຄ້ືນນ້ັນຕ9ງໄດ້ຍ້ືນສ9ງນ້ຳຂ9ງ ໂຕແລ່ນໄວເປັນພ້ເສດໂລດ".

"ເທ່ື9ສຸດທ້າຍ ທ່ແຊມຕາສ່ິງສັນຍາມໄປຫາເຮົານ້ັນ ນ້ັນແມ່ນ ຄາວທ່ນາງລ້ືມເຈ້ັຍ ເມ່ື9ເຮົາເຫັນສັນຍາມນ້ັນແລ້ວ ເຮົາກ່ໍຣີບຟ້າວ 99ກມາໃນທ້ັນທ່ທ້ັນໃດໂລດ ຣະຍະທາງຕ9ນນ້ັນໄກ ๔๐ ໄມລ໌ ນາງ

ບໍ່ໄດ້ມາຫາຢູ່ບ່ອນເຄີຍນັດພົບກັນ ເພາະສັ້ນເຮົາຈຶ່ງເລີຍລ່ວງໄປ
ເຖິງເຮືອນ ເຮົາໄດ້ພົບກັບຕາເຖົ້າແມກອາລລິສເຕ ຢູ່ໜ້າປະຕູເຮືອນ
ລາວຖາມເຮົາວ່າ "ນຶ່ງຢາກຕາຍບໍ່ຈຶ່ງມານີ້? ເທື່ອນີ້ກູບໍ່ຂ້ານຶ່ງດອກ
ກູວ່າຈະສົ່ງຄົນໄປຫານຶ່ງຢູ່ ເພາະເຊນຕາຢາກພົບນຶ່ງ ເຂົ້າໄປແມະ
ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນັ້ນພົບກັບເຊນຕາສະ ແລ້ວຈຶ່ງອອກມາຫາກູຢູ່ນອກນີ້"

"ເຊນຕານອນເຈັບຢູ່ເທິງຕຽງ ແຕ່ນາງກໍຍິ້ມຮັບ ແລະເອົາ
ມືຂອງນາງວາງໃສ່ໃນອົ້ງມືຂອງເຮົາແລ້ວເຮົາກໍນັ່ງລົງຂ້າງຕຽງຫັ້ງຂີ
ຕິມຕິດເສື້ອຕິດສົ້ງ "ນ້ອງໄດ້ຍິນສຽງອ້າຍອອກເດີນທາງມາ ເປັນ
ຫລາຍຊົ່ວໂມງແລ້ວ" ນາງກ່າວ "ນ້ອງກໍເມ່ໃຈອີກດ້ວຍວ່າ ອ້າຍຈະ
ມາຫາ ອ້າຍເຫັນສັນຍານນັ້ນບໍ?" ເຮົາເລີຍຕອບນາງວ່າ "ອ້າຍ
ເຫັນແລ້ວ" ນາງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ "ນັ້ນແມ່ນສັນຍານຂອງພວກເຮົາ ທີ່ວ
ໃຈແລະໄຂ່ຕົ້ນກາເພື່ອຄວາມຮັກ ແລະຄວາມຂົມຂື່ນນັ້ນລະຄືຄວາມ
ໝາຍຂອງມັນ".

"ໃນເວລານັ້ນ ທ່ານໝໍ ມູສໂກ ກະຢຸ້ຫັ້ນ ເຊນຕາເຊືອບ
ຫລັບໄປ ທ່ານໝໍເລີຍເຕະເບິ່ງໃບໜ້າຂອງນາງ ເລະເວົ້າກັບເຮົາວ່າ
"ເຈົ້າດີຕົ້ນາງຫລາຍ ແຕ່ວ່າຕອນນີ້ໃຫ້ເຈົ້າອອກໄປນອກສ່ານ່ອນໄປ
ມື້ອື່ນເຊົ້າ ສະຕີຜູ້ເໝ່ງນ້ອຍຄົນນີ້ກໍ່ລະຫວ່າງແລ້ວ.

"ໃນຂນະນັ້ນນັ້ນເຖົ້າແມກອາລລິສເຕ ຖ້າຢູ່ນອກຫ້ອງນອນ
ຂອງເຊນຕາ ບັດເຮົາອອກມາແລ້ວເຮົາເລີຍບອກລາວ່າ ເຊນຕາ
ກຳລັງນອນຫລັບ ບັດນີ້ ເຈົ້າຂ້າຂອຍໄດ້ແລ້ວ ເຈົ້າມີເວລາຢ່າງ
ຫລວງຫລາຍແລະຂ້ອຍເອງກໍ່ບໍ່ມີຫຍັງເພື່ອຈະຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າ.

ເຖົ້າແມກອາລລິສເຕ ຫົວຂື້ນຢ່າງຄັກແໜ ແລະເວົ້າກັບເຮົາ

ວ່າ "ຂ້າຄົນງາມຜູ້ທີ່ດີທີ່ສຸດໃນເຕັກຊັສນະ ມັນກະເປັນທຸຣະກິຈການ ຄ້າທີ່ດີ່ໄດ້ລະຕີ ຂອຍຍັງບ່ຮູ້ວ່າ ຂອຍຈະສາມາດໄປຫາທົວໜ້າຄົນ ງາມທີ່ດີໆຄົນໃໝ່ ຢູ່ໃສມາເທນເຈົ້າໄດ້ ຂອຍບໍ່ຕ້ອງການເຈົ້າເປັນສະ ມາຊິກໃນຄອບຄົວ ແຕ່ຂອຍຕ້ອງການໃຊ້ເຈົ້າຢູ່ ຖ້າເຈົ້າຈະຢູ່ໃຫ້ທ່ານ ໄກແຣມສ໌ມີ ມີມີເຈົ້າຂຶ້ນໄປນອນສ່ອນໄປ ບັດແລ້ວພວກເຮົາຈຶ່ງລົມ ກັນໃໝ່.

ບອລດີແລະແວບ ກຽມຈະຈາກກັນ ທັງສອງສະຫາຍຈັບມືລ່ຳ ລາກັນຄັກແນ່.

"ລາກ່ອນ ບອລດີ" ແວບກ່າວລາໜຸ "ເຮົາດີໃຈຫລາຍທີ່ໄດ້ ພົບໂຕມີ້ມີ້ ແລະໄດ້ເລົ່າເຣື່ອງທັງໝົດສູ່ໂຕຟັງ".

ທັງສອງຝ່າວອອກມ້າ ແລ້ວອອວາຍໜ້າໄປຄົນລະທາງ.

ຕໍ່ມາບອລດີ ດຶງໃຍມ້າໃຫ້ຢຸດໃນທັນທີແລະຮ້ອງຂຶ້ນ.

ແວບປົ່ນໜ້າຄືນມາຫາໜຸ

"ຖ້າເຮົາເປັນໂຕ" ບອລດີ້ຮ້ອງຂຶ້ນດັ່ງໆ "ເຮົາເປັນຣາຊາ ໄປແລ້ວ"

ເວລາ ໗ ໂມງຕອນເຊົ້າໃນມື້ຕໍ່ມາ ບັດເຕີຣເນີຣ ນຳ້ມ້າ ຂອງລາວອອກຈາກແຣມສ໌ບັດ ເປັນຄາວບອຍທີ່ຈະນຳເອົາພວກສັດໄປ ແຊນແອນໂຕນີໂອ ມາດາມຢີເກ ກຳລັງຫິດດອກໄມ້ຢູ່ນອກເຮືອນ ເວລານັ້ນ.

ແຊນຕາຢາກຄ້າຍຄືພໍ່ຂອງນາງ ຖ້າສັງເກດເບິ່ງໃນຫລາຍ ດ້ານແລ້ວ ນາງມີຄວາມແນ່ໃຈໝັ້ນໃຈໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ບໍ່ຢ້ານບໍ່ກົວ ຫຍັງ ມີຄວາມພູມໃຈໃນຕົນເອງ ແຕ່ແຊນຕາມີຮູບຮ່າງຄືຜູ້ເປັນແມ່ຄື

ມີ່ຮ່າງກາຍແຂງແຮງ ແລະມີຄວາມງາມຢ່າງ່ອນ້ອຍ ກິຣິຍາທ່າ ທາງກໍສົມເປັນຜູ້ຍິງແທ້ ນາງກໍຢາກເປັນຣາຊິນີຄືກັນກັບພໍ່ຂອງນາງມັກ ຢາກເປັນຣາຊາ.

ເຂບຢືນຢູ່ໃກ້ໆນາງ ແລ້ວສັ່ງພວກຄາວບອຍ ຄ-ນ ຄົນເຮັດ ວຽກ.

"ສບາຍດີ" ບັດເວົ້າ "ຕ້ອງການໃຫ້ນ້ອຍສົ່ງສັດນີ້ໄປໃສ ເໝາະ ສົ່ງເຖິງບາກ໌ເບີ ຕາມເຄີຍບໍ່ເໝາະ?"

ຕາມທັມມະດາແລ້ວ ຣາຊິນີເຊຸມຕາເປັນຜູ້ຕອບຄຳຖາມນີ້ ກິຈ ການຄ້າທັງໝົດ ເປັນຕົ້ນການຄ້າການຂາຍ ການບັນຊີຢູ່ໃນກຳມືຂອງ ນາງທັງນັ້ນ ການຮັກສາຄວບຄຸມສັດຕ່າງໆຕ່າເປັນພາຣະຂອງຜູ້ເປັນ ຜົວ ສໄນ "ຣາຊາ" ແມກຈາລລິສເຕ ຍັງມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນ ເຊຸມຕາເຄີຍ ເປັນຜູ້ຊ່ວຍແລະເປັນເລຂານຸການຂອງພໍ່ ນາງໄດ້ດຳເນີນງານນີ້ມາ ຕລອດ ແລະກໍໄດ້ຜົນດີອີກ ກ່ອນນາງຈະຕອບຄຳຖາມຂອງບັດ ນັ້ນໄປ ສາມີຂອງຣາຊິນີກໍເລີຍຕອບອອກໄປກ່ອນ.

"ເຈົ້າມ້າສັດເຫລົ່ານີ້ສົ່ງໄປຫາຊິມເມີເໝນ ແລະເໝສບິດສ໌ ນ້ອຍໄດ້ເວົ້າເຣື່ອງນີ້ກັບຊິມເມີເໝນແລ້ວ".

ບັດ ອ່ອຍໜ້າໄປຫາຝູງສັດ ແລະກຽມຈະອອກເດີນທາງ.

"ຢ່າຟ້າວ ຄ້າກ່ອນ" ເຊຸມຕາຮ້ອງຂຶ້ນ ດວງຕາສີໜົ່ມຂອງ ນາງເຫລືອດຫລຽວເບິ່ງຜູ້ເປັນພ່ອຢ່າງຕື່ນໆ ແລ້ວຖາມວ່າ

"ແວບ ອ້າຍໜາຍຄວາມວ່າຈັ່ງໃດນີ້? ນ້ອງຄິ່ນເຄີຍຕິດຕ່ໍກັບ ຊິມເມີເໝນ ແລະເໝສບິດສ໌ຈັກເທື່ອ ບາກ໌ເບີ ໄດ້ຊື້ສັດທັງໝົດໃນ ເຮມສ໌ນີ້ມາໄດ້ ຫ ປີ ແລ້ວເດ້ ແລະນ້ອງກໍຈະບໍ່ປ່ຽນແປງເຣື່ອງນີ້"

ນາງບອກບັດເຕີເນີ່ວ່າ: "ນຳສັດເຫລົ່ານີ້ໄປສົ່ງໃຫ້ ບອກຣ໌ເບີ".

ບັດ ຢືນຊຶງຢູ່ບອມເກົ້າໂດຍບໍ່ຫລຽວໜ້າເບິ່ງໃຜ

"ຂ້ອຍຕ້ອງການສົ່ງສັດຝູງນີ້ໄປໃຫ້ຊຸ໋ມເມີເຊມແລະ ແມສບິດສ໌" ແລ້ວເວົ້າຂຶ້ນ

"ຣອດຍາມແລ້ວໄປທະເມ" ເຊຸນຕາສັ່ງບັດ "ບອກບາກ໋ຣ໌ເບີ ແດ່ເດີ່ວ່າ ພວກເຮົາສົ່ງສັດທັງໝົດໄປໃຫ້ລາວໃນລາວໆເດືອນນຶ່ງນີ້ ແລ້ວ".

ບັດ ຄ່ອຍຫລຽວມາຫາແວບ

"ໂຕເອົາສັດພວກນັ້ນ" ແວບບອກ "ສົ່ງໄປຫາ...."

"ບາກ໋ຣ໌ເບີ" ເຊຸນຕາເວົ້າຕໍ່ໂດຍໄວ "ບໍ່ຕ້ອງເວົ້າຫຍັງຕື່ມ ... ວ້າວ ແມ່ນເຈົ້າຄ້າຫຍັງເກາະບັດ?"

"ບໍ່ໄດ້ຄ້າຫຍັງ" ບັດຕອບ ແຕ່ລາວກໍບໍ່ໄດ້ຝ່າວ່ຶ່ງວ່າຈະກຽມສັດຈອກເດີນທາງແຕ່ຢ່າງໃດ ເພາະວ່າຜູ້ຊາຍກໍເປັນມິດຕໍ່ຜູ້ຊາຍຄືກັນ ເປັນທັມມະດາ ແລະລາວກໍບໍ່ນັກເຣື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນນີ້ເລີຍ.

"ເຈົ້າໄດ້ຍິນລາວເວົ້າບໍ? ແວບຮ້ອງຂຶ້ນ "ພວກເຮົານີ້ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງລາວໜິດ" ແວບດຶງໜວກຈອກຫົວ ແລ້ວຝ່າດລົ່ງພື້ນເຮືອນ.

"ແວບ" ເຊຸນຕາເວົ້າຂຶ້ນ "ນີ້ນ້ອງຍເປັນຫຍັງຣໍ?"

"ກະເປັນຄົນຜິ້ວຂາວງນາງຣາຊຸນີ ລະຕິ" ແວບຕອບ "ຄັ້ນຊັ້ນເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ຂ້ອຍເປັນຫຍັງແທ້..ຣໍ? ຟັງ ຂ້ອຍສິບອກ ໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ກ່ອນແຕ່ງງານກັບຣາຊຸນີນັ້ນຂ້ອຍເປັນຜູ້ຊາຍຄົນນຶ່ງຢ່າງເຕັມໂຕ ດຽວນີ້ເຈົ້າວ່າຂ້ອຍເປັນຫຍັງ? ກະເປັນຂອງສິ່ງນຶ່ງສຳລັບໃຫ້ພວກ

ຄາວບອຍ ທັງຫລາຍຫົວເຍັ້ຍທັ້ມຕິແຕ່ວ່າຕັ້ງແຕ່ມື້ຕໍ່ໄປ ຂ້ອຍສົ້ນ ຄົ້ນ ເປັ້ນຜູ້ຊາຍອີກຄົ້ນໜຶ່ງແລະ...".

ແຊມຕາຫລຽວເບິ່ງຜົວແລ້ວກ່າວຢ່າງສງົບສະຕິອາຣົມ

"ມີເຫດມີຜົນແດ່ຕິແອບ ສິມີຫຍັງຜິດພົລ້ຳພົລ້ຳເກາະ ເຈົ້າ ເປັ້ນຜູ້ກ່ຳກັບເຣື່ອງສັດ ຂ້ອຍກ່ຳກັບເຣື່ອງການຄ້າຂາຍ ເຈົ້າເປັ້ນຜູ້ ເຂ້ົາໃຈເຣື່ອງສັດດີກ່ວ່າຂ້ອຍ ແລະຂ້ອຍກ່ໍເປັ້ນຜູ້ເຂ້ົາໃຈເຣື່ອງການ ຄ້ານ້ີດີກ່ວ່າເຈົ້າ ຂ້ອຍໄດ້ຮຽນເຣື່ອງນ້ີມາຈາກ່ພ່ຂ້ອຍ.

"ຂ້ອຍບ່ໍ່ໃສ່ວ່າສົ້ນທຣາຊາກັບທຣາຊິນີ ຖ້າຂ້ອຍບ່ໍ່ເປັ້ນອັນໃດອັນ ໜຶ່ງເອງ" ແອບເວ້ົາ "ເອົາລະອັນນ້ີເປັ້ນແຮນ໌ຂອງເຈ້ົາເປັ້ນອັນວ່າ ບາກ໌ເບ້ີເປັ້ນຜູ້ໄດ້ສັດເຫລ່ົານ້ີ".

ມ້າຂອງແອບຜູກຕິດໄວ້ໃກ້ໆກັບເຮ່ືອນ ລາວຢ່າງເຂ້ົາໄປໃນ ເຮ່ືອນ ແລ້ວນ່ຳເອົາ ເຄ່ືອງຂອງທ່ີຈ່ຳເປັ້ນສ່ຳລັບເດີນທາງໄປນັ້ນອອກ ມາ ແລ້ວມັດຕິດກັບມ້າຢ່າງເພ້ັນພາ ເຊ ມຕາຢ່າງຕາມຫລັງຜົວອອກ ມາ ດ້ວຍສ້ີໜ້າຫລ່ໆ.

ແອບໂດດຂ້ຶ້ນຫລັງມ້າຢ່າງປົກກະຕິ ນອກຈາກເສ ງຕາທ່ີນັ້ນທ່ີ ສແດງ ໃຫ້ເຫ ັນ ເຖ ງຄວາມກັງ ວົນ.

"ຢູ່ບ ມໜອງຮອນໂດນ້ັ ຍັງມີສັດບາງໂຕ ເຫລ ອຢູ່ ແລະຈ່ຳ ເປັ້ນຈະຕ້ອງ ເອົາມັນ ຍ້ ຍ" ແອບບອກ "ພ ອກສັດປ່ າຂ້ ານ້ັ ນຕາຍໄປ ມ ໂຕແລ້ວ ຂ້ອຍລ ມບອກ ໃຫ້ ຸ ນ ຸ ຍ ຍນ ນ ເ ້ ຈ້ າບ ອກ ລ າວ ແ ດ່ ເ ດ ີ"

ເຊ ມຕາ ວ າງ ມ ລ ງ ເ ທ ງ ຫ ລ ງ ມ້ າ ແ ລ ວ ຫ ລ ຽ ວ ເ ບ ິ ງ ໜ ້ າ ຜ ວ

"ເ ້ ຈ ້ າ ສ ິ ເ ຈ ຈ າ ກ ຂ ້ ອ ຍ ຫ ົ ວ ະ ແ ອ ບ ?" ນ າ ງ ຖ າ ມ ຢ ່ າ ງ ສ ງ ົ ບ .

"ຂ ້ ອ ຍ ສ ົ ້ ນ ຄ ົ ນ ເ ປ ັ ້ ນ ຜ ູ ້ ຊ າ ຍ ອ ີ ກ ລ ະ" ແ ອ ບ ຕ ອ ບ

"ຂ້ອຍຂໍອວຍພອນໃຫ້ເຈົ້າຈົ່ງໄດ້ຮັບຄວາມສຳເຣັດ" ນາງກ່າວໃນທີ່ສຸດ ດ້ວຍນ້ຳສຽງເສີຍໆ ແລ້ວຢ່າງອ່ອນໜ້າກັບເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ.

ແວບອອກເດີນທາງກົງໄປ ຍັງພາກຕະວັນອອກສຽງໃຕ້ໂດຍບໍ່ຢຸດເຊົາ ລາວໄດ້ສາບສູນໄປໃນສຖານທີ່ທີ່ເປັນບ່ອນຮັ່ມຈົບພົບພໍ້ຣະຫ່ວາງຟ້າກັບດິນ ບໍ່ມີໃຜຢູ່ໃນແຣມສ໌ ໂນປາລີໂຕ ຮູ້ຂ່າວຄາວຂອງລາວເລີຍ.

ວັນເວລາໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປ ເປັນມື້ ເປັນອາທິດ ແລ້ວກໍເປັນເດືອນ ແຕ່ບໍ່ປາກົດເໜັ້ນຮ່ອງຮອຍຂອງແວບ ຢິເກ.

ມື້ນຶ່ງ ມີຊາຍຄົນນຶ່ງທີ່ບໍ່ເປັນຄົນສລັກສຳຄັນຫຍັງ ຊື່ ບາກໂທໂລມຽວ ໄດ້ເດີນທາງຜ່ານມາທາງແຣມສ໌ໂນປາລີໂຕ ແລ້ວຢຸດແຫ່ວກິນເຂົ້າງ່າຍຢູ່ຫັ້ນ ເພາະພໍດີເປັນຍາມທ່ຽງ ລາວນັ່ງລົງຕັ່ງກິນເຂົ້າທ້ັງເວົ້າທ້ັງກິນ.

"ນາດາມ ຢິເກ ຂ້ອຍເໜັ້ນຊາຍຜູ້ນຶ່ງຢູ່ແຣມສ໌ເຊໂກ ມີຊື່ຄ້ັກັບເຈົ້ານີ້ລະ ແວບຢິເກ" ໜ້ັມະ ລາວເປັນຫົວໜ້າຄົນງານຢູ່ຫັ້ນ ລາວເປັນຄົນຮູບຮ່າງສູງ ມີຜິວສີເຫລືອງ ເປັນຄົນບໍ່ມັກປາກດອກ ລາວເປັນຫຍັງກັບຄອບຄົວເຈົ້າເມາະ?.

"ເປັນຜົວ" ແຊມຕາຕອບ "ເປັນການດີແລ້ວເດສຳລັບແຣມສ໌ເຊໂກ ທີ່ໄດ້ລາວເປັນຫົວໜ້າຄົນງານ ເພາະລາວກຳອຽກນີ້ໄດ້ດີທີ່ສຸດໃນພາກຕະວັນຕົກນີ້".

ກິຈການທຸກຢ່າງໃນແຣມສ໌ໂນປາລີໂຕ ດຳເນີນໄປດ້ວຍດີ.

ເຂົ້າເຈົ້າໄດ້ສັບປ່ຽນ ສັດປະເພດຕ່າງໆແລະໃໝ່ມາເປັນ

ເວລາຫລາຍປີແລ້ວ ສັດບາງຈຳພວກສັ່ງເອົາມາຈາກປະເທດອັງກິດ ແລະກໍເປັນປະເພດທີ່ໄດ້ຜົນດີກ່ວາ ຈຳພວກສັດພື້ນເມືອງ ເຕັກຊັສອີກ ດ້ວຍ ກິຈການຄ້າໃນເຮມສ໌ໂນປາລີໂຕນີ້ ໄດ້ຮັບຜົນດີ ແລະຜູ້ຄົນໃນ ເຮມສ໌ນີ້ກໍໃຫ້ຄວາມສົນໃຈ.

ຜົນປາກົດກໍຄື ມື້ນຶ່ງມີຄາວບອຍຜູ້ນຶ່ງ ໄດ້ນຳໜັງສືມາສົ່ງໃຫ້ຣາ ຊິນີ ຂອງເຮມສ໌ໂນປາລີໂຕ ໜັງສືສັບນັ້ນມີເນື້ອຄວາມວ່າ:

ມາດາມຢີເກ - ໂນປາລີໂຕເຮມສ໌:

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງຈາກເຈົ້າຂອງ ແຮມສ໌ເຊໂກ ໃຫ້ຕິດຕໍ່ຊື້ສັດຈາກອັງກິດຂອງທ່ານຈຳນວນ ๑๐๐ ໂຕ ຖ້າ ທ່ານຈະຂາຍສັດຈຳນວນນີ້ໃຫ້ເຊໂກໄດ້ ຂໍໃຫ້ຈັດສົ່ງໄປໃຫ້ ພ້ອມກັບຜູ້ຖືຈົດໝາຍນີ້ມາ ພວກຂ້າພະເຈົ້າຈະສົ່ງເງິນມາໃຫ້ ຕາມທີຫລັງ.

ແວບ ຢີເກ

ຫົວໜ້າຄົນງານ ແຮມສ໌ ເຊໂກ

ການຄ້າກໍຄືການຄ້າ ບໍ່ວ່າສຳລັບຣາຊິນີ ຫລືປຸຖຸຊົນຄົນທັມມະ ດາກໍເຊັ່ນດຽວກັນ.

ຄືນນັ້ນ ສັດຈຳນວນ ๑๐๐ ໂຕຖືກຈັດຍ້າຍມາໄວ້ໃຫ້ໆບ້ານ ແຮມສ໌ ເພື່ອກຽມສົ່ງອອກແຕ່ເຊົ້າໆໃນມື້ຕໍ່ມາ.

ຕິຫາມາຍາມກາງຄືນ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢູ່ໃນຄວາມງຽບ ສງັດ ເຊຸມຕາ ຢີ້ເກີ ນັ່ງໄຫ້ຢູ່ຜູ້ດຽວບໍ? ຫລືນາງກຳລັດໝາຍນັ້ນເຫມບໄວ້ ກັບຫົວໃຈບໍ? ນາງໄດເອີ້ນຊື່ຂອງຜູ້ທີ່ນາງເຄີຍພູມໃຈເອີ້ນມາ ໄດ້ ຫລາຍໆອາທິດນັ້ນບໍ? ຫລືນາງໄດ້ຖິ້ມລັດໝາຍນັ້ນໄວ້ກັບພວກລັດໝາຍ ການຄ້າສັບຊ້ອນໆຢູ່ບ່ອນໂຕ໊ະເຮັດການຂອງນາງ?

ຖ້າທ່ານຢາກຈະຖາມຈັ່ງໃດກໍຖາມໄດ້ຢູ່ ແຕ່ວ່າບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳ ຕອບດອກ ເພາະພວກເຮົາບໍ່ໃສ່ວ່າຈະຮູ້ ກິຈການພິດສູ້ນັ້ນສູ້ແມ່ນຂອງ ທ່ານຊຸນີ.

ແຕ່ເຮື່ອງຕໍ່ລົງໄປນີ້ ພວກເຮົາຮູ້ໄດ້ຢູ່...

ຄືໃນຫາງຄືນນັ້ນ ເຊຸມຕາ ໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງສີຊຳ້ໆຍ່າງອອກ ຈາກເຮືອນໄປຢ່າງງຽບໆ ນາງຢຸດຢູ່ກ່ອງກົກໄມ້ຄາວນຶ່ງ ຄືນນັ້ນ ເປັນຄືນເດືອນຫງາຍ ສາຍລົມພັດເຢັນສບາຍ ນົກໜູປີກສັ້ນສຽງຮ້ອງ ມ່ານອນຊອນ ພ້ອມທັງດອງດອກໄມ້ກໍ່ສົ່ງກິ່ນຫອມຢ່າງຈັບໃຈ ເຊຸມຕາ ປົ່ນໜ້າໄປທາງຜາກຕະວັນອອກສຽງໃຕ້ ແລ້ວສ່ຽງຮ້ອຍຈຸບໄປທາງນັ້ນ ສາມເທື່ອ ເພາະນັ້ນມືດບໍ່ມີໃຜຫລຽວເຫັນ.

ແລ້ວນາງກໍຣີບຟ້າວຍ່າງໄປເຮືອນຫລັງນ້ອຍຫລັງນຶ່ງ ທີ່ຢູ່ໃກ້ໆ ຫັ້ນ ເຊຸມຕາ ເຮັດຫຍັງຢູ່ໃນນັ້ນບໍ່ມີໃຜຕ່ວງຖືກ ແຕ່ວ່າ ເຫັນມີແສງໄຟ ແດງໆລຸກວ້າບໃນເຊືອນັ້ນ ພ້ອມກັບໄດ້ຍິນສຽງເມ່ຍນຶ່ງຄ້ຍໆກັບການ ເທບກຳລັງແຕ້ມຮູບສອນ.

ບໍ່ດົນນາງກໍ່ຍ່າງຖືເຄື່ອງມືເປັນ ເຫລັກແປກ ເມ່ຍນຶ່ງອອກມາ ສ່ວນມືເບື້ອງນຶ່ງຈັບຂອງສິ່ງນຶ່ງໃຕ້ໄຟ ຟ້າວຍ່າງກົ່ງອອກໄປຫາບ່ອນທີ່ ໂຮມຝູງສັດຈາກອັງກິດ ຊຶ່ງກຽມຈະສົ່ງໃນຕອນເຊົ້າມືຕໍ່ມານັ້ນ.

ສີຈຳພວກສັດຈາກອັງກິດສ່ວນຫລາຍເປັນສີແດງຊຳ ແຕ່ໃນບັນດາຈຳນວນ ๑๐๐ ໂຕ ທີ່ທ່ຽນຈະສົ່ງໃນເຊົ້າມື້ຕໍ່ມານັ້ນ ມີໂຕນຶ່ງເປັນສີຂາວປານນຳ້ນົມ.

ທັນໃດແຊນຕາຈັບດຶງເອົາໂຕສີຂາວນັ້ນອອກມາ ດຶງແລ້ວດຶງອີກ ຈົນມັນລົ້ມລົງພັດແຮງ ນາງແລ່ນເຂົ້າໄປຫາມັນໃໝ່ ແຕ່ສັດໂຕນັ້ນກະໂດດໜີ.

ແຊນຕາລອງດຶງມັນໃໝ່ອີກເທື່ອນຶ່ງ ແລະບາດນີ້ຮຽບຮ້ອຍ!

ສັດໂຕນັ້ນລົ້ມຟຸບລົງພື້ນດິນ ເລະກ່ອນມັນສິລຸກຂຶ້ນມາໄດ້ອີກ ແຊນຕາຟ້າວຈັບຕີນມັນມັດຕິດກັນໄວ້.

ແລ້ວນາງກໍແລ່ນອອກໄປເອົາໄຟ ທີ່ໃຕ້ລໍໄວ້ນັ້ນ ຈັບເອົາເຫລັກທີ່ທ່ຽນອອກມາພ້ອມນັ້ນມາ ມັນເປັນເຫລັກສີຂາວ ແຕ່ຮ້ອນປານໄຟ.

ບໍ່ດົນຫລັງຈາກນັ້ນ ກໍໄດ້ຍິນສຽງສັດຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງອັນດັງ ເນື່ອງໜັງຂອງມັນຖືກເຫລັກດາດ ແຕ່ບໍ່ປາກົດວ່າມີໃຜໄດ້ຍິນສຽງມັນຮ້ອງ ບໍ່ຣິເວນນັ້ນຢູ່ໃນຄວາມງຽບສງັດຂອງຣາຕຣີ ແຊນຕາ ແລ່ນກັບເນື່ອເຮືອນ ແລ້ວໂດດຂຶ້ນຕຽງນອນ ນຳ້ຕາໄຫລຜ່ານໜ້ອຍຕາຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍ ຄ່ອຍກັບວ່າ ຖ້າຣາຊີນີມີຫົວໃຈ ໃຫ້ຄ່ອຍຄືກັບຫົວໃຈຂອງເມັຍມາຍຮ້ອຄ່ຳສັດທັມມະດາສາມັນໄດ້ ແລະຖ້ວ່ານຳ້ຕາຫາກ ຈະຊ່ວຍສາມີຂອງຣາຊີນີໃຫ້ກາຍເປັນຣາຊາຂຶ້ນມາໄດ້ອີກ ພ້ອມທັງຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ລາວກັບຄືນມາໄດ້ແທ້ໆແລ້ວ ນາງກໍຈະນອນຮ້ອງໄຫ້ຕໍ່ໄປ ຈົນຄວາມຫວັງເຫລົ່ານີ້ເກີດເປັນຄວາມຈິງຂຶ້ນມາພຸ້ນລະ!.

ໃນຕອນເຊົ້າມາ ຊາຍໜຸ່ມຜູ້ຖືທັງສີ່ສົ່ງຊີ້ສັດນັ້ນ ກຽມເດີນທາງ

ຈະ99ກ ເດີນທາງກັບ ເມື9ແຣນສ໌ເຊໂກ ມີພວກກຳກັບສັດບາງຄົນຕິດ ຕາມນຳສັດເມື9ສົ່ງຈົນຮ9ດແຣນສ໌ເຊໂກ ຣະຍະທາງກໍ ๓๐ ໄມລ໌ ກິນເວລາ ຝ ມື້ ຈຶ່ງຮ9ດ.

ຝູງສັດໄດ້ມາເຖິງແຣນສ໌ເຊໂກ ໃນຍາມຄ່ຳມືດ ຫລັງຈາກຕະ ເວັນໄດ້ຕົກລົງດິນແລ້ວ ຫົວໜ້າຄົນງານເປັນຜູ້ກຳກັບນັບຈຳນວນສັດທີ່ ໄປຮ9ດ.

ເຊົ້າມື້ຕໍ່ມາເວລາປະມານ ๗ ໂມງ ຫົວໜ້າຄົນງານຜູ້ນຶ່ງໄດ້ ຂີ່ມ້າເຖິງ ແຣນສ໌ໂນປາລີໂຕ ລາວລົງຈາກຫລັງມ້າຢ່າງລຳບາກ ຍາກຊາ ແລ້ວຍ່າງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ມ້າຂ9ງລາວກໍຫັນໃຈຫ9ບຢ່າງ ແຮງ ເຮັດຄ໌ຕິກແຕະແຊະ ທັງຫລັບຕາພ້ອມ.

ແຕ່ທ່ານບໍ່ຕ9ງກັງວົນນຳມ້າກໍຕາມ...

ມື້ນັ້ນແປ່ວ່ານັ້ນຢູ່ຢ່າງມີຄວາມສຸກ ໂດຍໄດ້ຮັບການດູແລຮັ9ງ ເກື9 ດີທີ່ສຸດ ຢ່າງບໍ່ເຄີຍມີມ້າໂຕໃດ ໄດ້ຮັບຄວາມເອົາໃຈໃສ່ແບບນີ້ ມາກ່ອນ ແລະກໍບໍ່ເຄີຍມີມ້າໂຕໃດອີກ ທີ່ສາມາດບັນທຸກຄົນຜູ້ນຶ່ງໃຫ້ ເຖິງສະຖານທີ່ໄດ້ໄວດັ່ງມ້າໂຕນີ້.

ລົງຈາກຫລັງມ້າແລ້ວ ຊາຍຄົນນັ້ນກໍເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ແລ້ວມີ ສ9ງແຂນຂ9ງຄົນຜູ້ນຶ່ງກ9ດ9ອມຄໍຂ9ງລາວ ຮັດເຂົ້າທັງຮ9ງທັງໄຫ້ ໄດ້ຍິນເປັນຄືສຽງຮ9ງໄຫ້ຂ9ງຜູ້ຍິງ ແລະເປັນສຽງຮາຊຸມືອີກດ້ວຍ "ແວບ...ໂ9! ແວບ".

"ອ້າຍຜິດໄປແລ້ວ" ແວບຢິເກີເວົ້າຂຶ້ນ "ອ້າຍເປັນ..." ລາວເອີ່ຍຊື່ຂ9ງສັດໂຕນຶ່ງຂຶ້ນມາເປັນໂຕຢ່າງ ຊຶ່ງເປັນສັດທີ່ມີກົ່ນເໝັນ ແລະເປັນທີ່ລັງກຽດທີ່ສຸດຂ9ງຄົນທົ່ວໄປ.

"ນິດກ່ອນ..ນີ້ນະອ້າຍໄດ້ເຫັນອັນນັ້ນບໍ" ເຊມຕາຖາມ.

"ກະເຫັນລະຕິ" ແວບຕອບ.

ເຂົາເຈົ້າທັງສອງເວົ້າເຖິງຫຍັງກໍ? ບາງທີທ່ານອາດຈະຕວງ ຄືກ ຄ້າວ່າທ່ານໄດ້ອ່ານເຣື່ອງນີ້ໂດຍລະອຽດ.

"ນ້ອງເປັນຣາຊີນີຂອງສະຖານທີ່ນີ້" ແວບກ່າວ "ສິ່ງທີ່ອ້າຍ ໄດ້ກະທຳລົງໄປນັ້ນ ຂໍໃຫ້ນ້ອງລືມມັນສະ ຄ້ານ້ອງລືມໄດ້ ອ້າຍຜິດຍິ່ງ ກ່ວາ....."

"ກະບໍ່ວ່ານິດ!" ເຊມຕາເວົ້າຂຶ້ນອີກ ພ້ອມທັງເອົາມືອນ ຂອງນາງແຕະປາກຂອງແວບໄວ້ "ຢູ່ໃນນີ້ບໍ່ມີຣາຊີນີດອກ ອ້າຍຮູ້ບໍ່ວ່າ ນ້ອງເປັນໃຜ? ນ້ອງເປັນເຊມຕາຢິເກີ ສຸພາບສະຕີນຳເບີ່ງປະຈຳ ຫ້ອງບັນທຶມ...ມະ....ມານີ".

ນາງຢ່າງນຳແວບໄປຍັງຫ້ອງນຶ່ງ ຊຶ່ງມີຕຽງນອນຂອງເດັກ ນ້ອຍຕັ້ງຢູ່ພ້ອຍນຶ່ງ ຢູ່ໃນຕຽງນັ້ນມີເພັກນ້ອຍຄົນນຶ່ງນອນຫລັ້ນຢ່າງມີ ຄວາມສຸຂ ຮ້ອງໂຮດ້ວຍພາສາຂອງເດັກ ຊຶ່ງບໍ່ມີໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈ ໄດ້.

"ຢູ່ໃນເຣນສ໌ນີ້ ບໍ່ມີຣາຊີນີດອກ" ແຊມຕາກ່າວ "ທັນເດ... ພະຣາຊາ..ເບີ່ງເນ! ພ້ອຍຕາຂອງຣາຊາອົງນີ້ຄືກັນກັບຕາຂອງອ້າຍ ເທ້ໆ ຄູ່ເຂົ້າລົງເບີ່ງຣາຊາທະແມ້ອ້າຍ".

ມີສຽງບາດຕີນຍ່າງຢູ່ທາງນອກໃນຂນະນັ້ນ ທີ່ແທ້ແມ່ນບາດ ຍ່າງຂອງບັດເຕີເນ ລາວຍ່າງມາຮອດປະຕູພໍດີ ແລ້ວຕັ້ງຄຳຖາມເຍບ ເກົ້າກັບ ເມື່ອສັນຍນຶ່ງປີທີ່ຜ່ານມາ.

"ສບາຍດີ ໃຫ້ນ້ອຍນຳສັດໄປສົ່ງໃຫ້ ບາກເບີບ ຫລ່ວ..."

ພໍດີລາວຫລຽວເຫັນແວບເລີຍຢຸດອ້າປາກຄ້າງໄວ້ທັ້ນ.....

"ບາ. ບາ. ບາ..ບາ" ຣາຊາມ້ອຍຮ້ອງຂຶ້ນ ພ້ອມທັງໂບກໄມ້ໂບກມື.

"ບັດ ເຈົ້າໄດ້ຍິນເພິ່ນເວົ້າຫຍັງບໍ?" ແວບຢີເກີເວົ້າ "ພວກເຮົາຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພະຣາຊາ".

ແລະເຣື່ອງກໍຜິດທີ່ນີ້ ນອກຈາກສິ່ງນຶ່ງຄື...

ເມື່ອເຈົ້າຂອງແຣນສ໌ເຊໂກໄປກວດເບິ່ງສັດ ທີ່ສົ່ງມາຮອດໃໝ່ນັ້ນແລ້ວ ລາວເລີຍຖາມຫົວໜ້າຄົນງາມຄົນໃໝ່ວ່າ

"ເມ່ນຫຍັງເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງແຣນສ໌ໂມປາລີໂຕ"

"ໂຕ x ຢ່ຽ ໂຕ Y" ວິລຊັນເວົ້າ

"ຂ້ອຍກະຄຶດຈັ່ງຊັ້ນຄືກັນ" ກຣິບເວົ້າ "ແຕ່ວ່າທັ້ນນະ ເບິ່ງສັດສີຂາວໂຕນັ້ນດຸ ມັນມີເຄື່ອງໝາຍອີກແບບນຶ່ງໃດທັ້ນ ຮູບຫົວໃຈ ມີໄຂ່ຕົ້ນກາຢູ່ທາງໃນ ນັ້ນເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງໃຜເນາະ?"

ตำรวดภาวดความสงิบ

ໂຊບປີ ນ້ັງຍັບໄປ ຍ້າຍມາ ເທິງແຜ້ນມ້າອັນນຶ່ງ ທີ່ເໝດີຊັ້ນ ສເຕຣ ໃນມະຄອນນິວຢອກ ມີສັນຍານຊະນິດນຶ່ງ ທີ່ບອກໃຫ້ຮູ້ລ່ວງໜ້າ ວ່າ ໃກ້ຈະຮອດຣະດູໜາວແລ້ວ ຝູ້ງນົກຍິນລິ່ງສູ່ທິດໃຕ້ ບັນດາຜູ້ຍ່າຜູ້ ຍິງທີ່ຕ້ອງການຢາກໄດ້ເຄື່ອງໜາວຊຸດໃໝ່ງາມໆ ກໍກຳລັ່ງເລີ່ມເອົາໃຈ ຜ່ວ ແລະໂຊບປີ ກໍວ່ິນໄປວຽນມາໃນບ່ອນນ້ັ່ງຂອງລາວຢ່າງບໍ່ເປັນສຸຂ ເມ່ືອທ່ານເຫັນການປ່ຽນແປງທຳມ້ະຊ້ັ່ງກ່ານ້ີແລ້ວ ທ່ານກໍ່ຮູ້ໄດ້ທັນທີ ວ່າ ຣະດູໜາວໃກ້ເຂ້ົ່ามาຮອດແລ້ວ.

ໃບໄມ້ຕາຍຫລົ່ນລິ່ງມາຖືກຕົ້ນໂຊບປີ ນ້ີ້ກ່ຄືສັນຍານພິເສດ ທ່ີ ບອກໃຫ້ລາວຮູ້ວ່າ ຍາມໜາວຈະມາຮອດຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົ່ງໃສ ແລະກ່ໍ ເຖ່ິງເວລາທ່ີ່ຜູ້ຄົ່ม ຊ່ຶ່ງຈ່ າໃສ່ຢູ່່ໃນບໍ່ຣິເວນແມ່ດ່ຊັ້ນສເຕ່ຣ ຈະຕ້ອງ ກຽມໂຕຮັບ

ບັດນ້ີ ຊ່ີວ່ິດຈ່ິດໃຈຂອງໂຊບປີ ຄ່ິດເໜ່ັ່ງແຕ່ເຣ່ື່ອງນ້ີ ເວລາກ່ໍ

ໃກ້ເຂົ້າມາເລື້ອຍໆ ລາວຈຳເປັນຈະຕ້ອງຊອກຫາວິທີທາງໃດທາງນຶ່ງ ເພື່ອປ້ອງກັນລາວເອງໃນຍາມໜາວນີ້ ເພາະສັ້ນລາວຈຶ່ງວິນໄປວຽນ ມາຢ່າງບໍ່ເປັນສຸຂຢູ່ໃນບ່ອນນັ່ງຂອງລາວ.

ໃນຍາມໜາວໂຊບປີ ບໍ່ເຄີຍຄາດຄວາມຫວັງໄວ້ຢ່າງສູງສົ່ງແຕ່ ຢ່າງໃດ ລາວບໍ່ໄດ້ຄິດຈະລ່ອງເຮືອ ບໍ່ໄດ້ຄິດຫາທ້ອງຟ້າສີຄາມທາງ ພາກໃຕ້ ແລະກໍບໍ່ໄດ້ຄິດຫາອ່າວເນເປິລທີ່ອິຕາລີ ແຕ່ລາວກັບຄິດຫາ ການໃຊ້ເວລາສາມເດືອນຢູ່ໃນຄຸກທີ່ດອນແບລກແວລ ມີອາຫານການ ກິນຄົບ ມີບ່ອນຢູ່ບ່ອນນອນທຸກວັນເປັນເວລາ ນ ເດືອນ ໄກຈາກຕຳ ຣວດ ປອດໄພຈາກລົມໜາວອີກເປັນເວລາ ນ ເດືອນ ນີ້ເປັນ ຍອດ ປາຖນາຂອງໂຊບປີໃນໂລກ.

ດອນແບລກແວລ ເຄີຍເປັນທີ່ຢູ່ຂອງລາວໃນຍາມໜາວ ມາ ເປັນເວລາ ນ ປີແລ້ວ ທຸກຣະຄູໜາວໃດ ຊາວນະຄອນນິວຢອກຜູ້ຮັ່ງມີ ມັກວາງໂຄງການທີ່ຈະໄປຣັບລົມຮ້ອນທີ່ຣັດຟລໍຣິດາ ຫລືໄປແຄມທະເລ ເມດິແຕຣານເນ - ສຳລັບໂຊບປີ ລາວວາງໂຄງການນ້ອຍໆທີ່ຈະໄປ ຫາດອນ.

ບັດນີ້ ຍາມໜາວກຳມາຣອດແລ້ວ - ໜັງສືພິມແຜ່ນບໍ່ໃຫ່ ນ ສບັບ ທີ່ລາວເອົາຊ້ອນໄວ້ທາງໃນເສື້ອໜາວ ພ້ອມກັບເອົາສບັບອື່ນອີກ ປົກຫຸ້ມແຂ້ງຂາລາວໄວ້ ກໍຍັງບໍ່ອຸ່ນພໍ ດັ່ງນັ້ນໂຊບປີ ຈຶ່ງຄິດເຫັນແຕ່ ດອນບອນດຽວ.

ຢູ່ໃນເມືອງນີ້ ຍັງມີສະຖານທີ່ບາງແຫ່ງທີ່ຈະໃຫ້ອາຫານການ ກິນແລະບ່ອນນອນແກ່ໂຊບປີ ລາວຈະຍ້າຍໄປເທື່ອລະບ່ອນຕລອດຄືນ ພໍຍາມໜາວກະພໍໄດ້ ແລະກໍຄົງຈະມີຜູ້ເບິ່ງແຍງລາວຢູ່ ຖ້າລາວຈະ

ເລືອກວິທີນີ້ ແຕ່ນີ້ລາວບໍ່ນັກ ບ່ອນທີ່ລາວພໍໃຈແທ້ໆນັ້ນ ແມ່ນດອນ ແບລກແວລລ໌.

ໂຊບປີ ເກີດຄວາມທະນົງໂຕຂຶ້ນມາທັນທີ ຖ້າແມ່ນລາວຫາກ ໄປຂໍວ່າໃສຕາມສຖານທີ່ຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນ ຈຳເປັນຈະຕ້ອງມີສິ່ງໃດສິ່ງ ນຶ່ງທີ່ລາວຈະຕ້ອງເຮັດຕ້ອງທຳ - ເຖິງຢ່າງໃດ ລາວກໍຈະຫລີກຫາມ ຕອບແທນໃນສິ່ງທີ່ໂຕໄດ້ຮັບນັ້ນບໍ່ພົ້ນ ຈະບໍ່ມີໃຜຖາມເອົາເງິນຄ່າຢູ່ຄ່າ ກິນນຳລາວດອກ ແຕ່ເຂົາຈະບັງຄັບໃຫ້ລາວອ່ານໜັງສືບ ບັງຄັບໃຫ້ລາວ ຕອບຄຳຖາມອັນໃດອັນນຶ່ງ ທີ່ລາວບໍ່ຢາກຕອບນັ້ນຈົນໄດ້ ຫລີ້ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາກໍຢາກຮູ້ເຮື່ອງກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງລາວຢ່າງລະອຽດ ເຫລົ່ານີ້ເປັນ ຕົ້ນ.

ແບບນີ້ບໍ່ເອົາດອກ! ຄຸກພຸ້ນລະດີກ່ວາ ຄຸກມີຣະບຽບວາງໄວ້ທີ່ ລາວຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມ ແຕ່ວ່າຊີວິດຂອງຄົນໃນຄຸກ ຍັງເປັນຊີວິດ ຂອງຕົນເອງຢູ່ຄືເກົ່າ.

ເມື່ອໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າຈະໄປຢູ່ດອນແລ້ວ ໂຊບປີກໍເລີ່ມລົງມືຫາ ຊ່ອງທາງ ທີ່ຈະໄປໃຫ້ຮອດດອນນັ້ນໃນທັນທີ.

ວິທີທາງທີ່ຈະໄປຮອດດອນກໍມີຫລາຍວິທີ ບໍ່ອຶດບໍ່ຢາກ ວິທີທີ່ຄຶກ ໃຈທີ່ສຸດວິທີນຶ່ງກໍຄື ເຂົ້າໄປກົມເຂົ້າ ໃນຮ້ານອາຫານດີໆ ຮ້ານນຶ່ງ ແລ້ວລາວກໍຈະບອກເຂົາວ່າ ລາວບໍ່ມີເງິນຈ່າຍ ຕໍ່ມາເຂົາກໍຈະເອີ້ນ ຕຳຣວດ ຕຳຣວດກໍຈະຈັບລາວ ລາວກໍຈະຖືກນຳໄປຫາຜູ້ພິພາກສາ ແລ້ວຫລັງຈາກນັ້ນກໍແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ພິພາກສາຕໍ່ໄປ.

ໂຊບປີ ລຸກຈາກບ່ອນນັ່ງ ແລ້ວມຸ້ງໜ້າຍອກໄປຫາທາງຄົບຂອງ ຖນົນເສັ້ນໃຫຍ່ໆຄື ບຣອດເວ ແລະຖນົນເສັ້ນທີ ๕ ລາວຍ່າງຂ້າມ

ທາງອັນກວ້າງສາຍນີ້ແລ້ວນຳທາງບຣອດເວ ຂຶ້ນເໜືອ ໂຊບປີມາຢຸດຢູ່ຮ້ານອາຫານໃຫຍ່ໆຮ້ານນຶ່ງ ທີ່ໂຕ້ດ້ວຍໄຟຟ້າສ່ວາງສໄວ ພວກຜູ້ຈົບຜູ້ດີທີ່ນຸ່ງເຄື່ອງງາມໆ ມັກມາປາກົດໂຕໃນຮ້ານນີ້ທຸກໆແລງ.

ໂຊບປີເຊື່ອວ່າໂຕລາວເອງກໍພໍເບິ່ງໄດ້ຢູ່ຕັ້ງແຕ່ໜ້າແຂ້ງຂຶ້ນໄປ ໜ້າຕາກໍສອາດສະອ້ານ ເສື້ອໃຫຍ່ກໍດີພໍໃຊ້ ຖ້າວ່າລາວເຂົ້າໄປຮອດໂຕ໊ະກິນເຂົ້າໂຕ໊ະໃດໂຕ໊ະນຶ່ງແລ້ວ ຄວາມສຳເຣັດກໍຈະເປັນຂອງລາວທັນທີ ເມື່ອນັ່ງລົງໂຕ໊ະອາຫານແລ້ວ ສ່ວນຕ່າງໆຂອງຮ່າງກາຍ ທີ່ຈະປາກົດໃຫ້ເຫັນກໍມີແຕ່ສ່ວນໜ້າເອິກຂຶ້ນໄປເບິ່ງແລ້ວຄືຈະບໍ່ເຣີ ຮ້າຍປານໃດ. ແລ້ວຜູ້ຮັບໃຊ້ກໍຈະນຳເອົາອາຫານທີ່ລາວສັ່ງນັ້ນມາໃຫ້ໂລດ

ບັດນີ້ ໂຊບປີ ເລີ່ມຄິດເຖິງເຣື່ອງອາຫານ ວ່າ ຈະກິນຫຍັງດີ ລາວມອງເຫັນອາຫານແລງ ຄາບນັ້ນ ຢ່າງຄຶ້ມໃຈ. ຣາຄາກໍບໍ່ແພງປານໃດ ລາວບໍ່ຢາກເຣັດໃຫ້ພວກຮ້ານອາຫານໃຈຮ້າຍຍອມດອກ ແຕ່ວ່າເຂົ້າແລງຄາບນີ້ ຈະຕ້ອງເຣັດໃຫ້ລາວອິ່ມໜຳສຳຮານ ໄປຈົນຮອດມື້ລາວໄປເຖິງບ່ອນພັກຣະດູໜາວທີ່ລາວກະໂຕງກາມໄວ້.

ແຕ່ວ່າເມື່ອໂຊບປີຢ່ວງຕົ້ມເຂົ້າໄປໃນຮ້ານອາຫານແລ້ວ ທ້ອ ໜ້າຜູ້ຮັບໃຊ້ທລຽວເຫັນລາວໃສ່ເກີບເກົ່າໆ ຂາດໆ ປາຍຂາສັ້ງກໍຂາດກິດ ເຂົາເລີຍຈັບຍຸກອອກຈາກຮ້ານອາຫານໄປ.

ໂຊບປີເລີຍເຊົາສົນໃຈນຳຄຸ້ມບຣອດເວຕໍ່ໄປ ທາງທີ່ງ່າຍທີ່ສຸດທີ່ຈະໄປຢູ່ດອນນັ້ນ ກໍປາກົດວ່າບໍ່ເປັນໃຈລາວແລ້ວ ລາວຈະຕ້ອງຄິດຫາວິທີໃໝ່ ເພື່ອຈະໄປໃຫ້ເຖິງດອນໜ່ວຍນັ້ນ.

ຢູ່ແຈຖນົນທີ ຝ ມີຮ້ານຄ້າ ຮ້ານນຶ່ງ ທີ່ມີປ່ອງຢ້ຽມເຫ້ວອ້ອມຮອບ ໃຕ້ໄຟແຈ້ງປານກາງເວັນ ໂຊບປີຈັບເອົາກ້ອນຫີນອັນໃຫຍ່ໄດ້

ກ້ອນນຶ່ງ ກໍຟາດໃສ່ໜ້າກະຈົກເຕ້ວດັງ "ສ່ວງ" ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນແລ່ນມາ
ເບິ່ງບໍ່ຮິເວນນັ້ນ ຜູ້ທີ່ມາຮອດບ່ອນໜ້ກ່ອນພຸ້ແມ່ນຕຳຮວດຜູ້ນຶ່ງ ໂຊບປີ
ຢືນບໍ່ຕີ່ງ ເມື່ອເໜັນຕຳຮວດມາຮອດລາວກໍເລີຍຫ້ວໃສ່

ໄປໃສແລ້ວ - ຜູ້ເຮັດອັນນີ້ ນີ້ ຕຳຮວດຖາມ

"ຍາບໍ່ຄິດວ່າ ຂນອຍເປັນຜູ້ເຮັດຫ໊ວະຫັ້ນ" ໂຊບປີເວ້ົາ ທັ້ງ
ເປັນກັນເອ່ງແລະມີທ່າທາງມ່ວນຊື່ນໄປພ້ອ່ມ ສິ່ງທີ່ລາວຕ້ອ່ງການກໍຄື
ຢາກໃຫ້ຕຳຮວດຈັບລາວ ແຕ່ຕຳຮວດບໍ່ຄິດຈັກເມ້ດວ່າ ໂຊບປີເປັນຜູ
ເດ່ວ່ງທ້ີ່ໃສ່ປ່ອ່ງຢ້ຽມເດ້ວບ່ອນນັ້ນ ຜູ້ທີ່ເຮັດປ່ອ່ງຢ້ຽມເດ້ວແຕກ ບໍ
ທ່ອນສິມາຢືນເວ້ົາມ່ຳຕຳຮວດຢ່າ ງສບາຍຈຸ້່ງຊ້ີ ເມ້ືອເຂ້ົາເຮັດແຕກ
ແລ້ວ ເຂ້ົາກໍເປ້ີຜ້ີລະຕິ ໃຜສິມາເປັນບ້ໍາຢືນຄ້ໍາໃຫ້ຕຳຮວດຈັບຢູ່ໃນ
ຂະນະນັ້ນ ຕຳຮວດທລ້ຽວເໜັນຊ້ວຍຄົນນຶ່ງ ແລ່ນຢູ່ເຄ້ມທ່ງໄກຈ້ກ
ບ່ອນໜ້ນ້ອ່ຍນຶ່ງ ທ້ໍາວຕຳຮວດເໜັນແລ້ວກ໊ໍາຟ້ໍາວແລ່ນມ່ຳໄປ ປ໊ະທ້ໍາວ
ໂຊບປີຢືນເທ້ີເສ້ີ່ຢູ່ຜູ້ດ້ຽວຢ່ າ ງແ ຄ້ ນໃ ຈ ທ້ີ່ຕ ນ ໄ ດ້ ພ າ ດ ທ່ ໍ າ ໄ ປ ແ ລ້ ວ ສ ອ ງ
ເທ້ີ ອ .

ຢູ່ຟ ກ ທ ່ ງ ເ ບ ້ ີ ອ ງ ນ ້ ັ ນ ມ ີ ຮ ້ ານ ອ ່ ໍ ຫ ່ ໍ ນ ອ ີ ກ ຮ ້ ານ ນ ຶ ່ ງ ຊ ຶ ່ ງ ກ ໍ ບ ໍ ່ ໃ ຫ ຍ ່
ໂຕຣະໂທຖ່ ໍ ນ ກ ່ ວ ່ ໍ ຮ ້ ານ ທ ້ ີ ່ ຢ ູ ່ ບ ຣ ອ ດ ເ ອ ແ ຕ ່ ຢ ່ ໍ ງ ໃ ດ ພ ວ ກ ຜ ້ ູ ຄ ົ ນ ທ ້ ີ ່ ເ ຂ ້ ໍ ໍ ໄ ປ
ກ ິ ນ ໃ ນ ຮ ້ ານ ນ ້ ີ ກ ໍ ບ ໍ ່ ຮ ້ ັ ງ ມ ີ ທ ລ າ ຍ ທ ໍ ່ ໃ ດ - ອ າ ຫ ່ ໍ ນ ກ ໍ ບ ໍ ່ ເ ຊ ຍ ປ ່ ໍ ນ ໃ ດ ດ ອ ກ .
ໂຊບປີຢ ່ ໍ ງ ເ ຂ ້ ໍ ໍ ໄ ປ ໃ ນ ຮ ້ ານ ນ ້ ີ ດ ວ ຍ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ນ ຸ ່ ງ ຊ ຸ ດ ເ ກ ່ ໍ ໍ ແ ຕ ່ ບ ໍ ່ ເ ໜ ັ ນ ມ ີ ໃ ຜ
ຕ ້ ນ ທ ່ ງ ລ າ ວ ໄ ວ ້ ລ າ ວ ນ ັ ່ ງ ລ ິ ງ ບ ່ ອ ນ ໂ ຕ ະ ກ ິ ນ ເ ຂ ້ ໍ ໍ ບ ່ ອ ນ ນ ຶ ່ ງ ບ ໍ ່ ດ ົ ນ ລ າ ວ ກ ໍ ໍ
ໄ ດ ້ ກ ິ ນ ອ າ ຫ ່ ໍ ນ ທ ້ ີ ່ ລ າ ວ ຕ ້ ອ ່ ງ ກ ່ ໍ ນ ເ ມ ື ່ ອ ກ ິ ນ ອ ິ ່ ໍ ມ ແ ລ ້ ວ ລ າ ວ ບ ອ ກ ເ ຂ ້ ໍ ໍ ເ ຈ ້ ໍ ໍ
ວ ່ ໍ ໍ ລ າ ວ ກ ັ ບ ເ ງ ິ ນ ບ ໍ ່ ເ ຄ ີ ຍ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ ກ ັ ນ ມ ່ ໍ ກ ່ ອ ນ .

"ຟ ້ ໍ ວ ເ ອ ້ ີ ນ ທ ່ ໍ ຕ ຳ ຮ ວ ດ ທ ະ ແ ນ " ໂ ຊ ບ ປ ີ ບ ອ ກ "ແ ລ ະ ຢ ່ ໍ ປ ໊ ະ ໃ ຫ ້

ສຸພາບບຸຣຸດລໍ້ຖ້າແບບນີ້".

"ສຳລັບເຈົ້າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຮ້ອງຕຳຣວດກະໄດ້" ຄົນຮັບໃຊ້ ບອກ ພ້ອມທັງເອີ້ນຫຼຸ່ມນຶ່ງມາ.

ເຂົາເຈົ້າທັງສອງພາກັນດຶງຫຼໂຊບປີ ພ້ອມທັງຊຸກອອກໄປນອກ ຫ້ອງ ລາວລຸກຂຶ້ນມາໄດ້ກໍຄ່ອຍປັດຂີ້ຝຸ່ນ ຂີ້ຝ້ອຍອອກຈາກເຄື່ອງນຸ່ງ ຫົ່ມ ຕຳຣວດທີ່ຢືນຢູ່ໃກ້ໆນັ້ນຫລຽວເຫັນພາກັນຫົວຂວັ້ນ ແລ້ວຍ່າງໜີໄປ ທາງອື່ນ ປາກົດວ່າຄຸກນີ້ ເປັນພຽງແຕ່ຄວາມຜັ້ນທໍ້ນັ້ນ ສຳລັບໂຊບປີ ເກາະຄັ່ງກ່າ ອຍັງຢູ່ອີກໄກ.

ກ່ອນຈະພະຍາຍາມອີກເທື່ອໃໝ່ ໂຊບປີໄດ້ຍ່າງຈາກ ບ່ອນທັ້ນມາ ປະມານນຶ່ງຫລັກກິໂລ ລາວຄິດວ່າ ເທື່ອນີ້ລາວຕ້ອງສຳເຣັດແນ່ນອນ ມີ ສະຕິສາວງາມຄົນນຶ່ງຢືນເບິ່ງຂອງຢູ່ຕ້ານ ຮ້ານແຫ່ງນຶ່ງ ແລະມີຕຳຣວດ ກຸ່ມນຶ່ງຢືນຢູ່ໃກ້ໆ ບ່ອນທັ້ນ.

ໂຄງການຂອງໂຊບປີກໍຄື ຕ້ອງການລົມມຳ ຍິງສາວຄົນນັ້ນ ເບິ່ງຈິ້ງມາງ ເປັນຄົນຈິບຄົນດີ ຄືສິ ຕ້ອງການໃຫ້ ຜູ ຊາຍແປກໜ້າ ເວົ້າຕໍ່ ແຍນຳ - ຖ້າຄົນແປກໜ້າມາ ເວົ້າຕໍ່ ຢອກຕໍ່ແຍ ນາງກໍຄົງຈະ ເອີ້ນໃຫ້ ຕຳຣວດມາ ຈຸ ຍ ແລ້ວໂຊບປີກໍຈະ ຮູ ສຶກດີໃຈທີ່ ຕົນ ຈະ ຖືກ ຕຳຣວດ ຈັບ ໄວ້ ພາຍຄວາມ ວ່າ ລາວ ກຳ ລັງ ເດີນ ທາງ ໄປ ສູ ຄຸ ກ ນ ທີ່ ເປັນ ຄວາມ ຫວັງ ຂອງ ລາວ ແລ້ວ.

ຄຶດໄດ້ດັ່ງນີ້ແລ້ວ ໂຊບປີກໍ ເລີ ຍ ຍ່າງ ເຂົ້າ ໄປ ໃຫ້ ຜູ ຍິງ ຄົນ ນັ້ນ ທັງ ເຫລືອ ດ ເໝັ ຕຳ ຣວ ດ ກຳ ລັງ ຫລຽວ ມາ ເບິ່ງ ສະ ຕິ ຄົນ ນັ້ນ ຫຍັ ບ ອອ ກ ໄປ ໜ້ ອ ຍ ນຶ ງ ໂຊ ບ ປີ ຫຍັ ບ ໄປ ນຳ ຢືນ ຮ ງ ຂ້ າ ງ ມ າ ງ ພໍ ດີ ແ ລ້ ວ ເ ວົ້ າ ວ່ າ :

"ສ ບ າ ຍ ດີ ຄ ຸ ນ ງ າ ມ ! ນ ້ ອ ງ ບ ໍ ່ ຢ າ ກ ໄ ປ ທ ່ ຽ ວ ຫ ລິ ້ ນ ກ ັ ບ ອ ້ າ ຍ ບ ໍ ?"

ตำຣວດຍັງເฒ່ມເບິ່ງຄີເກ້ຳ ພໍ່ແຕ່ຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນ ຕີ່ງມືລາວນິດ ທໍ່ນັ້ນ ໂຊບປີ້ກໍ່ມີຫວັ່ງຮອດບ່ອນ ທີ່ລາວຕ້ອງການຢາກໄປຢູ່ນັ້ນໂລດ ຕອນນັ້ນລາວກຳລັ່ງຄຶດເຖິ່ງຄວາມອົບອຸ່ນຂອງສະຖານທີ່ນັ້ນຢູ່ໃນໃຈ.

ຍິ່ງສາວກໍ່ເລີ່ຍອ່ວ່າຍໜ້ານາໜາ ເດ່ມືມາຈັບແຂນໂຊບປີ ພ້ອມ ທັ່ງເວ້ົ້າຢ່ວ່າງຊຶ່ມບານວ່ວ່າ:

"ຢາກໄປທໍ່ນແລ້ວ, ໄນກ໋! ຖ້ວ່ວ້ວ່ວ່ວ ສ່ວ້ວ ທ່ວ ໃຫ້ນ້ວ່ວ ກ່ວ ນ້ວ່ວ ຄວນສ່ວ ເວ້ົ້ານຳ້ວ່ວ ແຕ່ດ່ວ ພຸ້ນ ແຕ່ວ່ວ ທໍ່ນ ເບິ່ວ ເມ ຕຳຣວດກຳ ລັ່ງທລ ວ ເບິ່ວ ຢູ່ ທໍ່ນ ນ ະ".

ໂຊບປີ ຍ ວ ງ ເກ ວ ະ ແຂ ນ ກັ ບ ຍິ ວ ງ ສ ວ ວ ຍ ວ ວ ງ ຜ ວ ນ ໜ ວ ຕ ຳ ຣ ວ ດ ໄ ປ ດ້ວ ຍ ຄ ວ ວ ມ ຮຸ ກ ຮ້ ວ ງ ໃ ຈ ລ ວ ວ ຍ ງ ມ ີ ວ ິ ສ ຣ ະ ພ ວ ບ ຢ ູ່ ຄ ີ ເ ກ ້ ຳ ແ ຕ ່ ວ ່ ວ ລ ວ ວ ຈ ະ ມ ີ ຕ ລ ວ ດ ໄ ປ ບ ໍ ່ ທ ລ ີ ້ ຈ ັ ່ ງ ໃ ດ ?

ເ ມ ື ່ ວ ໄ ປ ຮ ວ ດ ແ ຈ ທ ນ ທ ວ ງ ວ ິ ກ ເ ບ ້ ວ ງ ນ ື ່ ງ ໂ ຊ ບ ປ ີ ຝ ຶ ດ ແ ຂ ນ ວ ວ ກ ຈ ວ ກ ຍ ິ ງ ຄ ົ ນ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ຟ ້ ວ ວ ເ ແ ລ ່ ນ ໜ ີ .

ເ ມ ື ່ ວ ນ ວ ໃ ກ ້ ຄ ຸ ້ ນ ໂ ຮ ງ ລ ະ ຄ ວ ນ ຕ ່ ວ ງ ໆ ລ ວ ວ ເ ລ ີ ່ ຍ ຢ ຸ ດ ໃ ນ ບ ໍ ຣ ິ ເ ວ ນ ນ ີ ້ ຖ ນ ິ ນ ທ ນ ທ ວ ງ ກ ໍ ່ ສ ່ ວ ວ ງ ສ ໄ ວ ໄ ຟ ຟ ້ ວ ກ ໍ ່ ຮ ຸ ່ ງ ເ ຮ ື ່ ວ ງ ຈ ິ ດ ໃ ຈ ກ ໍ ່ ເ ບ ີ ່ ກ ບ ານ ກ ວ ່ ວ ບ ່ ວ ນ ອ ື ່ ນ ນ ັ ້ ນ ດ ວ ນ ສ ິ ່ ງ ຊ ວ ຍ ໃ ນ ຊ ຸ ດ ໜ ວ ວ ອ ັ ນ ມ ີ ຣ ວ ຄ ວ ວ ກ ຳ ລ ັ ່ ງ ຍ ່ ວ ງ ສ ວ ນ ກ ັ ນ ຜ ວ ນ ລ ິ ນ ໜ ວ ວ ຢ ວ ງ ມ ີ ຄ ວ ວ ມ ສ ຸ ຂ .

ໃ ນ ທ ັ ນ ໃ ດ ໂ ຊ ບ ປ ີ ກ ໍ ່ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ເ ກ ີ ດ ຄ ວ ວ ມ ຢ ້ ວ ນ ກ ວ ່ ວ ຂ ຶ ້ ນ ມ ວ ບ ໍ ່ ມ ີ ຕ ຳ ຣ ວ ດ ຈ ະ ຈ ັ ບ ລ ວ ວ ຈ ັ ກ ຄ ົ ນ ບ ໍ ່ - ນ ໍ ?

ຕ ໍ ່ ມ ວ ລ ວ ວ ຍ ່ ວ ງ ມ ວ ໜ ວ ຕ ຳ ຣ ວ ດ ອ ີ ກ ຄ ົ ນ ນ ຶ ່ ງ ທ ີ ່ ຢ ືນ ຢ ູ ່ ໃ ກ ້ ໆ ກ ັ ບ ໂ ຮ ງ ລ ະ ຄ ວ ນ ຫ ລ ັ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ໂ ຮ ງ ນ ຶ ່ ງ ລ ວ ວ ຄ ຶ ດ ຈ ະ ລ ວ ງ ອ ີ ກ ວ ິ ທ ີ ໃ ດ ວ ິ ທ ີ ນ ຶ ່ ງ ຕ ໍ ່ ມ .

ບ ັ ດ ແ ລ ້ ວ ລ ວ ວ ຮ ້ ວ ງ ຂ ຶ ້ ນ ປ ວ ນ ຄ ົ ນ ເ ມ ົ ວ ເ ຫ ລ ້ ວ ຮ ້ ວ ງ ດ ັ ງ ປ ວ ນ ລ ຳ

ຄໍແຕກ ທ້ງຝ້ອນ ທ້ງຮ້ອງດ້ງດ້ງ ຈົນສຸດຄວາມສາມາດຂອງລາວທີ່ ຈະເຮັດໃຫ້ດ້ງໄດ້.

ຕຳຮວດປິ່ນຫລ້ງໃສ່ໂຊບປີ ແລ້ວເວົ້າກັບຄົນຜູ້ນ້ຶ່ງທີ່ຢືນຢູ່ໃກ້ໆ ທ້ັ້ນວ່າ "ນີ້ແມ່ນ ພວກນັກສຶກສາເຂົ້າບໍ່ເຮັດຫຍ້ງໃຫ້ໃຜດອກ ພວກ ຂ້ອຍໄດ້ຮັບຄຳສ້ັ່ງໃຫ້ປ່ອຍໃຫ້ເຂົ້າຮ້ອງ"

ໂຊບປີຢຸດກຶກທ້ັນທີ ບໍ່ມີຕຳຮວດຄົນໃດຈະເຕະຕ້ອງລາວແລ້ວນ ລາວຄິດເຫ້ັນດອນພ່ອຍນ້ັ້ນ ຢູ່ໄກປານສ້ັນວິນາມ ລົມພາວພັດໄປມາ ລາວເລ້ຍດ້ງ ເສ້ືອໃຫ່ຍຄຸມໂຕໄວ້.

ໂຊບປີຫລ້ງເຫ້ັນຊາຍຄົນນ້ຶ່ງປະຄ້ັນຫ້ັ້ມຂອງລາວໄວ້ຂ້າງປະຕູ ຮ້ານແຫ່ງນ້ຶ່ງ ແລ້ວ່ຍ່າງເຂ້ົ້າໄປຊ້ືໜ້ັງສ້ືພິມໃນຮ້ານ ໂຊບປ່ຍ່າງເຂ້ົ້າ ໄປໃນຮ້ານນ້ັ້ນ ແລ້ວຈ້ັບເອົາຄ້ັ້ນຫ້ັ້ມນ້ັ້ນອອກມາ ເຈ້ົ້າຂອງນ້ັ້ນຫລ້ງ ເຫ້ັນຟ້ົ່າວ່ຍ່າງນ່ຳທ້ັນທີແລະເວ້ົ້າວ່ົ່າ.

"ຄ້ັ້ນຫ້ັ້ມຂອງຂ້ອຍນະຫ້ັ້ນ"

"ໂອະ! ອີຫລີຫ໊ວ?" ໂຊບປີເວ້ົ້າ "ເປ້ັນຫຍ້ງເຈ້ົ້າຈ່ຶ່ງບໍ່ ເອ້ົ້ນຕຳຮວດລະ! ອ້ັນນ້ີ້ນະ ຄ້ັ້ນຫ້ັ້ມຂອງເຈ້ົ້າ? ຂ້ອຍສ່ເອົາໄປດ້ງ ນ້ີ້ລະ - ເອົາ - ເອ້ົ້ນແມ - ເອ້ົ້ນຕຳຮວດສະ - ຫ້ັ້ນເດ້ມ້ີຕຳຮວດ ຜູ້້ນ້ຶ່ງຢືນຢູ່ແຈນ້ັ້ນຫ້ັ້ນ - ເອ້ົ້ນໂລດ"

ຊາຍຄົນນ້ັ້ນ່ຍ່າງຊ້ຳລ້ງ ໂຊບປ່ກ່ໍ່ຄ່ອຍ່ຍ່າງຊ້ຳລ້ງຄ່ືກ້ັນ ແຕ່ ລາວມ້ຄວາມຮູ້້ສ່ກ່ວ່າເທ່ືອນ້ີ້ລາວຕ້ອງພາດອ່ີກ່ຍ່າງແນ່ນອນ ຕຳຮວດກ່ ກ່ຳລ້ງເມ້ນເບ້ິ່ງຄົນທ້ັງສອງ່ຍ່າງບໍ່ພ້ັບຕາ.

"ຂ້ອຍ.." ເຈ້ົ້າຂອງຄ້ັ້ນຫ້ັ້ມເວ້ົ້ຍຂ້ຶ້ນ "ເຈ້ົ້າຮູ້້ບໍ່ວ່າເຮ້ືອງນ້ີ້ ເກ້ີດຂ້ຶ້ນໄດ້ຈ້ັ່ງໃດ? ຂ້ອຍ - ຈ1 - ອ້ັນ - ຖ້ົ່າວ່ານ້ັ້ນເມ້ນຄ້ັ້ນຫ້ັ້ມ

ເຈົ້າຂ້ອຍກໍເສັຍໃຈຫລາຍ - ຂ້ອຍເຫັນຢູ່ໃນຮ້ານອາຫານບ່ອນນຶ່ງ ມື້ເຊົ້ານີ້ຖ້າເຈົ້າຄິດວ່າມັນເປັນຂອງເຈົ້າ- ຂ້ອຍກໍຫວັງວ່າ..."

"ມັນເມ່ນຂອງຂ້ອຍນະ!" ໂຊບປີຮ້ອງຂຶ້ນ ດ້ວຍສຽງຮ້າຍໆ ເຈົ້າຂອງຄັ້ນຫັ້ນມັ້ນຟ້າວ່ຍ່າງໜີ ຕຳຣວດກໍເລັຍພາຜູ້ຍິງຄົນນຶ່ງ ຂ້າມທາງ - ໂຊບປີວ່ຍ່າງໜ້າຂຶ້ນສູ່ທາງຕະເວັນອອກ ແລ້ວເຫວ່ຍ່າງຄັ້ນຫັ້ນ ຖົ້ມໄປໄກໆ ທັງຈົ່ມແຕ່ເຣື່ອງຕຳຣວດຢູ່ຄົນດຽວ - ຍ້ອນວ່າລາວຕ້ອງ ການຢ່າກໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຈັບ ເຂົາເຈົ້າຊ້ຳພັດເຊື່ອວ່າ ລາວນີ້ເປັນຄົນ ກັບຣາຊາອົງນຶ່ງ ຊຶ່ງເຣັດຫຍັງກໍ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດ.

ໃນທີ່ສຸດ ໂຊບປີກ່ຍ່າງມາຮອດຖນົນສາຍຽງໆບ່ອນນຶ່ງ ໃນຄຸ້ມຕະວັນອອກຂອງນະຄອນນິວຢອກມາຮອດນີ້ແລ້ວ ລາວເລັຍຕົກລົງໃຈຈະຍ່າງກັບຄົນເມືອບ້ານ ທີ່ຄຸ້ມ ເມດີຊັນ ຈະເປັນພຽງບ່ອນນັ່ງໃນສອນປັກກໍຕາມ.

ແຕ່ພໍມາຮອດແຈທາງວຽໆ ຊຶ່ງເປັນທີ່ຕັ້ງຂອງໂບດ ເກົ່າໆ ຫລັງນຶ່ງ ໂຊບປີເລັຍຢຸດ ຈາກປ່ອງຢ້ຽມເຕ້ອທີ່ເປັນສີມີແສງໄຟ່ອ່ອນໆ ສ່ອງອອກມາທາງນອກ ສຽງເພັງເຢັນໆຈາກໃນໂບດ ເຣັດໃຫ້ໂຊບປີ ກ້າວຂາບ່ອອກເມືອໄດ້ຍິນແລ້ວ.

ເສງເດືອນໃນທ້ອງຟ້າ ແຈ້ງສ່ວ່ງຢ່ວ່ງສງັດ ຜູ້ຄົນທີ່ຜ່ານໄປມາກໍ່ບໍ່ມີຫລາຍ ນິກຫຼຸປີກກໍ່ສ້ວ່ງສຽງຮ້ອງຢ່ວ່ງມ່ວ່ງ.

ແລະສຽງເພັງທີ່ດັ່ງອອກມາຈາກໂບດກໍ່ຍ້ວ່ງສະກິດຈິດໃຈໂຊບປີ ຢ່ວ່ງຄິເກົ່າ ເພາະວ່າລາວຮູ້ຈັກເພັງນີ້ໄດ້ຫລາຍປີມາແລ້ວ ແລະຮູ້ຈັກດີ

* ສອນປັກ: ສອນສາທາຣະນະ

ອີກດ້ວຍ ໃນສໄມນັ້ນຊີວິດຂອງລາວພຽບພ້ອມໄປດ້ວຍທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ເປັນຕົ້ນ ພໍ່ແມ່ພີ່ນ້ອງ ພູ້ຄູຮັກແພງ ຄວາມຄຶດທໍ່ແຈ່ມໃສ ຄວາມຫວັງກໍ່ສູງສົ່ງ ແລະເຄື່ອງນຸ່ງໜົ່ກໍ່ຈົບງາມ.

ຈິດໃຈຂອງໂຊບປີ ພ້ອມທີ່ຈະຢູ່ໃນຄວາມສງົບ ລາວມາຮອດໂຍດອັນເກົ່າແກ່ແຫ່ງນີ້ຊົ່ວທຸ້ມຊົ່ວຍາມພໍ່ດີ ໃນທັນທີທັນໃດ ຫົວໃຈຂອງລາວກໍ່ໄດ້ປ່ຽນໄປຢ່າງແປກປລາດ ລາວຮູ້ສຶກຢ້ານກົວໃນສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ງົມງາຍມາ ລາວມອງ ເຫັນເວລາອັນໄຮ້ປະໂຍດ ທີ່ຜ່ານມາຂອງລາວ ມອງ ເຫັນຄວາມຕ້ອງການທີ່ບໍ່ຊົ່ວຕ້ອງທ້ວມອມເລ ະຄວາມຫວັງທີ່ສູນສິ້ນ ດ້ວຍພລັງສມອງ

ແລະໃນຣະຍະນາທີ່ນຶ່ງນັ້ນ ຫົວໃຈຂອງລາວກໍ່ຕອບຮັບຄໍາສັ່ງ ຈາກນັ້ນສມອງ ກ່ຽວກັບການປ່ຽນແປງຕ່າງໆ ລາວຈະຕໍ່ສູ້ເພື່ອປ່ຽນ ແນວທາງຊີວິດໃໝ່ ລາວຈະຊຸກຍູ້ລາວເອງ ໃຫ້ອອກຈາກຂີ້ຕົມອັນເປ ະເປື້ອນ ລາວຈະຕັ້ງຕົ້ນສ້າງໂຕລາວເອງ ໃຫ້ກັບກາຍເປັນຄົນຜູ້ນຶ່ງຄືນ ມາໃໝ່.

ເວລາຍັງມີ ແລະລາວເອງກໍ່ຍັງໜຸ່ມເໜ້ນ ລາວຈະນໍາຈຸດປ ະ ສົງອັນເກົ່າທີ່ເຄີຍຄຶດໄວ້ນັ້ນມາດໍາເນີນຕໍ່ໄປ ສຽງເພັງອັນຫວານຊ ວຍ ຈາກໃນໂບດ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວປ່ຽນແປງໄປ ໂຊບປີຈະຕັ້ງຕົ້ນຫາວຽກ ການເຮັດໃນມື້ອື່ນມື້ໂລດ ແຕ່ກ ອນ ເຄີຍມີຊາຍຄົນນຶ່ງວ່າຈະຫາການ ໃຫ້ເຮັດແລ້ວເທື ອນຶ່ງ ແລະມື້ອື່ນມື້ ລາວຈະໄປພົບຊາຍຄົນນັ້ນ ໂຊບປີ ຈະກາຍເປັນຜູ້ນຶ່ງໃນໂລກ ລາວຈະ..

ໃນຂະນະນັ້ນ ໂຊບປີຮູ້ສຶກວ່າມີມືຂອງໃຜຜູ້ນຶ່ງຄວາມາຈັບແຂນ ລາວໄວ້ ລາວຟ້າວງວກໄປເບິ່ງໂດຍໄວ ..ພໍດີພົບໜ້າກັບຕໍາຣວດຄົນ

ນຶ່ງ.

"ເມ່ນໂຕມາເຮັດຫຍັງຕື່ມຢູ່ນີ້...ຣິ?" ຕຳຣວດຖາມ

"ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງ" ໂຊບຕອບ

"ໂຕຄິດວ່າເຮົາເຊື່ອໂຕນະ" ຄຳຣວດເວົ້າອີກ.

ໂຊບຕ ເລີ່ມຈະຖຽງຄືແຕ່ເກົ່າອີກ - ແຕ່ບໍ່ເປັນການດີດອກ ທີ່ຈະຖຽງກັບຕຳຣວດນ ອຍ ອກ

"ມາພີ້..ໂຕຫັ້ນ" ຕຳຣວດບອກ

"ໄປຢູ່ດອນນັ້ນ ນ ເດືອນ" ຜູ້ພິພາກສາບອກກັບໂຊບຕ ໃນ ເຊົ້າມື້ຕໍ່ມາ

ຈາກບ່ອນນັ່ງຂອງຄົນຂັບຣົດມ້າ

ຄົນຂັບຣົດມ້າມີບ່ອນນັ່ງຂອງລາວເປັນພິເສດ ແລະບ່ອນນັ່ງດັ່ງ
ກ່າວນີ້ແລ້ວ ເປັນບ່ອນທີ່ລາວໃຊ້ສໍາຣວດ ເບິ່ງຊີວິດຂອງຄົນທົ່ວໄປ
ລາວມີທັສນະງ່າຍໆກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນ ບາງທີຈະງ່າຍກ່ວາທັສນະຂອງຜູ້ທີ່
ໄດ້ເຮັດວຽກປະເພດອື່ນອີກຊໍ້າ ຈາກບ່ອນນັ່ງອັນສູງໆຂອງລາວໃນຣົດ
ມ້າ ລາວໄດ້ສັງເກດເບິ່ງຜູ້ຄົນທຸກຖ້ວນໜ້າ ຜູ້ຄົນທົ່ວໆໄປບໍ່ມີຄວາມສໍາ
ຄັນຫຍັງສໍາລັບລາວ ນອກຈາກວ່າ ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມປະສົງຢາກໄປ
ບ່ອນນັ້ນບ່ອນນີ້ ແລ້ວຄົນພວກນັ້ນ ກໍເປັນພຽງຂອງສິ່ງນຶ່ງທີ່ລາວຍັ້ນທຸກ
ຈາກບ່ອນນຶ່ງໄປຫາອີກບ່ອນນຶ່ງທໍ່ນັ້ນ.

ເຖິງທ່ານຈະເປັນປະທານາທິບໍດີຫລືນໍ້ກໍຕາມ ສໍາລັບຄົນຂັບຣົດ
ມ້າແລ້ວ ທ່ານເປັນພຽງຄົນໂດຍສານທັນນະດາສາມັນຄົນນຶ່ງທີ່ຂຶ້ນຂຶ້ຣົດ
ມ້າ ຊຶ່ງເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄ່າໂດຍສານໄວ້ແລ້ວທໍ່ນັ້ນ ເມື່ອທ່ານຂຶ້ນໄປໃນຣົດ
ມ້ານັ້ນ ຄົນຂັບ ກໍຈະພາທ່ານສັ່ນສາຍໄປມາ ຈັກບຶດຈັກຄາວສາກ່ອນ

ลาอจึ่งจะป่อยให้ท่านได้นั่งโดยสามย่างอุ่ำยาย.

ต่มาก็เถิงเอลาจ่ายเงิม ค่าโดยสาม ถ้าท่านจ่ายให้ลาอตามธะบูย ที่ทางการได้ตั้งธาคาไอ้ที่มั้นแล้อ ท่านจะสามาถอ่านสิ้นาของลาอออกในทันทีอ่า ลาอมอง่ท่านไปในแว่งใด ลาอคิดอ่าท่านเป้น-พิสิทภ่าสิ่งของ ที่ใอ้การบ่ได้มั้น อุ่ำถ้าท่านมาฐูพายหลังอีภ่าท่านบ่มีเงินติดโตแล้อ ท่านจะต้อง คิดอ่าท่านต้องตายย่างเฒ่มอมโลดละ.

อาดจะจิง ดั่งที่ผู้คิมเคียภาอสเมิ่อา ทัสมะก่รูอกับอุิอิด ของคิมฮับธิดม้า ก็ไปในทำมอง่แขบธิดม้า ของลาอเอ่งที่มั้น ลาอนั่งยู่เทิ่งตั่งสูงพิเสดของลาอปามกับพะเจ้า ตั่งมั้นม้อยใผนั่งมำลาอก็บ่ได้ ในขมะที่ท่านยู่ในธิดม้าของลาอ อะมาคิดของท่านก็ยู่ในมำมือของลาอ บ่มีใผอุ่ยเหลือท่านได้ ธิดม้านั้นจะพาท่านฟัดไปเตอ่งมา และท่านก็ออกจากธิดม้าบ่ได้ ถ้าลาอบ่ยุดม้าของลาอให้ ถ้าท่านยากเว้ามำลาอท่านต้องเว้าผ่านป่องม้อยๆป่องนึ่ง ยู่ทางหลังของธิดม้า.

ยู่ในธิดม้านั้น ท่านมีคอามธู้สึภ ค้ายกับท่านบ่เป้นคิม ท่านอาดจะเป้นขุกคิมสำคันคิมใดคิมนึ่ง แต่เมื่อยู่ในธิดม้าแล้อ ท่านเป้นได้ก็พรูงแต่ของสิ่งนึ่งยู่ในแอบ อึ่งถืกยิกย้ายจากบ่อมนึ่งไปหาอีกบ่อมนึ่งที่มั้น.

คิมสั้นึ่ง ได้มีสรูงที่บอกเถิงคอามม่อมชื่นยู่ในเรือมใหย่หลังนึ่ง ของร้านอาหามของคอบคิอเฒกภาธิ ปากิดอ่าสรูงดั่งก่าอนั้น ดังมาจากห้อง เรือมของคอบคิออาลย์ กุ่มคิมที่สินใจ

ตามบ้ามใก้เรือมครูว ผาภันหลั่งมาญืมฟังยู่ผ้าปะตู ผู้รับใช้จากร้ามอาหาม ก็กายออกกายเข้าบ่ได้ยุดจิมพอกที่ญืมยู่ผ้าปะตูมั้น ต้องหลีกหางใก้ลาวทุกเที่อ เละเขาก็พาภันยับเข้ามาใก้ปะตูมำทุกเที่อ เขาเจ้าพาภันเว้าเถิงเรื่องซึ่งพอกที่ยู่หางในเรือมกำลังม่อมซื่นภัน ถ้าผู้ใดได้ยินหูฟังหางใน ผู้มั้นก็จะรู้ได้ทันทีว่า มีธาอาลย์ กำลังแตงงาม.

เอลาผ่านไปบ่ถิ่ม ผู้คิมที่กำลังมีความสุขยู่หางในเรือมก็ออกมาหางนอก แล้วพาภันปะปืมเข้ามำกุมพอกผู้คิม ที่ญืมยู่หางนอกย่างม่อมซื่น สยงร้องลำทำเพ้ง สยงร้องสยงโธ ดังสนั่นในยามธาตรี เหล้าจากร้ามอาหามเฒกภาธิ ได้เป้นต้นเหตุของสยงสนั่นหวั่นไหวเหล่านี้.

ธิดม้าของแจธิ-โอ-โดโมอัม จอดแป๊ะไว้กับเคมหางพ่ดี ในคืมมื้มั้น บ่มีธิดม้าคันใดจะสอาดสว่าม และเหลื่อมใสดีกว่าธิดม้าคันมี้ ทังม้าของแจธิก็เซ่นดูอภัน ข้าพะเจ้าขอบอกให้ท่ามฃาบ่าทังอ้อมทังสิมบูมด้อยอาหามอันดีๆ.

ในขันดากุมคิม ที่ย่างสิมละอิมภันยู่ชั้ม ท่ามจะสังเกตเห็นพอกหิอสูงๆของแจธิหวิดไปหวิดมา ดังของลาวก็เห็มได่ง่ายคือภัน เพาะลาวมีกังพา แดง ย้อมถืกฟักกับพอกคิมโดยสามที่มักต่อยมักตี เสื้อใหย่สีขูวของลาวก็แอ็บไป แอ็บมาให้เห็มแด่ บ่เห็มแด่ และก็บ่เป้นหามลำบากหยังที่ทุกคิมจะสังเกตเห็มว่า แจธิ ได้กินเหล้าเข้าไปเกินพิกัก.

มีญิงสาวคิมมื่งยังสิงใสยู่ว่า ย่างออกมาจากกุมคิมที่ญืม

ຢູ່ໜ້າປະຕູນັ້ນບໍ ຫລືວ່າເປັນຜູ້ນຶ່ງ ໃນບັນດາພວກທີ່ຜ່ານໄປຜ່ານມາມໍ ໜົມຫາງ ອັນໃດກັນແທ້ບໍ່ມີໃຜຮູ້ໄດ້ນາງຍ່າງມາຢຸດຢູ່ຂ້າງຣົດນ້ອງງາມໆ ຄັນນັ້ນ ເຈຣີຫລຽວເຫັນນາງຢືນຢູ່ໃກ້ໆນັ້ນ ເລີຍຄິດໄດ້ໃນທັນທີ "ຣົ ໄດ້ຄົນໂດຍສານແລ້ວ" ລາວຟ້າວຫລຸບ-ມາໜ - ເຮັດໃຫ້ພວກ ທີ່ ຫລີກທາງບໍ່ທັນນັ້ນພາກັນລົ້ມລົງ ມີ-ຄ ຄົນ ສ່ວນລາວເອງບໍ່ລົ້ມດອກ ເພາະລາວຈັ້ງໂຕໄວ້ທັນ ລາວຟ້າວຍ່າງຂຶ້ນໄປນັ່ງເທິງຣົດນ້ອງໆໄວ ເມື່ອເຖິງບ່ອນນັ່ງແລ້ວ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງກໍປອດໄພສຳລັບລາວ. ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວເຫລົ່ານ້ອງຣ່ານອາຫານແມ່ກາຣີກໍບໍ່ສາມາດເຮັດ ໃຫ້ລາວຕົກຈາກຣົດນ້ອງໄປໄດ້.

"ເຊີນຂຶ້ນ-ຍານາງ" ເຈຣີເວົ້າ

ຍິງສາວຂຶ້ນໄປໃນຣົດນ້ອງແລ້ວອັດປະຕູ ກຸ່ມຄົນທີ່ຢືນຢູ່ຕາມຫົນ ທາງພາກັນເຕັ້ນໜີ ນ້ອງກໍເຕ່ຣົດຄັນງາມນັ້ນອອກໄປຕາມຖນົນຫົນທາງ ທັນທີ.

ທຳອິດນັ້ນ ນ້ອງແລ່ນໄວສົມຄວນ ຣະຍະນຶ່ງຕໍ່ມາ ຈຶ່ງຄ່ອຍແລ່ນ ຊ້າລົງ ອີກບໍ່ດົນ ເຈຣີຮ້ອງຖາມຄົນໂດຍສານຜ່ານປ່ອງນ້ອຍໆ ໂດຍ ພຍາຍາມໃຊ້ສຽງໃຫ້ນຸ່ມນວນເພື່ອເອົາໃຈຜູ້ໂດຍສານ.

"ຕອງການຈະໄປທາງໃດເນາະ?"

"ໄປໃສກະໄດ້ບ່ອນອ້າຍຢາກໄປ" ຄົນໂດຍສານຕອບດ້ວຍສຳ ນຽງທີ່ບອກເຖິງຄວາມສຸຂ ຟັງແລ້ວນ່ວນຫູຄ້າຍຄີສຽງດົນຕຣີບໍ່ມີຜິດ.

"ນາງຄີສີ ໄປຫລິ້ນເພື່ອຫາຄວາມເພີດເພີນຊື່ໆດອກ" ເຈຣີ ຄິດໃນໃຈຜູ້ດຽວ ແລ້ວເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ:

"ໄປຫລິ້ນສວນເນາະ! ຢູ່ໜ້າທັງເຢັນ ທັງສວາດສເວີຍດີ"

"ตามความต้องการของข้ายกะแล้วกัน" ผู้โดยสามตอบไปอีกย่างอึมขาม.

ธิดม้าล้องไปหาฤมิมที ๕ ของมะคมมิอยอก แล้วมำฤมิมเสี้มมีสี้มเมิองเพื่องเจธิเต้มไปเต้มมา ฐูกสี้มฐูกลิง ในข่องมั้งของลาว เละในละมะดองกัม เหล้าของรามเณกการีที่ลาวกินเข้ำไปมั้ม กำพูมไปพูมมาคีกัม และกำลังสี้มสมองของลาวอีกด้วย เจธิเล้มต้มธ้องเพ้งแล้ว - ขัดมี้.

ผู้โดยสามในธิดม้า กำมั้งย่างตั้งอิกตั้งใจคักแม่ มาง ทลองเบิ่งตามข้าม ตามเธือมต่างๆที่ยู่สองฝากทาง ยู่ในธิดม้ามั้มมันมืด แต่พอยตาของมางมั้นใสปามกับฝิงดาว ยู่ในห้องฟ้า.

เมื่องธิดม้ามาธองถึมทางที่ ๕ฌ คิมขับ ได้เอ็องบหลับไปเคิ่งมื่งแล้ว แต่มาของลาวผ่าผ่านสอมปักเข้ำไปย่างจำมิจำมาม ม้าโตมี้ ฐูจักถือ่าคิมพอกมี้จะไปใส เพาะมันเคียแต่ธิดเข้ามาในสอมสาทาระมะมี้ทุกคืม.

ผู้โดยสามยังมั่งยู่ในธิดม้าย่างฝั้มหวาม มางได้สูบเอิาก้ำมสิดๆของใบไม้และดอกไม้และม้าที่สลาดโตมี้กลากธิดมั้มไปตามสถอกของมัม.

มาธองสอมมี้แล้วมันฐูสึกค้ายกับว่า มาธองถิ่มของมัมเองแล้ว.

แจธิ มืมตาสี้มด้วยความลำบาก และพยำยามปะติบัดพ้าที่ของคิมขับที่ดี ดั่งที่เคียได้เธัดมาทุกๆคืม มำสงของลาว

ໜ້ກ ແຕ່ລາວກໍໄດ້ຖາມຢູ່ໂດຍສາມຂອງລາວ ດັ່ງທີ່ເຄີຍໄດ້ປະຕິບັດມາ ເປັນປະຈຳວ່າ:

"ຍາມາງຢາກຢຸດຢູ່ຮ້ານອາຫານກາຊີໂນນີ້ເພື່ອຫາຫຍັງຮັບປະທານຈັກໜ່ອຍບໍ? ຫລືຈະຟັງເພັງກະໄດ້ ທຸກຄົນທີ່ຜ່ານມາມັກຢຸດຢູ່ບ່ອນນີ້ສເມີ".

"ຄັນຊັ້ນກະດີລະຕິ" ຜູ້ໂດຍສາມຕອບ.

ຣົດມ້າເລີຍຈອດຢູ່ໜ້າປະຕູຂອງຮ້ານອາຫານ ປະຕູຣົດມ້າໄຂອອກ ຜູ້ໂດຍສາມກ່ຍ່າງອອກມາ ຫູເລີຍກະທົບເຂົ້າກັບສຽງເພັງອັນຈັບໃຈຂອງສະຖານທີ່ນັ້ນ ໄຟຟ້າແລະເສງສີສ່ວ່າງຈ້າ ເສໜ່ອຍຕາ ຈົນສີຫລຽວບໍ່ເຫັນຫຍັງ ຕ່ມາມີຄົນຜູ້ນຶ່ງຍັດເຈ້ຍນ້ອຍໆແຜ່ນນຶ່ງໃສ່ກຳມືຂອງນາງ ໃນເຈ້ຍແຜ່ນນັ້ນມີເລກນຳເບີ ⅓⅘.

ນາງຫລຽວໄປຫລຽວມາ ແລ້ວຈຶ່ງເຫັນຣົດມ້າຂອງນາງ ຈອດລຽນແຖວກັບຄັນອື່ນໆໄກຈາກທັ້ນປະມານ ⅘0 ຫລາ ມີຜູ້ນຳນາງເຂົ້າໄປທາງໃນຮ້ານອາຫານບໍ່ດົນຫລັງຈາກນັ້ນ ນາງກໍມານັ່ງຢູ່ໂຕ໊ະໜ່ອຍນຶ່ງຕາມລຳພັງ ນັ່ງໄປນັ່ງມານາງຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່ານາງຈະຕ້ອງຊື້ສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງໃນທັ້ນ ນາງມີເງິນຕິດໂຕບໍ່ຫລາຍ ຈຶ່ງກະນັບຕອງເບິ່ງ ເຫັນວ່ານີ້ພໍຈະຊື້ເຄື່ອງດື່ມເຢັນໆຈັກແນວໄດ້ ນາງນັ່ງຢູ່ບ່ອນທັ້ນທັ້ງຄ່ອຍດື່ມນ້ຳທັ້ງຄ່ອຍສັງເກດເບິ່ງສິ່ງແວດລ້ອມຮອບໆໂຕ ຊີວິດໃນສະຖານທີ່ນີ້ມີສີສັນວັນນະໃໝ່ ແລະໄປອີກຮູບນຶ່ງ ປາກົດວ່າຄືບໍ່ເໝືອນຊີວິດອັນແທ້ຈິງເປັນຄ້າຍຄືກັບຄວາມຝັນດີໆນີ້ເອງ.

ໂຕ໊ະ ⅕0 ໜ່ອຍ ໃນທັ້ນມີຄົນນັ່ງເຕັມ ພ້ອມກັບເໝືອນມາເບິ່ງນາງດ້ວຍເສງຕາທີ່ບອກວ່າເຂົາເຈ້ຳເປັນໃຫ່ຍເປັນໂຕໃນທີ່ນັ້ນ ເຂົາ

ເຈົ້າພາກັນແຕ່ງເຄື່ອງ ດ້ວຍຜ້າຜ່ອນແພສະໃຍອັນຈີບງາມ ພ້ອມກັບ
ເຄື່ອງເຈ້ຍມີຣາຄາ ແຕ່ລະຄົນຕ່າງປ່ຽນຜ່ຽນກັນ ເຫລືອດມາເບິ່ງ
ນາງຢູ່ເລື່ອຍໆ ເມື່ອເຫລືອດມາເບິ່ງແລ້ວ ເຂົາເຈົ້າກໍເຫັນສະຕີນາງ
ນຶ່ງແຕ່ງໂຕແບບງ່າຍໆ ມີໃບໜ້າກ້ຽງເກົາ ໂດຍບໍ່ມີເຄື່ອງຕົບແຕ່ງຫຍັງ
ໜົດ ແຕ່ມີສີໜ້າທີ່ມີຊີວິດຊີວາຊຶ່ງເຕັມປ່ຽມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ທີ່ບັນດາສູ
ພາບສະຕີໃນສະຖານທີ່ນັ້ນ ຕ່າງກໍຢາກໃຫ້ເປັນສະເໜີມສະຕີ ຜູ
ເຂົ້າມາໃໝ່ຄົນນີ້.

ນາງນັ່ງຢູ່ນັ້ນບໍ່ທໍ່ໃດ ແຕ່ເວລາໄດ້ຜ່ານໄປເຖິງສອງຊົ່ວໂມງ
ພວກເຈົ້າໃຫ່ຍນາຍໂຕທັ້ງຍິງແລະຊາຍ ເລີ່ມພາກັນກັບເມືອ ເພັ່ງກໍ
ຢຸດເສບ ເມື່ອຜູ້ຄົນອອກເມືອແລ້ວ ພວກຄົນຮັບໃຊ້ກໍພາກັນ ເກັບສິ່ງ
ຂອງຕາມໂຕ໊ະຕ່າງໆໄວ້ ນາງຍັງນັ່ງຢູ່ຫັ້ນຈົນເກືອບຈະວ່ານັ່ງຜູ້ດຽວກໍ
ວ່າໄດ້.

ຄົນໂດຍສານຂອງແຈຣີ ລຸກຢືນພ້ອມກັບຈັບເຈ້ຍທີ່ມີນໍາເບີ້ນ
ຂຶ້ນຖາມວ່າ:

"ມີຜູ້ໃດສີເອົາຫຍັງໃຫ້ຂ້ອຍດ້ວຍເຈ້ຍໃບນີ້ບໍ?"

ຄົນຮັບໃຊ້ຜູ້ນຶ່ງເລີຍບອກວ່າ ເຈ້ຍໃບນັ້ນໃຊ້ສໍາລັບຣົດມ້າຂອງ
ນາງ ທັ້ງບອກໃຫ້ນາງອອກໄປເບື້ອງນອກ ແລ້ວໃຫ້ເອົາ ເຈ້ຍນັ້ນ
ປ່ອນໃຫ້ຜູ້ຊາຍທີ່ຢືນຢູ່ທາງນອກຈັດການໃຫ້ຕໍ່ໄປ.

ຊາຍຄົນນີ້ຈັບເອົາ ເຈ້ຍ ແລ້ວກໍຮ້ອງນໍາເບີ້ຂຶ້ນ ຣົດມ້າ ຍັງ
ເຫລືອແຕ່ສາມຄັນລຽນແຖວກັນຢູ່ ຄົນຂັບຂອງຣົດອີກຄັນນຶ່ງ ຍ່າງໄປ
ເບິ່ງ ຈຶ່ງເຫັນແຈຣີນອນຫລັບຢູ່ໃນຣົດມ້າຂອງລາວ.

ຕື່ນຂຶ້ນມາ ແຈຣີກໍຮ້ອງຟຸມຟາຍຢູ່ຜູ້ດຽວ ແລ້ວຈຶ່ງລຸກອອກໄປ

ທ່ານ ຂັບເອົາຣົດມ້າອອກໄປຢຸດຢູ່ໜ້າປະຕູຮ້ານອາຫານ ຄົນ
ໂດຍສານຍ່າງຂຶ້ນຣົດມ້າ ຣົດມ້າກໍ່ລຽວອອກໄປໃໝ່ ແລ້ວຈຶ່ງມຸ້ງໜ້າ
ອອກໄປສູ່ຄວາມມືດທີ່ເຢືອກເຢັນແລະງຽບສງັດຂອງຣາຕຣີ.

ເມື່ອນາເຖິງປະຕູສອນປັກແລ້ວ ແຈຣີຄິດໄດ້ເໝືອນຶ່ງ ຕອນນັ້ນ
ລາວຍັງເຫງົານອນເມ່ຢູ່ ບໍ່ທັນຮູ້ເນື້ອຄັກເທື່ອ ລາວຍັງສົງໃສເໝືອໃດ
ເໝືອນຶ່ງຢູ່ ມີ ๔-ນ ເໝືອ ທີ່ລາວຈະຕ້ອງຖາມສາກ່ອນ ຄິດໄດ້ແລ້ວກໍ
ຢຸດນ້ໍາໃນທັນທີ ແລ້ວໄດ້ຍິນສຽງຂອງລາວ ດັງຜ່ານປ່ອງນ້ອຍໆທາງ
ຫລັງຂອງຣົດມ້ານນວ່າ:

"ກ່ອນຈະອອກເດີນທາງໄປໄກກ່ວານີ້ ຂ້ອຍຢາກຮູ້ຈັກກ່ອນວ່າ
ເຈົ້ານີເງິນຮອດ ๔ ດອລລາບໍ?"

"๔ດອລລາພຸ້ນມະ?" ຜູ້ໂດຍສານເວົ້າທັງຫົວຄ່ອຍໆ "ບໍ່ນີ
ລະຕິ! ດຽວນີ້ນອງນີເງິນຕິດໂຕບໍ່ຫໍ່ໃດເຊັ່ນຊໍ້ານະ".

ໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ແຈຣີກໍ່ເລີຍລົງແສ້ນ້ໍາໃນທັນທີ ນ້ໍາຫອ
ໃຫຍ່ ໄປຕາມຖນົນຍ່າງສັ່ນຫວັ່ນໄຫວ ເຖິງເໝືອນ່ໍາສຽງນ້ໍາແລ່ນຈະ
ດັງສັ່ນປານໃດກໍ່ຕາມ ແຕ່ສຽງດ່າຊະດ່າຊາຍດ້ວຍຄວາມຮ້າຍຂາດ
ຂອງແຈຣີກໍ່ຍັງໄດ້ຍິນຄັກຢູ່ ລາວດ່າລົມດ່າແລ້ງ ດ່າເດືອນ ດ່າດາວ
ຊໍ້າບໍ່ພໍ້ຍັງຮອງດ່າພວກຣົດມ້າທີ່ແລ່ນກາຍກັນນັ້ນອີກ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ຢາກ
ເຊື່ອຫູຂອງຕົນເລີຍວ່າ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້າແຕ່ລະຄໍາທີ່ຜ່ານ ຫູ
ເຂົາເຈົ້າໄປ.

ເຖິງຢ່າງໃດ ແຈຣີກໍ່ຮູ້ວິທີທີ່ລາວຄວນຈັດການຈັ່ງໃດ ກັບຄົນ
ໂດຍສານທີ່ບໍ່ມີເງິນ ລາວຮູ້ຈັກດີອີກວ່າ ເວລານັ້ນລາວກໍ່ລັງມຸ້ງໜ້າໄປ
ສູ່ສະຖານທີ່ໃດ?

ເມື່ອເຖິງຕຶກຫລັງນຶ່ງທີ່ມີໄຟສີຂຽວຢູ່ທາງຂ້າງປະຕູແລ້ວ ລາວ ກໍດຶງເຊືອກມາໃຫ້ຢຸດຕຶກທັນທີ ໄຂປະຕູຣົດມາອອກແລ້ວໂດດລົງໄປ.

"ເຈົ້າຕົ້ມ-ອອກມາພີ້" ລາວເວົ້າຂຶ້ນດ້ວຍສຽງເຂວ້ຽ ຄົນ ໂດຍສານຂອງລາວກໍ້ກ້າວອອກມາດ້ວຍໃບໜ້າທີ່ມີຮອຍຍິ້ມຢ່າງລະເມີຢູ່ ຄິເກົ່າ ແຈຣີຈັບເອົາເຂນຂອງນາງໄດ້ກໍພາເຂົ້າໄປໃນຕຶກ ລາວຈະ ໄປພ້ອມຄຳຣວດ ເພື່ອໃຫ້ເພີ່ນຊ່ວຍຈັດການເຣື່ອງຄົນໂດຍສານ ທີ່ບໍ່ມີ ເງິນມີ້ໃຫ້ຣຽບຮ້ອຍຕາມຣະບຽບ.

ຕຳຣວດຊຶ່ງມີຜົມສີຫົ່ມ ຫລຽວຜ່ານໂຕ໊ະເຣັດການມາເຫັນກໍພົບ ສອງຄົນນີ້ກຳລັງຍ່າງເຂົ້າມາຫາ ຄວາມຈິງແລ້ວຕຳຣວດກັບພວກຄົນ ຂັບຣົດມ້າບໍ່ແມ່ນເປັນຄົນແປກໜ້າກັນເລີຍ.

ແຈຣີເລີ່ມໃຊ້ສຽງອັນດັງຂອງລາວລາຍງານໃຫ້ແກ່ຕຳຣວດວ່າ "ຂ້ອຍມີຄົນໂດຍສານຜູ້ນຶ່ງ-ດຽວນີ້-ຊຶ່ງ....."

ເວົ້າມາຮອດນີ້ເລີຍຢຸດ ລາວຍົກມືຂຶ້ນລູບໜ້າ ພໍດີເປັນເວລາ ທີ່ເຫລົ່າຈາກຮ້ານອາຫານແມກເດາຣີກຳລັງເທີຍ ສມອງຂອງລາວກຳ ລັງແຈ່ມແຈ້ງເປັນຮູບເປັນຮອຍຂຶ້ນມາ.

"ອາ- ຄົນໂດຍສານຂອງຂ້ອຍ-ທ່ານສາຣະວັດ" ລາວເວົ້າ ຕໍ່ດ້ວຍຮອຍຍິ້ມເຕັມໃໜ້າ "ຄົນໂດຍສານທີ່ຂ້ອຍຢາກໃຫ້ພົບກັບທ່ານ ນີ້-ຄິເມັຍຂ້ອຍ ຊຶ່ງຂ້ອຍໄດ້ແຕ່ງງານກັບລາວຢູ່ບ້ານຊາຍຊະລາຄົນ ນຶ່ງ ຊື່ວ່າລຸ ໃນຕອນເລົ່ານີ້ ບັນຍາກາດບໍ່ຄ່ອຍປອດໂປ່ງປ່ານໃດ ສຳລັບພວກຂ້ອຍ ອາ-ນໍຣາ-ນ້ອງຈັບມືຖ່ານສຳບາຍເພີ່ນສະ ແລ້ວ ພວກເຮົາຈຶ່ງກັບເມືອເຣືອນ".

ກ່ອນຈະກ້າວເຂົ້າໄປໃນຣົດມ້າອີກເທື່ອນຶ່ງ ນໍຣາ ສູດເອົາອາ

ภาดเว้าปอดย่างแรง แล้วเว้าว่า "สำลับม้องแล้ว ขับยา
ภาดในอัมนี้ ปอดโป่งดีและสอยงามที่สุด แจธิ"

ภาพปะติรูป ~ วิถีชีวิต

ในร้านเกิบของคุก จิมมีอาลังหาย กำลังสิมละอิมยู่มำภามเธัดเกิบ - เจ้าพ้าที่คุกคิมนึ่งย่างมาร้ามมั้น แล้วมำเอิา จิมมีไปหาโธงภาม ต่มา จิมมีได้ธับเจ้ยที่สำคัมใบนึ่ง ซึ่งบอกว่า ลาอจะเป้นอิสธะแล้อ.

จิมมี จับเอิาเจ้ยใบมั้นโดยบ่สแดงให้เห้มเถิงคอามยิมดีหลีสิมใจแต่ย่างใด ลาอถูกสั่งมาจำคุกเป้มเอลา ๔ ปี และจำคุกได้ ๑๐ เดือมแล้อ - แต่คอามจิงแล้อ ลาอกะอาจะยู่ในคุกจัก ม เดือมหั่มั้น จิมมีอาลังหายมีพู่คุกหลายคิมยู่มอกคุก และในเมื่อมีพู่คุมากมายเจ้นมี้ โตกะเลียกะอาจะบ่ได้จำคุกดิม.

"อาลังหาย" หิอพ้าเจ้าพ้าที่คุกเอ้าฮึ้ม "มีอิมเจ้าเจ้าก็จะได้อยกจากมี้ไปแล้อ มี้เป้มโอกาดดีของเจ้าแล้อเด ให้

ພຍາຍາມຕັ້ງຕົນຕັ້ງໂຕ ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ໃສ່ວ່າເມ່ນຄົນມີໃຈຊື່ອຊ້າສາມັນຫຍັງ ໃຫ້ເຈົ້າເຊົ້າລັກມ້າງກະແຈຕູ້ເຊັບຫັ້ນສະແຕ່ມື້ຕໍ່ໄປ ແລ້ວໃຫ້ຫາຢູ່ຫາກິນໃນທາງທີ່ດີກ່ວານີ້"

"ຂ້ອຍນີ້ນະ?" ຈິມມີ ເວົ້າດ້ວຍທ່າທາງຕົ້ນໆ "ໃນຊີວິດຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍມ້າງກະແຈຕູ້ເຊັບລັກເທື່ອນ່າ!"

"ໂອ, ບໍ່ເຄີຍນະ?" ຫົວໜ້າເຈົ້າໜ້າທີ່ຄຸກທັງເວົ້າທັງຫົວ "ບໍ່ເຄີຍຊັ້ນນະ - ເບິ່ງດຸຊັ້ນ ເປັນຈັ່ງໃດເຈົ້າຈຶ່ງບັງເອີນຖືກສົ່ງມາຈຳຄຸກດ້ວຍຂໍ້ຫາວ່າໄດ້ລັກໄຂກະແຈຕູ້ເຊັບຢູ່ສປຣິງຟິລດ໌ຊັ້ນນະ? ຄັນຊັ້ນເປັນຍ້ອນວ່າ ເຈົ້າບໍ່ຢາກບອກຄວາມຈິງວ່າ ເຈົ້າຢູ່ໃສແທ້ ຊັ້ນຫວະ? ບາງທີເຈົ້າອາດຢູ່ກັບສະຕີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ຢາກບອກຊື່ເຈົ້າ ໃຫ້ລາວຮູ້ຊັ້ນບໍ? ຫລືເປັນຍ້ອນວ່າ ຜູ້ພິພາກສາບໍ່ຖືກເສັ້ນກັບເຈົ້າ? ພວກເຈົ້າມັນກະມັກມີເຫດຜົນ ແນວໃດ ແນວນຶ່ງແບບນີ້ ເລື່ອຍໆຫັ້ນແລ້ວ ພວກເຈົ້າບໍ່ຫນ ເຄີຍເຂົ້າຄຸກຍ້ອນລັກມ້າງກະແຈຕູ້ເຊັບລັກເທື່ອດອກ"

"ຂ້ອຍນີ້ນະ?" ຈິມມີເວົ້າ "ຂ້ອຍຍັງບໍ່ເຄີຍໄປສປຣິງຟິລດ໌ລັກເທື່ອໃນຊີວິດ"

"ເອົາມັນໄປສະໄປ" ຫົວໜ້າເຈົ້າໜ້າທີ່ຄຸກເວົ້າ "ເອົາເຄື່ອງທີ່ມັນຕ້ອງການສຳລັບນຸ່ງຈອກອກຄຸກໃຫ້ມັນມື້ອື່ນເຊົ້າ ເຈັດໂມງພາມັນມານີ້ອີກ - ອາລັງທາຍ, ຄິດເບິ່ງເຮື່ອງນີ້ຂອຍໄດ້ເວົ້າໄປນັ້ນໃຫ້ມັນຄັກເດີ".

ໃນເຊົ້າມື້ຕໍ່ມາເວລາເຈັດໂມງ ๑๕ ນາທີ ຈິມມີໄດ້ມາຢືນຢູ່ບອນໂຮງການນັ້ນອີກ ລາວໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງໃໝ່ ແຕ່ບໍ່ພໍດີລາວຊຳ ໃສເກີບໃໝ່ຄູ່ນຶ່ງຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ລາວເຈັບຕີນຢູ່ ທັງໝົດນີ້ເປັນເຄື່ອງທີ່ພວກຄົນ

ໂທດໄດ້ຮັບກ່ອນຂະເຈົ້າຈະອອກຈາກຄຸກໄປ.

ຂັ້ນຕໍ່ໄປລາວກໍໄດ້ຮັບເງິນ ເພື່ອເສັຍຄ່າຣິຖໄຟ ເຂົ້າໄປໃນ ເມືອງທີ່ຢູ່ໃກ້ໆຄຸກ. ນອກນີ້ເພີ່ມຕື່ມເງິນໃຫ້ອີກ ๕ ດອລລາ ເພື່ອ ຊ່ວຍໃຫ້ລາວສ້າງຕົນເປັນຄົນດີຂຶ້ນກ່ວາເກົ່າ.

ຕໍ່ມາ ຫົວໜ້າເຈົ້າໜ້າທີ່ຄວບຄຸມຄຸກ ຍື່ນມືໄປໃຫ້ຈັບເປັນການ ອຳລາ ນັ້ນຄືການສິ້ນສຸດຂອງວາລັງທາຍ ນັກໂທດເບີ ๗๗๘. ນາຍ ເຈັມຊ໌ ວາລັງທາຍ ກ້າວຍ່າງອອກໄປຫາແສງແດດທາງແຈ້ງ.

ລາວບໍ່ຟັງຮອດສຽງນົກຮ້ອງ ຕົ້ນໄມ້ຂຽວໆລາວກະບໍ່ແມ່ນເບິ່ງ ດອກໄມ້ລາວກະບໍ່ດົມ - ລາວກົງໄປຫາຮ້ານອາຫານໂລດ. ຊົ່ວນະ ທີ່ນັ້ນລາວໄດ້ຊົມຣົດຊາດຄວາມຫໍ່ໃຈທີ່ໄດ້ຖືກປ່ອຍເປັນອິສຣະ ລາວກິນ ເຂົ້າແລງຢ່າງເຊຍນິວ ຫລັງຈາກນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ໄປສະຖານີຣົຖໄຟ ລາວໄດ້ໃຫ້ເງິນ ແກ່ຄົນຂໍທານຢູ່ບ່ອນນັ້ນນ້ອຍນຶ່ງ ແລ້ວຂຶ້ນຣົດໄຟໄປ.

ສາມຊົ່ວໂມງພາຍຫລັງມາ ເລີຍໄປຮອດເມືອງນ້ອຍໆ ແຫ່ງນຶ່ງ ລາວລົງຈາກຣົດໄຟແລ້ວໄປຮ້ານອາຫານຂອງອີ້ຕາໄມ໋ ໂດແລມ.

ເວລານັ້ນໜ້ໄມ໋ ໂດແລມ ກຳລັງນັ່ງຢູ່ຕາມລຳພັງ ໃນຮ້ານ ຫລັງຈາກຈັບມືຖາມສະບາຍກັນແລ້ວ ລາວເລີຍເວົ້າວ່າ: "ຂ້ອຍເສັຍ ໃຈທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຈັດການເຮັດໄດ້ໄວກ່ວານັ້ນ - ເຮືອງຕູ້ເຊັບ ຢູ່ ສປຣິງຟິລ໌ນັ້ນຄືກັນ ມັນບໍ່ແມ່ນຂອງງ່າຍ-ຈັ່ງໃດຮູ້ສຶກດີຢູ່ບໍ?

"ດີຢູ່ດອກ" ຈິມມີຕອບ "ຫ້ອງຂອງຂ້ອຍຍັງຄ້ອຍຖ້າຂ້ອຍຢູ່ຄື ເກົ່າ ບໍເພາະ?"

ລາວຂຶ້ນເມືອຊັ້ນເທິງ ແລ້ວໄຂປະຕູເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນຶ່ງ ທີ່ຢູ່ ທາງເບື້ອງຫລັງຂອງເຮືອນນັ້ນ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຍັງຢູ່ໃນສະພາບເດີມ

ຄືກັນກັບຕອນທີ່ລາວຈາກໄປ ເຂົາມາຈັບລາວໄດ້ຢູ່ບ່ອນນີ້ແລ້ວຈຶ່ງໄດ້ ສົ່ງເຂົ້າໄປຂັງຢູ່ຄຸກ ມີຜ້າຕ່ອນນ້ອຍໆຂາດອອກຈາກເສື້ອຕໍ່ຮອດສໄມ ລາວຕໍ່ສູ້ກັບຕໍ່ຮອດເພື່ອໂຕນໜີ ກໍຍັງຄ້າງຄາຢູ່ບ່ອນພື້ນເຮືອນນີ້ຄືເກົ່າ.

ຢູ່ໃນຫ້ອງນັ້ນ ມີຕຽງພ່ອຍນຶ່ງຕັ້ງຕິດຝາ - ຈິນມີຕຽງອອກ ມາກາງຫ້ອງ - ຝາເຮືອນຢູ່ຫ້ອງນີ້ ກໍຄືກັນກັບຝາເຮືອນບ່ອນອື່ນທົ່ວໆ ໄປ ແຕ່ບັດນີ້ ຈິນມີໄດ້ໄຂປະຕູນ້ອຍໆອັນນຶ່ງ ທີ່ຢູ່ຕິດຝາບ່ອນນີ້ອອກ ເມື່ອໄຂປະຕູນ້ອຍໆນີ້ ອອກໄດ້ແລ້ວ ລາວກໍດຶງເອົາຖົງຖົງນຶ່ງທີ່ເປີ ເປື້ອນໄປດ້ວຍຂີ້ຝຸ່ນອອກມາ.

ລາວໄຂຖົງນີ້ອອກແລ້ວ ຫລຽວເບິ່ງເຄື່ອງມືສຳລັບນ້າງຕູ້ເຊັບ ຢູ່ໃນຖົງນັ້ນດ້ວຍຄວາມພຶງພໍໃຈ ເຄື່ອງມືດີໆຄົບຊຸດແບບນີ້ຫາໃສກໍບໍ່ໄດ້ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຕ້ອງການໂຮມຢູ່ໃນນີ້ໝົດ ເຄື່ອງມືເຫລົ່ານີ້ເຮັດດ້ວຍ ເຄື່ອງພິເສດ ທັງຮູບຮ່າງແລະຂນາດ ຊຶ່ງຈິນມີເອງເປັນຜູ້ອອກແບບ ແລະລາວກໍພູມໃຈໃນສິ່ງຂອງເຫລົ່ານີ້ຫລາຍທີ່ສຸດ.

ຈິນມີໄດ້ຈ່າຍເງິນໄປ ຫລາຍກ່ວາ ໙00 ດອລລາ ເພື່ອສັ່ງ ເຮັດເຄື່ອງມືເຫລົ່ານີ້ ຈາກບ່ອນທີ່ເຂົາເຮັດເຄື່ອງຂອງສຳລັບພວກທີ່ມີ ອາຊີບດ້ານນ້າງເພາະແຈຕູ້ເຊັບ.

ພາຍໃນເຄື່ອງຊ໋ອໂມງ ຈິນມີຈຶ່ງກັບລິ່ງມາຕ່າງ ແລະຜ່ານ ຮ້ານອາຫານອອກໄປ. ບັດນີ້ ລາວມຸ່ງເຄື່ອງຈັບງາມແລ້ວ. ລາວ ຫີ້ວຖົງທີ່ເປື້ອນດ້ວຍຂີ້ຝຸ່ນ ຊຶ່ງລາວເຊັດໃຫ້ສະອາດແລ້ວນັ້ນຕິດມືລົງມາ ພ້ອມ.

"ເຈົ້າໄດ້ວາງໂຄງການເມືອໃດເມືອນຶ່ງໄວ້ແລ້ວບໍ?" ເຖົ້າ ໄມກ໌ໂດແລມຖາມ.

"ຂ້ອຍນີ້ຫວະ?" ຈິມມີຖາມຄືນຢ່າງຕື່ນໆ "ຂ້ອຍບໍ່ໃສ່ເຂົ້າໃຈ ຂ້ອຍເຮັດການຢູ່ບ່ອນບໍຣິສັດເຮັດເຂົ້າຈີ່ ແລະເຂົ້າຫນົມທີ່ມີຊື່ສຽງທີ່ສຸດຢູ່ ໃນນະຄອນນີວຢອກ ແລະຂ້ອຍກໍຂາຍເຂົ້າຈີ່ແລະຂນົມທີ່ດີທີ່ສຸດໃນປະ ເທດ".

ອີຕາໄນກ໌ ພໍໃຈໃນຄໍາເວົ້າເຫລົ່ານີ້ຫລາຍ ຈິມຈິມມີຕ້ອງໄດ້ ນັ່ງລົງຮ່ວມຕື່ມນໍາກັນກັບລາວ ຈິມມີສັ່ງນໍ້ານົມມາກິນ - ລາວບໍ່ເຄີຍ ດື່ມເຫລົ້າຫລືເຄື່ອງດື່ມເມົາໆກ່ອນມື້ຈັກເທື່ອ.

ອາທິດນຶ່ງຫລັງຈາກວາລັງທາຍ ຜກຝ໔ ໄດ້ອອກຄຸກມາ ບ່ອນ ໄຂ່ຕູ້ເຊັບແຫ່ງນຶ່ງຢູ່ ຣິຈມອນດ໌ ຣັຖອິນເດັຍນາ ຄືກ້ານ ບໍ່ມີໃຜຮູ້ ເລີຍວ່າແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ໄຂ - ເງິນຈໍານວນ ຫ00 ດອລລາ ຄືກສູນ ຫາຍໄປ.

ສອງສັປດາຫລັງຈາກນັ້ນອີກ ຕູ້ເຊັບອີກຫ່ວຍນຶ່ງຢູ່ໂລກັນສປອດ ກໍຄືກໄຂຄືກັນ - ເຂົາເວົ້າກັນວ່າ ຕູ້ເຊັບໜ່ວຍນີ້ເປັນແບບໃໝ່ ເຮັດ ຢ່າງເໜັ້ນໜາຈິມຄິດວ່າຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດນ້ານເຂົ້າໄປໄດ້. ແຕ່ຍັງ ມີຜູ້ນ້ານໄຂເຂົ້າໄປໄດ້ຢູ່ ແລະເງິນຢູ່ໃນນັ້ນເສັຍໄປ ๑๕00 ດອລລາ

ຕໍ່ມາອີກ ຕູ້ເຊັບທີ່ເມືອງ ເຄຟເຟຊອນ ກໍໄດ້ມີຜູ້ໄຂອີກ ເງິນ ຈໍານວນ ๕00 ດອລລາ ໄດ້ສູນຫາຍໄປ ການສູນເສັຍຄັ້ງນີ້ເປັນເງິນ ຈໍານວນໃຫຍ່. ເຟນ ປຣາບຊ໌ ເປັນນາຍຕໍາຣວດທີ່ກໍາກັບວຽກທີ່ສໍາ ຄັນເຣື່ອງນີ້ໂດຍສະເພາະ ແລະບັດນີ້ ລາວເລີ່ມປະຕິບັດງານກ່ຽວກັບ ເຣື່ອງນີ້ແລ້ວ.

ລາວເດີນທາງໄປຣິຈມອນດ໌ ໃນຣັຖອິນເດັຍນາ ແລະໄປໂລ ກັນຊ໌ປອດ ເພື່ອສັງເກດເບິ່ງວ່າ ຕູ້ເຊັບເຫລົ່ານັ້ນຄືກໄຂດ້ວຍວິທີໃດ

ลาวเลียก่าวออกมาว่า:

"ข้อยสามาดฮู้ได้ในทันทีว่า จิม อาลังทาย ได้ผ่านมาทางนี้ ลาวกับเข้ามาหาอาจิบด้านมื้คืนแล้อ เบิ่งอิหีมันไฮเฮับพ่อยมื้เม-ทุกสิ่งทุกย่างง่ายๆ เละสอาดสว้าม พิดสู่อัม สู่เฒอเอิาโลด. มันผู้ดฮูอห์มั้ม ที่มีเคื่องมือไฮเฮับแบบมื้ และมันผู้ดฮูอีกที่ฮู้จักอีหีใช้เคื่องมือแบบมื้ เฒ่นแล้อ ข้อยต้องหามโตพ่อาลังทาย - ขัดมันเข้าคุกเท็อหน้ามื้มันต้องอยู่ในคุกมั้มจิมพิดทำมิด".

เขม ปรายจ์ ฮู้จักอีหีเฮ้ดอวกของจิมมีเป้นย่างดี จิมมีจะป่วมจากเมืองนึ่ง ไปหาอีกเมืองนึ่งใก้ๆกัม. พ่มักจัดหามอวกผู้ดฮูอ เม็อเฮ้ดอวกฮวบฮ้อยแล้อ พ่ทำธิบฝ่าอเปิดพี่ย่างไอโลด พ่มื้มักสิ่งสัมกับคิมจิบๆ คิมดีๆทั่งมั้ม ย้อมเหดผิมเหล่ามื้จึ่งเป้นหามลำบากยู่ที่จะจับโตพ่อาลังทายได้.

พอกผู้คิมจึ่งมีตู้เฮับ ที่เต้มไปด้อยเงินคำ พากันดีอกดีใจที่ได้ยินข่าวว่า แขมปรายจ์ กำลังออกปะติบัดหามเพื่อขอกจับพ่อาลังทาย.

บ่ายอันนึ่ง จิมมี อาลังทาย พ้อมด้อยถิ่งพิเสดคู่ขิบ ได้มาเถิงเมืองน้อยๆเมืองนึ่ง จึ่งแอลม่ จิมมี จึ่งมีหาทางพุ่มเพ้ม เบิ่งแล้อค้ายกับนักสึกสามะหาวิทยาลัย ย่างตัดทางข้ามไปหาโรงแรม.

ยิงสาวคิมนึ่ง ย่างข้ามทางนั้มมา พ่ดีกายกันกับจิมมียู่บ่อมแจ่ม แล้อย่างผ่านเข้าปะตูนึ่งไป. ยู่เทิงปะตูมั้มมีป้าย

ຕິດໄວ້ວ່າ "ທະນາຄານ ແອລມ໌" ຈິມມີເມມເຂົ້າໄປໃນດວງຕານາງ ຢ່າງຊົ້ງ ລືມວິຊາມາກິນຂອງຕົນເອງໄປຊົ່ວຂນະນຶ່ງ ລາວກາຍເປັນ ອີກຄົນນຶ່ງໄປຢ່າງບໍ່ຮູ້ສຶກໂຕ ຍິງສາວຫລຽວໜ້ ແຕ່ປາກົດວ່າໃໜ້ານີສີ ສັນວັນນະຂຶ້ນມາ ຊາຍໜຸ່ມແບບຈິມມີນີ້ ບໍ່ຄ່ອຍມາປາກົດໂຕໃນແອລມ໌ ເລື່ອຍໆດອກ.

ຈິມມີຫລຽວເຫັນຊາຍຄົນນຶ່ງຢູ່ໃກ້ໆກັບທະນາຄານນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ ເລີ່ມຖາມເຣື່ອງຣາວກ່ຽວກັບເມືອງນີ້ ຊົ່ວຣະຍະນຶ່ງ ຍິງສາວຄົນນັ້ນ ຍ່າງກັບອອກມາ ແລ້ວຍ່າງຜ່ານໄປ ເຮັດຄ້າຍຄືບໍ່ເຫັນຈິມມີຢືນຢູ່ຫັ້ນນີ້ ແຫລ້ະ.

"ຍິງສາວຄົນນັ້ນໜ້ັ້ນເນ່ມ ພອລລີຊຸ່ນຊັ້ນ ຕ໊ອເນາະ?" ຈິມມີ ເປັນຜູ້ຖາມຂຶ້ນ.

"ບໍ່-ບໍ່ເນ່ມໄດ - ລາວຊື່ ແອມນາເຊລ ອາແດມ໌ ພ໋ລາວ ເປັນເຈົ້າຂອງທະນາຄານນີ້".

ຈິມມີກັບເຂົ້າໄປໃນໂຮງແຮມ ແລ້ວພັກຢູ່ຫ້ອງນຶ່ງໂດຍໃຊ້ຊື່ວ່າ ຣາລ໌ ດີ. ຊແປນເຊີ ລາວເວົ້າກັບພວກໂຮງແຮມວ່າ ລາວມາແອລ ມໍນີ້ ເພື່ອກິຈການຄ້າຂາຍ ເຣື່ອງເກີບເປັນຈັ່ງໃດ? ມີຮ້ານຂາຍເກີບ ດີໆແລ້ວບໍ?

ຄົນພວກນັ້ນຄິດວ່າ ຈິມມີມີເຄື່ອງມ໊ງ່ໜ ແລະກິຣິຍາທ່າທາງດີ ສັ້ນເຂົາຈຶ່ງດີໃຈທີ່ຈະໄດ້ລືມນ໋.

ເນ່ມແທ້ລະຕີ, ແອລມ໌ຕ້ອງການຮ້ານເກີບດີໆຈັກຮ້ານ ແລະ ກະບໍ່ເຄີຍມີຮ້ານຂາຍສະເພາະເກີບຈັກເທື່ອ ຂະເຈົ້າຂາຍເກີບຢູ່ໃນ ຮ້ານທີ່ຂາຍຂອງອື່ນໆປົນກັນ. ກິຈການຄ້າຢູ່ແອລມ໌ດີທຸກຢ່າງ ເຂົາກໍ

ຫວັງວ່ານາຍສແປນເຊີຈະຕັ້ງໃຈຢູ່ແອລມ໌ນີ້ ແອລມ໌ເປັນເມືອງທີ່ໜ້າ
ຢູ່ອາໄສແລະຜູ້ຄົນກໍເປັນມິດທັງນັ້ນ. ນາຍສແປນເຊີເວົ້າວ່າ ລາວ
ຈະພັກຢູ່ໃນເມືອງນີ້ຈັກມື້ ແລ້ວສຶກສາບາງສິ່ງບາງຢ່າງຈາກນີ້ ລາວ
ເວົ້າວ່າ ລາວຈະເອົາຄົງຂອງລາວ ຂຶ້ນເນີນເທິງຫ້ວງຂອງລາວເອງ
ດອກ ບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ເດັກນ້ອຍຫໍ້ອາຈະໄດ້ເພາະມັນໜັກ.

ມິສເຕີ ຣາລຟ໌ ຊແປນເຊີ ຍັງພັກຢູ່ແອລມ໌ຕໍ່ໄປ ລາວເລີ່ມຕັ້ງ
ຮ້ານເກີບແລ້ວ ແລະກິຈການດ້ານນີ້ກໍເດີນສດວກດີ.

ລາວມີໝູ່ຄູ່ຫລາຍຂຶ້ນນັບມື້ ແລະລາວກໍໄດ້ສົມຫວັງຕາມຄວາມ
ຕັ້ງໃຈຂອງລາວ ລາວໄດ້ພົບກັບແອມມາແຊລ ອາແຄມຊ໌ ແລະກໍນັກ
ນາງຂຶ້ນມາສູ່ນີ້.

ຕົກມາທ້າຍປີ ປາກົດວ່າ ທຸກຄົນນັກທ້າວຊແປນເຊີ - ຮ້ານ
ຄ້າເກີບຂອງລາວ ກໍດຳເນີນໄປດ້ວຍດີ ໝໍສແປນເຊີແລະນາງແອມມາ
ແຊລ ຈະແຕ່ງງານກັນພາຍໃນສອງອາທິດນີ້ ທ່ານອາແຄມຊ໌ ຊຶ່ງເປັນ
ເຈົ້າຂອງທະນາຄານປະຈຳເມືອງນ້ອຍໆແຫ່ງນີ້ ກໍຕິດອົກຕິດໃຈທ້າວ
ຊແປນເຊີຄືກັນ. ແອມມາແຊລ ຮູ້ສຶກພູມໃຈ ໃນໝໍຊແປນເຊີ ທີ່ສຸດ.
ແລະປາກົດຄືວ່າ ລາວເປັນສະມາຊິກຄົນນຶ່ງຂອງຄອບຄົວອາແຄມຊ໌.
ມີນົງຈິນມີນັ່ງຢູ່ໃນຫ້ອງຂອງລາວ ຂຽນຈົດໝາຍສັບນີ້ສົ່ງຫາພຸ
ຂອງລາວຜູ້ນຶ່ງ:

ສບາຍດີເພື່ອນເກົ່າທີ່ຮັກແພງ

ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ໂຕມາພົບເຮົາ ຢູ່ຊັລລີວັນ ສະຖານ
ອາທິດໜ້ານີ້ ວັນທີ ໑໐ ຕອນເຊົ້າ ເຮົາຢາກເອົາເຄື່ອງນຸ
ຂອງເຮົານຸ່ງນ້ອຍໃຫ້ເປັນກັນສິດຂອງໂຕ ເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າໂຕໍ

ໃຈຮັບເອົາໄວ້ ມີເງິນຍ່ານ ໑໐໐໐ ດອລລາມີ້ ໂຕ໋ຫ໋ໍບໍ່ສາ ມາດຫາຊື້ຢູ່ໃສໄດ້ດອກ ເຮົາໄດ້ຖິ້ມອາຊີບເກົ່າ ມາໄດ້ປີ້ນຶ່ງ ແລ້ວ ດຽວນີ້ເຮົາມີຮ້ານຄ້າຢູ່ຮ້ານນຶ່ງ ແລະມີທາງຊີວິດທີ່ດີຂຶ້ນ ແລ້ວ ໃນສອງອາທິດໜ້ານີ້ເຮົາກໍຈະແຕ່ງງານກັບສະຕີທີ່ດີທີ່ສຸດ ໃນໂລກນີ້ ຊາດນີ້ເປັນຊາດດຽວທໍ່ນັ້ນແຫລະ - ແຕ່ນີ້ໄປເຮົາ ຈະບໍ່ແຕະຕ້ອງເງິນຄ໋ຳຂອງຄົນອື່ນ ເປັນອັນຂາດ ຫລັງຈາກ ເຮົາແຕ່ງງານແລ້ວ ເຮົາຈະລົງໄປຢູ່ພາກຕະວັນຕົກ ເຮົາກໍ ຈະບໍ່ໄດ້ພົບພໍ້ ຜູ້ຄົນທີ່ເຄີຍຮູ້ຈັກເຮົາມາແຕ່ເກົ່າກ່ອນ ເຮົາຂໍ ບອກໃຫ້ໂຕ໊ຮູ້ວ່າ ຜູ້ສາວຂອງເຮົານັ້ນ ຈົບງາມແທ້ໆໃດລາວ ເຊື່ອເຮົາພິດທຸກອັນ.

ຈາກເພື່ອນເກົ່າ ຈິມມີ.

ໃນຄືນວັນຈັນນັ້ນ ຫລັງຈາກຈິມມີໄດ້ສົ່ງໜັງສືສັບນີ້ ໄປແລ້ວ ແບນປຣາຍຊໍ່ກໍເດີນທາງມາຮອດແອລມ໋ ຢ່າງງຽບໆ ລາວຄ່ອຍໆສືບ ຫາວ່າ ເຮື່ອງລາວທີ່ລາວຮູ້ ແລະກໍໄດ້ຮູ້ທຸກຢ່າງຕາມຄວາມຕ້ອງການ ຂອງລາວອີກ ລາວຢືນຢູ່ໃນຮ້ານບ່ອນນຶ່ງ ຫລຽວເບິ່ງ ຣາລ໌ ດີ. ຊແປນເຊີ່ຍ່າງຜ່ານໄປມາ.

ໃນເຊົ້ານີ້ຕໍ່ມາ ຈິມມີໄປບ້ານພວກອາແດມຊ໋ ມື້ນັ້ນລາວວ່າຈະ ໄປຫາຊື້ເຄື່ອງນຸ່ງຊຸດແຕ່ງງານ ໃນເມືອງໃກ້ໆນັ້ນ ແລະວ່າຈະຊື້ຂອງ ຝາກໃຫ້ ແອນນາແບລນ໋ ມັນເປັນການເດີນທາງ໑໑ກມ໑ກເມືອງ ແອລມ໋ເທື່ອທ໋ຳອິດຂອງລາວ ແລະເປັນເວລາປີກ່ວາແລ້ວທີ່ລາວບໍ່ໄດ້ ມ້ວງຕຸ໊ເຊັ່ບອີກ.

ໃນເຊົ້ານີ້ນັ້ນ ພວກອາແດມຊ໋ໄປທະນາຄານນ໋ຳກັນ ເປັນຕົ້ນ

ມິສເຕີ9າແດມຸ່ແ9ມນາແບລ ຈິມມີ, ເ9ີ້ຍຂ9ງແ9ມນາແບລ ຜູ້ ແຕ່ງ9ານໄປແລ້ວ ັ້ນກັບລູກສາວຂ9ງລາວສ9ງຄົນ9າຍຸ ๕ ປີ ກັບ ๗ ປີ ຂະເ້ົາຜ່ານ ້ໜ້າໂຮງແຮມ ບ9ນຈິມມີ ັກເ9ົ້າຢູ່ ັ້ນ ຈິມມີ ຳເລີຍແລ່ນ ຂຶ້ນໄປເ9ົາຖົງເຄື່ອ9ຂ9ງລາວລົ9ມາ ແລ້ວ ຶ່ງພາ ັນໄປທະນາຄານ ຕໍ່

ທຸກຄົນພາ ັນ ເ ົ້າໄປທາ9ໃນທະນາຄານ ຣ9ມ ັ້ງຈິມມີ ັ້ວຍ ເພາະລາວ ຳເປັນສ9ນຂ9ງຄ9ບຄົວ ຄີ ັນ ທຸກຄົນໃນທະນາຄານພາ ັນ ດີໃຈ ທີ່ ໄ ັ້ເ ັ້ນ9າຍ ຸ່ມ ຜູ້ ສ9າ9ານ ຶ່ງ9ະເປັນ ເ ົ້າ ່າ9ຂ9ງແ9ມນາ ແບລ. ຈິມ9ົາ ົງຖົງຂ9ງລາວ ລົ9ງ.

ແ9ມນາແບລ ນັ່ງ ິ9ຈິມ ໃ ້ ິດ ໃ ້ ໂ ຂ ພ9ມ ັບ ຈັບ ເ9ົາ ໝ9ກ ຂ9ງຈິມມີ ມາ ສຸ ໃ ່ ິ9ໂຕ ເ9ງ ແ ້ວ ຍົກ ຖົງ ັ ັ້ນ ັ ັ້ນ ຂຶ້ນ ັ ັ້ງ ຖາມ9່າ: ເປັນ ັ ັ້ງ ໃດ? ໂ ! ຣ ລ ຖົງ ນີ້ ມາ ັ ັກ ແ ້! ຮູ້ ສຶ ປານ ັບ9່າ ມີ ຄ ຳ ເ ັ ັ້ນ ຜູ ັ ລະ!"

"ກະ ມີ ຂ9ງ ເ ັ ັ້ນ ອີ ຫ ລີ ັ ັ ຕິ ແ ່9່າ ບ ່ ເ ມ ັ ັ ຂ9ງ ທີ ່9 າ ຍ ຕ ້9ງ ກ ານ ເ9ົ ໄ ້ ໃ ນ ຣ ານ" ຈິ ມ ມີ ເ ົ ້ າ "9 ້ າ ຍ ສີ ເ9ົ ເ ົ ້ ໄ ປ ໃ ນ ເ ມ ື9ງ ໄ ປ ຖິ ້ ມ ໄ ້ ບ9ມ ເ ົ ້ າ ັ ັ ພ ັ ລ ະ - ນ ີ ້ ເ ປ ັ ນ ວ ິ ທ ີ ທ ີ ່ ປ ະ ຫ ຍ ັ ດ ເ ງ ິ ນ ค ่ า ส ิ ้ ง - 9 ้ า ย ส ี ม ี ค9 ບ ค ิ ว ແ ล ้ ว ເ ด 9 ้ า ย ท ้ ต ้9 ง ธ ร ม ป ะ ห ย ั ด ແ ล ้ ว ั ด ม ี ้ ".

ທະນາຄານແ9ລ ໍ ທ ກ ໍ ມ ີ ຕ ູ ້ ເ9ັ ບ ໃ ໝ ່ ມ ິ ສ ເ ຕ ີ 9 າ ແ ດ ມ ຸ ່ ພ ູ ມ ໃ ຈ ໃ ນ ຕ ູ ້ ເ9ັ ບ ໝ ່ 9 ຍ ໃ ໝ ່ ມ ີ ້ ເ ທ ົ ້ າ ๆ ແ ລ ະ ຳ ຕ ້9 ງ ກ ານ ຢ າ ກ ໃ ຫ ້ ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ຕ ູ ້ ເ9ັ ບ ວ ັ ນ ນ ີ ້ ມ ັ ນ ໃ ຫ ່ ກ ວ ้ 9 ງ ທ ี ่ ท ั ม ก ับ ท ้9 ง ม9 ย ท ้9 ง ม ื9 ง ແ ล ะ ມ ີ ປ ะ ຕ ู ພ ິ ເ ສ ດ ປ ะ ຕ ู ນ ี ้ ໃ ช ้ ໂ ม9 ง ເ ป ั ນ ก าม ค9 ບ ค ุ ม ไ ข 99 ก ไ ข ເ ้ ้ า - ເ ้ ้ า ข9 ง ท ะ ม า ค า ม ก ะ เ ว ล า ไ ว ้ 9 า จ ะ ไ ข ເ ข ุ บ ม ี ้ ย า ม ใ ด ແ ล ้ ว ຈ ึ9 ง ต ั ้9 ง ໂ ม9 ง ถ ั ้9 ง ท ้ า 9 ไ ว ้ ใ ห ้ ม ั น ไ ข ເ9 ง ม9 ก จ า ก ເ ว ล า ท ี ่ ต ั ้9 ง ไ ว ้ ແ ล ้ ว ແ ป ่ 9 า ่ ย ์ ม ี ใ ผ

ສາມາດໄຂເຊັບພ່ອຍນີ້ໄດ້ ແມ້ແຕ່ເຈົ້າຂອງທະນາຄານເອງກະຄືກັນ. ລາວອະທິບາຍໃຫ້ນິສເຕີ ສແປນເຊີຟັງຢ່າງຄັກແນ່ ໜ້ສແປນເຊີກໍປາກົດວ່າສົນໃຈແຕ່ນິ່ທາທາງຄືຈຶ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈງ່າຍ ຫລານນ້ອຍທັງສອງຄົນເມ ເລະອາກາທາ ກໍພ້ອກພໍໃຈ ທີ່ໄດ້ເຫັນປະຕູໜ້າໆອັນນັ້ນພ້ອມກັບສ່ວນປະກອບພິເສດຕ່າງໆເຫລື້ອມມາບ-ມາບ.

ໃນຂນະທີ່ທຸກຄົນ ກຳລັງສົນລະວົນ ນຳເຣື່ອງນີ້ຢູ່ນັ້ນ ເຍນ ປຣາຍຈຸ ກໍຍ່າງເຂົ້າໄປໃນທະນາຄານ ແລ້ວກໍຫລຽວເບິ່ງພຸ້ນເບິ່ງພີ ລາວໄດ້ບອກກັບພະນັກງານທະນາຄານຄົນນຶ່ງວ່າ ລາວບໍ່ມີອຽກຫຍັງກັບທະນາຄານດອກ ແຕ່ລາວມາລໍຖ້າຊາຍຜູ້ນຶ່ງ.

ທັນໃດນັ້ນ ໄດ້ມີສຽງຮ້ອງຂອງຜູ້ຍິງດັງຂຶ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ກຳກັບນຳເດັກນ້ອຍຄັກແນ່ໃນເວລາເຂົາເຈົ້າພາກັນຫລິ້ນຢູ່ນັ້ນ ເດັກຍິງເມຜູ້ເປັນເຈົ້ຶ້ອຍທີ່ມີອາຍຸ ๗ ປີ ກຳລັງຫລິ້ນກັບນ້ອງຢ່າງມ່ວນຊຶ່ນຢູ່ແຖວນັ້ນ ເລີຍງັບປະຕູເຊັບອັດເຂົ້າຢ່າງຄັກແນ່ ຂັງຜູ້ນ້ອງ ອາກາທາ ໄວ້ທາງໃນ.

ເຖົ້າເຈົ້າຂອງທະນາຄານພຍາຍາມ ໄຂເຊັບທັງດຶງທັງຊຸກປະຕູໄປມາ ຄາວນຶ່ງ ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ: "ໄຂປະຕູນີ້ບໍ່ໄດ້ແລ້ວ ແລະກະໂນງເດ! ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໄວ້ຊໍ້ານະ".

ແມ່ຂອງອາກາທາຮ້ອງໄຫ້ຂຶ້ນອີກ.

"ງຽບ" ນິສເຕີ ອາແດມຈ໋ ເວົ້າ ທັງຍັງມີອັນສັ່ນເຊັນຂອງລາວຂຶ້ນ "ໃຫ້ພິດສູ້ຄົນງຽບສະກ່ອນ - ອາກາທາ!" ລາວເອີ້ນດັງບໍ່ດັງຈົນສຸດຮູ້ຄໍ. "ຟັງພໍ່ເນີ" ພວກເຂົາເຈົ້າ ກໍສາມາດໄດ້ຍິນສຽງເດັກນ້ອຍຮ້ອງຢູ່ ແຕ່ໄດ້ຍິນບໍ່ຄັກ ເດັກນ້ອຍທີ່ຢູ່ທາງເບື້ອງໃນ

ເຊັ່ນຢ້ານປານຕາຍ ເພາະມັນມືດ.

"ໂອຍ! ລູກເອີຍ!" ຜູ້ເປັນແມ່ຂອງເດັກຮ້ອງໄຫ້ຂຶ້ນ "ລູກ ຂ້ອຍຢ້ານຫລາຍຈົນສິຕາຍບາດນີ້ລະນໍ! ໄຂ່ ໄຂ່ຜັກຕູ່ ! ທັບ ເຂົ້າໄປໂລດຕີ! ພວກເຈົ້າຜູ້ຊາຍທັ້ນເຮັດຫຍັງກະບໍ່ໄດ້ຊັ້ນບໍ?"

"ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ຢູ່ໃກ້ກ່ວາເນີ້ອງນີ້ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດໄຂ່ຕູ້ນີ້ໄດ້ ດອກ" ນິສເຕີ້ອາແຄມຊໍເວົ້າດ້ວຍສຽງສັ່ນໆ "ໂອຍ! ເທອະບຸດ ອະດາເອີຍ! ຊຸເຟນເຊ ພວກເຮົາສິເຮັດຈັ່ງໃດຮຶ? ເດັກນ້ອຍຄົນ ນັ້ນຢູ່ໃນທັ້ນໄດ້ບໍ່ຄົນດອກ ອາກາດກໍ່ບໍ່ມີພຽງພໍ ແລະມັນສິຕາຍຍ້ອນ ຢ້ານທັ້ນແລ້ວ".

ແມ່ຂອງອາກາທາ ທຸບຕີປະຕູເຊັ່ນປານຄົນບ້ວງບ້າ ແອນນາ ເຊລຫລຽວໜ້າມາຫາຈິມມີ ດ້ວຍດວງຕາ ທີ່ບອກເຖິງຄວາມຮ້ອງໃຍ ຢ່າງຍິ່ງ ແຕ່ກໍ່ສແດງອອກເຖິງຄວາມວ່າມີຫວັງຢູ່ດອກ! ຜູ້ຍິງສ່ວນ ມາກຄິດສເນີ່ວ່າຜູ້ຊາຍທີ່ຕົນຮັກມີຄວາມສາມາດເຮັດຫຍັງກະໄດ້.

"ຣາລຟ໌ ອ້າຍຊ່ວຍຫຍັງບໍ່ໄດ້ແທ້ຫວໍ? ລອງລອງເບິ່ງດຸ?" ຣ່າລຟ໌ ຫລຽວເບິ່ງແອນນາດ້ວຍໃບໜ້າຍິ້ມໆ.

"ແອນນາເຊລ" ຣາລຟ໌ເວົ້າ "ນ້ອງເອົາດອກໄມ້ທີ່ນ້ອງຖືຢູ່ນັ້ນໃຫ້ອ້າຍໄດ້ບໍ?"

ນາງບໍ່ຢາກເຊື່ອວ່າ ນາງໄດ້ຍິນຊາຍທີ່ຮັກເວົ້າແບບນັ້ນອອກ ມາ ນາງກໍ່ສົ່ງດອກໄມ້ໄປໃຫ້ຈົນຮອດມືຂອງຊາຍໜຸ່ມ ຈິມມີຮັບເອົາ ດອກໄມ້ນັ້ນແລ້ວເກັບຮັກສາໄວ້ບ່ອນໃດບ່ອນນຶ່ງ ທີ່ລາວຄິດວ່ານັ້ນຈະບໍ່ ຕົກເຫ້ຍເສັຍຫາຍໄປໃສ ແລ້ວລາວກໍ່ເດ້ເສື້ອໃຫ່ຍອອກ ດ້ວຍວິທີນີ້ ຄວາມເປັນຣາລຟ໌ ຊຸເຟນເຊ ກໍ່ໄດ້ຫາຍສາບສູນໄປ ແລະ ສະພາບ

ຂອງຈິມມີອາລັງທາຍໄດ້ເຂົ້າມາແທນ.

"ຍັທີ່ໄປໃຫ້ໄກຜັກຕູ້ນີ້ ພິດສູ່ຄົນດຽວນີ້". ລາວອອກຄຳສັ່ງ ທັນທີ.

ລາວຍ່ຖິງຂອງລາວຂຶ້ນ ວາງເທິງໂຕ໊ະ ແລ້ວໄຂແບ ອອກ. ຈາກເວລານັ້ນມາ ລາວເຮັດຄ້າຍກັບວ່າ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດຢູ່ໃກ້ໆບ ອມ ນັ້ນເລີຍ. ໂດຍທັນທີທັນໃດ ລາວກຳນຳເອົາເຄື່ອງມືທີ່ເຫລືອມມາບ ໆ ນັ້ນ ອອກມາກອງໄວ້ຢູ່ເທິງໂຕ໊ະ ພວກນັ້ນກຳພາກັນຫລຽວເບິ່ງຕາບໍ່ພັບ ປາມຄືກສະກິດຈິດ.

ຈິມມີຈັດການໄຂປະຕູເຊັບ ຢ່າງວ່ອງໄວ ພາຍໃນປະມານ ๑๐ ນາທີ ລາວກຳໄຂປະຕູເຊັບໄດ້ ຊຶ່ງແຕ່ກ ອນລາວເອງກໍ່ບໍ່ເຄີຍໃຊ້ ເວລາໄວປານນີ້ຈັກເທື່ ອຊ້ຳ.

ແລ້ວ ອາກາທາ ກໍຄືກນຳມາສູ່ ອນກ ອດຂອງຜູ້ເປັນເມ່ ຈິມມີ ວາລັງທາຍສຸບເສື້ ອໃຫ່ ຍ່ເຂົ້ າ ຄວາຈັບເອົາດ ອກໄມ້ແລ້ວ ກ່ ຍ່າງ ອອກ ໄປຫາປະຕູ. ໃນຂນະທີ່ ຍ່າງ ອອກໄປນັ້ນ ລາວຄິດ ວ່າ ລາວໄດ້ຍິນ ສຽງນຶ່ ງເອີ້ນລາວ ວ່າ "ຣາລ ຟ!" ແຕ່ລາວ ບ່ ຍ ອມຢຸດ.

ມີ ຊາຍນຶ່ ງຢືນຄ້ ຳຢູ່ ບ ອມປະຕູນັ້ນ

"ແຮມລໂລ, ເຢມ!" ຈິມມີເວ້ ້ າ ພ ອມທັ ງມີສີ ໜ້ ້ າ ຍິ້ ມ ໆ ທີ່ ແປກ ໆ ນັ້ນຕາມເຄີຍ. "ໃນທີ່ ສຸດ ເຈ້ ້ າກ ໍ ມາຮ ອດນີ້ ເມາະ! ໄປຕິ! ບັດນີ້ ຂ ອຍ ບ່ ສົ ນໃຈ ຫຍັ ງ ພິດ ແລ້ ວ."

ແລະ ແລ້ ວ ເຢມ ປ ຣາຍ ຊ ໍ ກ ໍ ທ ຳ ທ ່ າ ແປກ ໆ ຄືກັ ນ.

"ຂ ອຍ ຄິ ດ ວ ່ າ ເຈ ້ ້ າ ຄືສີ ເຂ ້ ້ າ ໃ ຈ ຜິ ດ ແ ລ ້ ວ ກ ່ ຽ ວ ກັ ບ ເ ຣ ື ່ ອ ງ ນີ ້ , ນ ິ ສ ເ ຕ ີ ຊ ແ ປ ນ ເ ຊ ີ , ຂ ອ ຍ ວ ່ າ ຂ ອ ຍ ຄ ີ ບ ່ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ ເ ຈ ້ ້ າ ຊ ້ ຳ ນ ະ !".

ແລ້ວແບນປຣາຍຊ໋ກ໐ອ່ານ ໜ້າ ຍ່າງ ລົງ ໄປ ສູ່ ທິ ມ ທາ ງ

ไฟสวาดของบัทพุระทิด

ตามทัมมะดาแล้วพิดต์เจิ มิสีน้าที่บ่คอยห่วงโลทสิงสาม เลีย แต่ในตอมเช้ามื้นี้ ปาทิดว่าสีน้าของลาวบอกว่า สิมใจ ทังแปทใจ เมื่อหลวงเพ็ม เจ้ามายย่างเข้าโรงทามมา เวลา นั้นพ็ดี ฆ โมงเค็ง และเพ็มท่ายางครงข้างเข้ามาทับยิงสาว เลขานุทาธิมีของเพ็ม.

"สบายดี, พิดต์เจิ" เณทอุแอลล์ เว้าขึ้นทังฝ้าอแล้ว ไปหาโต๊ะเธัดทามของลาว ปามทับว่าลาวสิเต็มข้ามโต๊ะนั้น พูมละ - ต่มาลาวก็ยืมหลวงเบิ่งจำนอมเจ็ยจำนอมพังสีที่ทาง ฐาลาวอยู่น้าโต๊ะ.

ยิงสาวคิมนั้นเป้นเลขานุทาธิมี ของเณทอุแอลล์มาเป้น เวลานึ่งปีแล้อ มางเป้นคิมงาม และก็แตทต่างจากบัมดาเล ขานุทาธิมีส่อมมาทอีทด้วย. ผิมของมางหวิย่างลรูยๆ มาง

ບໍ່ມັກໃສ່ສາຍຮັດເອິວ ຫລືເຄື່ອງເອ້ໃດໆ. ເຄື່ອງນຸ່ງກໍເປັນສີໜ້ອມໆ ແຕ່ເຂົ້າຮູບຮັດຊົງໄດ້ເປັນຢ່າງດີ. ມີປີກນົກສີເຫລືອງແລະຂຽວສຽບ ຢູ່ບອນໜວກສີດຳຂອງນາງ.

ໃນເຊົ້າວັນນີ້ ປາກົດວ່າ ນາງມີສີສັນວັນນະຂຶ້ນ. ໜ່ວຍຕາ ກໍຊົງຝັນໆ ອາດໃດອາດນຶ່ງ ແຕ່ວ່າສົດໃສ ໃບໜ້າຂອງນາງກໍມີສີມີສັນ ຂຶ້ນ ເບິ່ງທ່າທາງກໍມີຄວາມສຸຂດີ.

ພິດຕ໌ເຈີເຝມເບິ່ງນາງຢ່າງມີຄຳຖາມເກີດຂຶ້ນໃນສມອງ-ພ້ອມ ເຊົ້າມື້ນີ້ນາງຄືສີ່ຕ່າງໆໄວ້ເທນທີ່ຈະກົງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງບ່ອນ ເຣັດການ ລາວພັດເຣັດຄືລໍຖ້າສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງຢູ່ປາກົດວ່ານາງບໍ່ຮູ້ວ່າສິເຣັດຫຍັງແທ້ ລັ່ງໆເລໆຢູ່ອາດໃດອາດນຶ່ງ ລາວຍ່າງໄປໂຕ໊ະບ່ອນ ມິສເຕີ ເຝກຈຸ ແວລ໌ເຣັດການເທື່ອນຶ່ງ ແລະຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ລາວສົມຄວນ ຄ້າຍກັບ ວ່າຢາກໃຫ້ອີ່ຕານັ້ນເຫັນວ່າລາວຢູ່ໃກ້ໆຫັ້ນ.

ເຄື່ອງຈັກທີ່ນັ່ງຢູ່ກັບໂຕ໊ະນັ້ນຫັ້ນ ບັດນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ເປັນຄົນອີກ ແລ້ວ ລາວປ່ຽນເປັນນັກທຸຣະກິດ ທີ່ວຸ້ກຫຍຸ້ງຄົນນຶ່ງຂອງນະຄອນນິວ ຢອກ.

"ເປັນຫຍັງ? ມີຫຍັງບໍ?" ອີ່ຕາເຝກຈຸ ແວລ໌ຖາມສັ້ນໆເລັ້ຍ ເປັນກອງຂາວປາມທີ່ນະຫຸ້ມໂຕ໊ະເຣັດການລາວໄວ້. ຕາສີໜ້ອມ ຂອງ ລາວຫລຽວເບິ່ງຍິງສາວປາມກັບວ່ານາງເປັນຂອງອີກສິ່ງນຶ່ງ.

"ບໍ່ມີຫຍັງດອກ" ເລຂານຸການິຕອບ ພ້ອມທັ້ງຍ່າງໜີ ດ້ວຍ ໃບໜ້າຍິ້ມໆ.

"ມິສເຕີພິດຕ໌ເຈີ" ນາງຖາມ "ມື້ວານນີ້ ມິສເຕີເຝກຈຸ ແວລ໌ໄດ້ເວົ້ານຳເຈົ້າເຣື່ອງຫາເລຂານຸການິຜູ້ອື່ນແລ້ວບໍ?"

"ເພິ່ນເວົ້າແລ້ວ" ພິດຕ໌ເຈີຕອບ "ເພິ່ນບອກໃຫ້ຫາຜູ້ອື່ນໃໝ່ ໃນເຊົ້າມື້ນີ້ກໍຈະມີຫລາຍຄົນມາສອບຖາມຢູ່ດອກ ນີ້ກະເກົ້າໂມງກ່ວາແລ້ວເດ ບໍ່ເຫັນມີຜູ້ໂຜ້ໜ້າມາຊໍ້າເດນີ້!

"ຂອຍຈະເຮັດວຽກນີ້ຄືເກົ່າຈົນກ່ວາຈະໄດ້ຜູ້ໃໝ່ມາແທນ" ຍິງສາວກ່າວຂຶ້ນ ເວົ້າແລ້ວນາງກໍເລີ່ຍຍ່າງໄປຫາໂຕ໊ະເຮັດການ ທັງປຶກໝອກທີ່ເອ້ດ້ວຍປຶ້ມບັນທຶກສີຫອງ ແລະຂຽວນັ້ນໄວ້ຄືເກົ່າ.

ຖ້າທ່ານຍັງບໍ່ທັນເຄີຍເຫັນນັກທຸຣະກິດຂອງນະຄອນນິວຢອກໃນມື້ເຮັດວຽກວຸ້ນໆແລ້ວ ກໍໝາຍຄວາມວ່າທ່ານຍັງຮູ້ຄົນທີ່ເຮັດວຽກເຮັດການນັ້ນນ້ອຍທີ່ສຸດ. ທຸກມາທີ່ໃດກໍຫຍຸ້ງແຕ່ວຽກທັ້ງນັ້ນ.

ແລະນີ້ນັ້ນກໍເປັນມື້ທີ່ມີວຽກຫລາຍ ຂອງເມກຸ໋ແວລ໌ ຢູ່ຂ້າງໂຕ໊ະຂອງລາວມີຈັກເຄື່ອງນຶ່ງ ທີ່ມີເຈ້ຍນ້ອຍໆຍາວໆມໍາເອົາຂ່າວຄາວດ້ານທຸຣະກິດມາສູ່ລາວໄດ້ ໄວເທົ່າທີ່ເຫດການເກີດຂຶ້ນ. ຜູ້ຄົນເລີ່ມເຂົ້າມາພົບກັບລາວຢູ່ໂຮງການນີ້ ບາງຄົນກໍດີໃຈ ບາງຄົນກໍບໍ່ພໍໃຈ ບາງຄົນກໍທັງຟ້າວທັງຝົ້ງ ແລະບາງຄົນນັ້ນທັງຮ້ານທັງຄຽດກໍມີ.

ເດັກນ້ອຍສົ່ງໜັງສື ແລ່ນອອກ ແລ່ນເຂົ້າ ຖືໜັງສືມາໃຫ້ລາວເຊັນ ບາງເທື່ອກໍຖ້າເອົາຄໍາຕອບທັນໃດນັ້ນໂລດ.

ປາກົດວ່າ ພິດຕ໌ເຈີ ມີໃໜ້າທີ່ເຕັ້ນໄປດ້ວຍຊີວິດຊີວາ ຜູ້ຄົນທີ່ເຮັດການຢູ່ນັ້ນກໍເຕັ້ນໄປເຕັ້ນມາປານກັບພວກລົງເຮືອທີ່ຖືກພາຍຸພັດ.

ຢູ່ໃນໂລກຂອງດ້ານທຸຣະກິດນີ້ ກໍເຕັ້ມໄປດ້ວຍພາຍຸພັດທັງນັ້ນ, ແລະເປັນພາຍຸທີ່ພ້າຢ່ານກົວອີກດ້ວຍ. ພາຍຸທຸກເທື່ອ ກໍມັກຕົກມາໃສ່ໂຮງການຂອງນັກທຸຣະກິດເລື້ອຍໆ.

ເມກຸ້ແວລ໌ຍັບຕັ້ງຂອງລາວແປ໊ະເຂ້ົ້າໄປຫາຝ້າ - ຕອນນີ້ ລາວເປັນຄ້າຍຄືກັນກັບນັກຟ້ອນລຳຄົນນຶ່ງ ລາວໂດດຈາກເຄື່ອງຈັກ ຂອງລາວໄປຫາໂຕ໊ະ ໄປຫາປະຕູ ແລ້ວໂດດກັບຄືນ.

ໃນຣະຍະນັ້ນ ລາວຮູ້ສຶກວ່າ ມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງຍັບໃກ້ເຂ້ົ້າ ມາຫາລາວ - ສິ່ງນັ້ນຄືຜົມສີທອງ ອັນດົກໜາຂອງໃຜຜູ້ນຶ່ງ ນັ້ນເອງ ແລະກະມີໜວກໃບນຶ່ງທີ່ເອ້ົ້ດ້ວຍປີກນົກຈຳນວນຫລາຍ ກວມຜົມນັ້ນ ໄວ້ ນອກຈາກນີ້ ຍັງມີສາຍສ້ອຍເງິນເສັ້ນຍາວ-ຍາວທ້ອຍແຕ່ຄໍເກືອບລາກ ຮອດພື້ນເຮືອນອີກ ແລະນອກຈາກສິ່ງອື່ນໃດທັງໝົດແລ້ວ ກໍຄືຍິງ ສາວ ຄົນນຶ່ງ.

ພິດ໌ເຈີ ຢືນຢູ່ຄຽງຂ້າງລາວ ເພື່ອໃຫ້ລາຍລະອຽດ. "ຜູ້ທີ່ ສຳລັບມາກຳອຽກເປັນເລຂານຸການຶມີຂນ້ອຍ" ພິດ໌ເຈີອະທິບາຍ.

ເມກຸ້ແວລ໌ ອ່ອຍໜ້າມາຫາ ໃນມືເຕັມແຕ່ພັງສີ ແລະເຈ້ັຍ ຂ່າວຈາກເຄື່ອງຈັກອັນນັ້ນ.

"ອຽກໃດ໋?" ເມກຸ້ແວລ໌ຖາມ

"ກະອຽກເລຂານຸການຶມີນັ້ນແລ້ວຂນ້ອຍ" ພິດ໌ເຈີຕອບ

"ມື້ວານນີ້ ກະດຽວອ່ອຍອກໃຫ້ຂນ້ອຍຊອກຫາໃຫ້ໄດ້ຜູ້ນຶ່ງ ໃນ ເວ້ົ້າມື້ນີ້".

"ສມອງເຈ້ົ້າເສັຍແລ້ວນະ? ພິດ໌ເຈີ" ເມກຸ້ແວລ໌ເວ້ົ້າ "ເຮັດຈັ່ງໃດຂ້ອຍສິຕ້ອງຫອກເຈ້ົ້າແບບນັ້ນ໋ ໃນເມ່ືອ ນ.ສ. ແລະຄລີ ກະເປັນເລຂານຸການຶມີທ່ີ່ດີ່ເສດຢູ່ແລ້ວເດ? ລາວຢາກເຮັດອຽກນ້ີ໋ໄປ ຄົນທ່ໍາໃດກະໄດ້ ແລ້ວແຕ່ຄວາມພໍໃຈຂອງລາວເອງ". ແລ້ວກ໋ອ່ອຍ ໜ້າ ມາເວ້ົ້າກັບຍິງສາວ ຜູ້ນັ້ນວ່າ: "ຢູ່ນ້ີ໋ບ່ມີອຽກໃຫ້ເຮັດດອກ"

ແລ້ວສັ່ງພິດຕ໌ເຈີ ຕື່ມວ່າ: "ບອກເຂົາຢ່າໃຫ້ສົ່ງໃຜມາອີກໃດ ແລະກະ
ຢ່າມຳເອົາໃຜເຂົ້າມາຫາເຮົາອີກເຊັ່ນດຽວກັນ! ໄດ້ຍິນບໍ?"

ສາຍໂສ້ເງິນຍ້າຍອອກຈາກໂຮງການ ໄປຜັດໂຕະຕຳຕັ້ງດ້ວຍ
ຄວາມໃຈຮ້າຍ ພິດຕ໌ເຈີເວົ້າກັບຄົນອີກຜູ້ນຶ່ງ ຢູ່ໃນໂຮງການນັ້ນ ວ່າ
ເມກຸ້ແວລ໌ນີ້ນັບມື້ນັບຄືກຜູ້ຄົນລົ້ນໄປນຳ.

ການເລັ່ງລັດຜົ້ງພ້າວ ໃນກິຈການດ້ານທຸຣະກິດນີ້ ມີມາກມາຍ
ເມກຸ້ແວລ໌ ເຮັດວຽກປານກັນກັບເຄື່ອງຈັກດີໆ ເຄື່ອງນຶ່ງບໍ່ມີຜິດ.
ລາວເຮັດວຽກໃຫ້ໄວ ເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ - ລ່າວບໍ່ເຄີຍຢຸດຄິດຈັກເທື່ອ
ລາວກະບໍ່ເຄີຍເຮັດຫຍັງ ຜິດພາດອີກດ້ວຍ ລາວພ້ອມທີ່ຈະຕັດສິນໃຈ
ແລະປະຕິບັດວຽກນັ້ນໄດ້ທຸກຍາມ ລາວເຮັດວຽກປານກັບໂມງແລ່ນຢູ່
ຕລອດເວລາ ນີ້ແລະຄືໂສກຂອງທຸຣະກິດການຄ້າ ມັນບໍ່ແມ່ນໂລກຂອງ
ມະນຸດ ແລະກະບໍ່ແມ່ນໂລກຂອງທັມມະຊາດອີກດ້ວຍ.

ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະງວບສງັດລົງແມ່ ກໍ່ຕໍ່ເມື່ອຮອດຍາມກຶ່ນເຂົ້າ
ແລ້ວ.

ເມກຸ້ແວລ໌ ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າໂຕະຂອງລາວ ໃນມືເຕັມດ້ວຍເຈ້ຍ
ແລະຜົ້ມກໍຕິກໜ້ອງໜ້າຜາກລົງມາ ປະຕູຫ້ອງການຂອງລາວ ໄຂໄວ້ຢູ່
ເພາະຍາມນັ້ນເປັນຍາມທີ່ອາກາດເລີ່ມຕົ້ນຮ້ອນມາແລ້ວ.

ໃນຂນະນັ້ນລາວຮູ້ສຶກວ່າໄດ້ກິ່ນຫອມຂອງດອກໄມ້ຜ່ານມາຈາກ
ປ່ອງຢ້ຽມ ເຮັດໃຫ້ນັກທຸຣະກິດຢືນຊຶ່ງໄປຊົ່ວຂນະນຶ່ງ ຍ້ອນວ່າ ກິ່ນ
ຫອມດອກໄມ້ແຫ່ງນີ້ເມ່ນກິ່ນຂອງ ນ.ສ. ແລຊຸລີ ກິ່ນຫອມແຫ່ງ ນີ້
ເປັນກິ່ນທີ່ມາຈາກນາງຜູ້ດຽວທ່ານັ້ນ.

ກິ່ນອັນນັ້ນມາຕ້ອງດັ່ງຂອງນັກທຸຣະກິດ ຄ້າຍຄືກັນກັບວ່າ ເຈົ້າ

ຂອງກິ່ນໄດ້ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າມັ້ນໂລດ. ໂລກຂອງທຸຣະກິດການຄ້ານ້ອຍ ລົງນ້ອຍລົງ ແລະລາວກໍຢູ່ຫ່ອງຄັດໄປນັ້ນ ໄກກັນ ປະມານຊາວ ຍາດ ກ້າວຫັ້ນ.

"ຂ້ອຍສິຈັດການດຽວນີ້ລະ" ເມກຸ່ແວລລ໌ເວົ້າຂຶ້ນດ້ວຍສຽງ ອັນດັງ "ຂ້ອຍຈະໄປຮ້ອງຂໍ ຕໍ່ລາວບັດນີ້ລະ - ຂ້ອຍຍັງຄິດບໍ່ອອກຢູ່ ວ່າເປັນຫຍັງຂ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ຈັດການສະ-ແຕ່ທີ່ຜ່ານ".

ລາວຟ້າວຫລຸບອອກໄປຫາຫ້ອງນັ້ນ ແລ້ວຢຸດຢືນຢູ່ຂ້າງເລຂານຸ ການຣົມຄົມນັ້ນ.

ນາງເວີໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງລາວດ້ວຍຮອຍຍິ້ມ ສີໜ້າຂອງນາງປ່ຽນ ໄປ ແລະດວງຕາຂອງນາງກໍອ່ອນຫວ່ານ ແລະບອກເຖິງຄວາມອີດ ຫູ ນາ.

ມືຂອງແມກຸ່ແວລລ໌ ຍັງຫອບເຈັ້ຍ ເຕັມຄືເກົ່າ "ແລຊຸລີ" ລາວຕັ້ງຕົ້ນຄຳເວົ້າຂອງລາວ "ຂ້ອຍມີເວລາດຽວທໍ່ນີ້ - ຂ້ອຍຢາກ ເວົ້າສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງ ໃນເວລາທີ່ມີຢູ່ນັ້ນ-ເຈົ້າສິເປັນເມັຍຂ້ອຍ ໄດ້ບໍ? ຂ້ອຍບໍ່ມີເວລາທີ່ຈະກ້ອງພາຣາສີເຈົ້າ ດ້ວຍເຫດຜົນສາມັນ-ແຕ່ ວ່າຂ້ອຍຮັກເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ເວົ້າໄວໆເນ ໄດ້ກະຣຸນາແດ່ທ້ອນ-ຂ້ອຍ ຕ້ອງກັບໄປຫາວຽກອີກແລ້ວນີ້".

"ໂອຍ! ນີ້ແມ່ນເຈົ້າເວົ້າຫຍັງນໍ?" ຍິງສາວຮ້ອງຂຶ້ນທັງລຸກ ຢືນແລ້ວຕາສັກ -ໃສ່ຊາຍໜຸ່ມ.

"ຊັ້ນເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈນະ? ຂ້ອຍຢາກແຕ່ງງານກັບເຈົ້ານະຂ້ອຍ ບອກຮັກເຈົ້າ ມິສແລຊຸລີ ຂ້ອຍຢາກບອກໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກ ດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງ ຮັກເຈົ້າ ມິສແລຊຸລີ ຂ້ອຍຢາກບອກໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກ ດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ຖື

ໂອກາດທີ່ຂ້ອຍຫ່ວາງວຽກແດ່ນ້ອຍນຶ່ງນີ້ - ເຈົ້າເບິ່ງເນ ້ - ເຂົາ
ເອີ້ນຂ້ອຍອີກແລ້ວເດ! ພິດຕ໌ເຈ ບອກໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຄ້າຄາວດຽວແດ
ເວົ້າບໍ່, ມິສ ແລຊຸລີ?"

ເລຂານຸການິກໍແປກໃຈ - ໃນຕອນຕົ ນ ນາງກໍຈົ່ງຕົ ນບໍ່ຮູ
ເຮື່ອງລາວປານໃດ ຕໍ່ມານ ້ຕາເລີຍໄຫລນອງໜ ້າ - ເລະຕໍ່ມາອີກ
ນາງກໍເລີຍຍົ ນອອກມາທັ ງນ ້ຕາ ແລ ້ວເຊ ນຂອງນາງ ກໍໂອບກອດຄໍ
ຂອງນາທຸຣະກິດຄົ ນນ ນ.

"ບັດນີ ້ ນ ້ອງເຂ ້າໃຈແລ ້ວ" ນາງເວ ້າຄ ່ອຍໆ "ຍ ້ອນວຽກ
ວັ ນນີ ້ແລະ ທີ ່ພາໃຫ ້ທຸກສິ ່ງທຸກຢ ່າງບໍ ່ຢຸ ່ໃນສມອງຂອງອ ້າຍ ຕອນຕົ ນ
ນ ້ອງກໍຮູ ້ສຶກສີ ຢ ້ານໆ ເນ ອໃດເນ ອນຶ ່ງຢຸ ່ຄ ືກັ ນ. ຄ ັ ນຂຸ ້ນອ ້າຍບໍ ່ຈ ື ຫ ວ ້ະ,
ຣາກວ ີ? ກະດຽວ ່ອ ່ານພ ອກ ່ອນເຮົ ້ ໄດ ້ແຕ ່ງງ ານກ ັ ນແລ ້ວເດ ເຕ ່ແລ ້ວງ ານ
ນ ີ ້ພ ຸ ມ ຢຸ ່ໃນໂບດນ ້ອຍໆ ບ ອມເຈ ທ ິ ນທ ່ ້ ັ ນ ະ"

ຫລັງຈາກ ๖๐ ປີ

ມີເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຣວດຜູ້ນຶ່ງ ຍ່າງເລາะໄປເລาะມາຕາມຖນົນ ຫົນທາງສາຍນຶ່ງ ເບິ່ງທ່າທາງຊິ່ງມີຄວາມສຳຄັນແລะເຂັ້ມແຂ້ງດີ ບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຣວດ ເປັນແບບນີ້ທັ້ງນັ້ນ ລາວບໍ່ໄດ້ຄິດເຖິງທ່າທາງ ຂອງລາວຈັກໜ່ອຍ. ມີບາງຄົນທີ່ຈะພົບລາວ ຕາມຖນົນຫົນທາງ ຕອນນັ້ນເປັນເວລາເກືອບ ๑๐ ໂມງກາງຄືນ ແຕ່ວ່າ ອາກาศໜาວ, ຝົນກໍຕົກ ແລะລົມກໍພັດນ້ອຍນຶ່ງ.

ໃນຂນะທີ່ຍ່າງຜ່ານຫ້ານ້ານຕ່າງๆຕາມເคมທາງນັ້ນ ລາວ ຢຸດເບິ່ງຜັກຕູ້ຮ້ານສູ້ບ໋ອມ ກວດເບິ່ງວ່ານັ້ນອັกໃส่ໄลดีบໍ? ລາວຍ່າງ ໄປຍ່າງມາ ທລຽວຊ້າຍທລຽວຂວາຢູ່ເລື້ອยๆ ລາວເປັນຕຳຣວດທີ່ມີ ຮูปร่างจิบงามคົนນຶ່ງ ມີທ່າທາງຣะมัดຣะวังดี ແລะມີໜ້າທີ່ຮັกสา ความสงบ.

ໃນคู้มนี้ ผู้คนมักเมื่อข้ามเมื่อฉ่องแต่ทิอค่ำ ມີบางโ

ກາດ ທີ່ທ່ານຈະໄດ້ເຫັນແສງໄຟຈາກຮ້ານຄ້າ ຫລືຮ້ານອາຫານນ້ອຍໆ ແຕ່ສອນມາກ ຕຶກແຖວໃນບໍຣິເວນນີ້ ເປັນຍ່ານການຄ້າ ຊຶ່ງກໍ່ພາຍ ຄວາມວ່າ ເຂົາໄດ້ອັດຮ້ານໄປນານສົມຄວນແລ້ວ.

ຕໍ່ມາໃນທັນໃດ ຕຳຣວດຄົນນັ້ນກໍ່ຍ່າງຊ້າລົງ ຢຸ່ໃກ້ໆກັບຜັກຕູສີ ມືດໆຮ້ານນຶ່ງ ມີຜູ້ຊາຍຄົນນຶ່ງຢືນຢູ່ ໃນຂນະທີ່ຕຳຣວດຍ່າງອ່ອຍໜ້າ ໄປທາງຊາຍຄົນນັ້ນ ຊາຍຄົນນັ້ນກໍ່ຟ້າວເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

"ໄດ້ແລ້ວ ທ່ານສາຣະວັດ ຂນ້ອຍຢືນຖ້າພູ້ຜູ້ນຶ່ງສີ່ໆດອກ ເມື່ອ ຄ0 ປີ່ກ່ອນນັ້ນ ພວກຂນ້ອຍໄດ້ຕົກລົງກັນວ່າ ຈະພົບກັນໃໝ່ຢູ່ບ່ອນນີ້ໃນ ຄືນນີ້ນີ້ ແປກສຳລັບທ່ານແມ່ນບໍ? ຂນ້ອຍຈະອະທິບາຍໃຫ້ຟັງ ຖ້າ ທ່ານຢາກຮູ້ຈັກແມ່ວ່າ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຣຽບຮ້ອຍດີ ຄືເມື່ອປະມານ ຄ0 ປີ່ກ່ອນນັ້ນ ມີຮ້ານອາຫານຮ້ານນຶ່ງ ຕັ້ງຢູ່ບ່ອນຮ້ານຄ້າຮ້ານນີ້ຕັ້ງຢູ່ນີ້ລະ ເປັນຮ້ານອາຫານຂອງ ໂຈ ເຣດ ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ".

"ຮ້ານອາຫານນັ້ນ ກະຍັງຢູ່ນີ້ ຈົນຣອດທ້າປີມານີ້ ຮ້ານຄ້າ ເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນມາແທນ" ຕຳຣວດຄົນນັ້ນເວົ້າ.

ຜູ້ຊາຍຄົນທີ່ຢືນໃກ້ຜັກຕູນັ້ນ ມີໃບໜ້າເປັນຮູບສີ່ຫລ່ຽມ ມີໜ່ວຍ ຕາໃສ ສີໜ້າຫລ່ໆ ແລະມີຮອຍແປ້ວສີຂາວຢູ່ໃກ້ຕາເບື້ອງຂວາ ກາ ຣະຫວັດຂອງລາວຄັດດ້ວຍຂອງເອ້ນຶ່ງບັກໃຫ່ຍ. ຊາຍຜູ້ນັ້ນກ່າວຕໍ່ ໄປວ່າ: "ເປັນເວລາ ຄ0 ປີ່ໃນຄືນນີ້ນີ້ ທີ່ຂນ້ອຍໄດ້ກິນເຂົ້າແລງ ນຳກັນກັບຈິມມີ ແວລລ໌ຊ ລາວເປັນໝູ່ທີ່ດີ່ທີ່ສຸດຂອງຂນ້ອຍ ແລະເປັນ ພັກພວກທີ່ດີ່ທີ່ສຸດໃນໂລກອີກ. ລາວ ແລະຂນ້ອຍໃຫ່ຍຂຶ້ນມາພ້ອມກັນ ປານ້ອງກັບນ້ອງ ຢູ່ນີ້ອຍອກນີ້ ຂນ້ອຍອາຍຸໄດ້ ຄ0 ປີ ແລະຈິມມີອາ ຍຸໄດ້ ຄ0 ປີ ໃນເຊົ້ານີ້ຕໍ່ມາ ຂນ້ອຍວ່າສິໄດ້ເລີ່ມຍ້າຍໄປຢູ່ພາກຕະ

ວັນຕົກ ຂ້ອຍວ່າຈະໄປທຳມາຫາກິນຢູ່ແຖບນັ້ນ ແລະກະວ່າ ຈະໄດ້ຮັບຄວາມສຳເຣັດຢ່າງໃຫ່ຍຫລວງ ທາມສາຣະວັດຄືສິ່ໄດ້ສັ່ນສຸນໃຫ້ຈິມມີອອກໄປຢູ່ນອກນີ້ອຢ່ອກຕິ່ບ? ຈິມມີເຄີຍໄດ້ຄິດຢູ່ສເມີ່ວ່າ ນີ້ອຢ່ອກນີ້ເປັນສະຖານທີ່ດຽວທ່ໍ່ນັ້ນ ທ່ີ່ລາວມັກໃນໂລກນີ້.

ໃນຄ່ຳຄືນນ້ັນ ເມ່ື່ອ ๔๐ ປ່ີກ່ອນ ພວກຂ້ອຍໄດ້ຕົກລົງວ່າ ຈະມາພ່ົບກັນຢູ່ບ່ອນນ້ີພ່າຍໃນ ๔๐ ປ ພວກຂ້ອຍຄິດວ່າ ໃນ ๔๐ ປ ນ້ີ ພວກຂ້ອຍຈະຮູ້ໄດ້ວ່າ ແຕ່ລະຄົນຈະເປັນຄົນປະເພດໃດແທ້ ແລະ ຈະມີອະນາຄົດແບ່ບໃດ.

"ຟັ່ງແລ້ວ້ພ້າສົນໃຈ" ຕ່ຳຣວດເວ້ົ່າຂ້ຶ້ນ "ກະເປັນເວລາມ່ານ ແລ້ວເດ ທ່ີ່ບ່ໍ່ໄດ້ພ່ົບກັນອ່ີກ ນ້ີເວ້ົ່າຕ່ານ ຂ້ອຍຄິດດ່ອກ ເຈ້ົ່າໄດ້ຮັບ ຂ່າວ ຄ່າວຈ່ານ ພູ້ເຈ້ົ່າຢູ່່ບ່ໍ ຕ້ັ່ງແ ຕ່ເຈ້ົ່າຍ້ ່ານໄປຢູ່່ພ່ານ ຕະວັນຕົກແລ້ວ?"

"ໄດ້ຮັບຢູ່! ມ ີ ຊ ່ ວ ຣ ະ ຍ ະ ເ ວ ລ ານ ຶ ່ ງ ທ ່ ີ ່ ພ ວ ກ ຂ ້ ອ ຍ ສ ່ ັ ງ ຂ ່ າ ວ ຫ າ ກ ັ ນ " ຊ ່ າ ຍ ຄ ົ ນ ນ ັ ້ ນ ເ ວ ້ ົ ່ າ " ແ ຕ ່ ຫ ລ ັ ງ ຈ ່ າ ກ ປ ີ ສ ອ ງ ປ ີ ທ ່ ໍ ່ ອ ິ ດ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ່ ເ ລ ີ ຍ ບ ່ ໍ ່ ໄ ດ ້ ຕ ິ ດ ຕ ່ ໍ ່ ກ ັ ນ ອ ່ ີ ກ . ພ ່ ານ ຕ ະ ເ ວ ັ ນ ຕ ົ ກ ນ ້ ີ ກ ວ ້ ່ ານ ກ ວ ້ ່ ານ ໃ ຫ ່ ຍ ່ ໄ ພ ສ ານ ຂ ້ ອ ຍ ກ ໍ ່ ຍ ່ ້ ານ ໄ ປ ທ ຸ ກ ບ ່ ອ ນ ທ ຸ ກ ທ ່ ີ ່ ຢ ່ ູ ່ ເ ລ ີ ຍ ແ ຕ ່ ລ ະ ບ ່ ອ ນ ກ ໍ ່ ບ ່ ໍ ່ ໄ ດ ້ ຢ ່ ູ ່ ຕ ິ ດ ແ ຕ ່ ຂ ້ ອ ຍ ຮ ູ ້ ວ ່ າ ຈ ິ ມ ມ ີ ຈ ະ ມ າ ພ ົ ບ ຂ ້ ອ ຍ ຢ ່ ູ ່ ນ ີ ້ ຖ ້ າ ລ າ ວ ມ າ ໄ ດ ້ ລ າ ວ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ສ ັ ດ ຊ ່ ື ຸ ສ ຸ ດ ຈ ຣ ິ ດ ແ ທ ້ ໆ ລ າ ວ ຈ ະ ບ ່ ໍ ່ ລ ືມ ນ ັ ດ ນ ້ ີ ້ ເ ປ ັ ນ ເ ດ ັ ດ ຂ າ ດ ຂ ້ ອ ຍ ໄ ດ ້ ເ ດ ີ ນ ທ າ ງ ມ າ ເ ປ ັ ນ ຣ ະ ຍ ະ ພ ັ ນ ໄ ມ ລ ์ ເ ພ ່ ື ອ ມ າ ຢ ້ ຽ ມ ຄ ວ ຍ ຖ ້ າ ຢ ່ ู ນ ี ้ ໃ ນ ค ื น น ี ้ ข ้ อ ย จ ะ ด ี ใ จ ท ี ่ ส ุ ด ถ ้ า พ ู เ ท ้ า ข ้ อ ย ค ื น น ั ้ น ม า พ ่ บ ก ั น ไ ด . ช ่ า ย ค ื น น ี ้ จ ั บ โ ม ง ห ่ อ ย ง า ม ช ่ ึ ง ป ะ ด ั บ ด ้ ว ย เ ค ื ่ อ ง เ ร ื อ ง ม า เ ข ี ่ ย .

"ຍ ັ ງ ອ ີ ກ ม ิ น า ท ี จ ึ ง ส ิ เ ถ ิ ง ๑๐ โ ม ง " ล า ว เ ว ้ ้ ่ า "ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ າ ๑๐ ໂ ມ ງ ພ ໍ ດ ີ ເ ມ ື ່ ອ ພ ວ ກ ຂ ້ ອ ຍ ສ ັ ່ ງ ລ າ ກ ັ ນ ຢ ່ ู ท ้ ้ า ร ้ า น ๆ า

ทามຢູ່ນີ້ເມື່ອ ๔๐ ປີ່ກ່ອນນັ້ນ".

ตำรวดถามຂຶ້ນ่ວ่า "ภิจภามของเจ้ายู่พาภตะวันติภาทำได้รับความสำเร็ดดียู่ติอะบ่?

"โอ! ดีแท้ละบ่ ข้อยหวังว่า จิมมีท่าคีจะได้รับความสำเร็ดเค็งมึ่งของข้อยนี้ละ! ลาวเป้นคิมข้าแด่ท้ ข้อยมีจำเป้นต้องต่สู้เพื่อความสำเร็ด ยู่ในมะคอมนีอยู่ภานี้ ผู้คิมบ่ค่อยปรุมแปงหลายปานใด ในพาภตะวันติานั้น เจ้าต้องธรุมอิทีต่สู้ป้องกันในสิ่งที่เจ้าได้มา".

ตำรวดเลียย่างก้าวออกไป ๔-๕ ขาดและเว้าว่า:

"ข้อยสิไปตามทางของข้อยก่อนดอก ข้อยหวังว่า พู่ของเจ้าจะมาพิบเจ้า แต่ถ้ารอด ๑๐ โมงแล้ว คันลาอบ่ทันมาเจ้าสิบ่าก่อมบ่?"

"บ่แพ้ล้อ! ข้อยสิถ้าติมอีกปะมาม ม้อ มาที ย่างน้อย เมื่อรอดยามนั้นแล้อ จิมมีต้องมาบ่อมนี้ย่างแม่นอม ถ้าลาอยังมีชีวิดยู่ในโลกนี้. ธาตรีสวัด ท่ามสาระวัด".

"ธาตรีสวัด" ตำรวดภาอตอบ ในขนะที่ลาออกย่างมุ่งหน้าไปทางอื่น.

ระยะต่มา ฝ้าฝินลิมแรงขึ้น อากาดพาอเร็ดให้ผู้คิมที่ย่างหลีมยู่ตามถนิมหิมทางรีบฝ้ากับบ้านเรือม อุกหาบ่อมกำบัง และยู่ผักตูของร้านแห่งนึ่ง มีผู้อุายคิมนึ่งยืมยู่ ลาอได้เดินทางมาไกเถิง ๑๐๐๐ ไมล์ เพื่อถาพิบกับพู่รักยู่บ่อมพี้ - ภามพิบกันครั้งนี้ท่าทีดว่า ยังบ่มีภามแม่นอมเท่อ แต่อาลาอก่อย

ค้า.

ຫลังจากได้ค้าอยู่ ๔๐ มาที ก็มีชายคนนึง เป้นคนสูง มุ่งเสื้อใหย่ยาว ย่างสีฝ่าอๆ ข้ามทิมทางมา แล้วก็งไปหาชายผู้ยืมค้าอยู่ผักตูนั้ม.

"ทั้ม เฒ่มโตหอะ บอบ" ลาวถามซึ้มย่างสิงใส "มั้ม กะเฒ่มโตหอะจิมมิ แอลล์ชุ" ชายผู้ค้าอยู่ผักตูธองถามซึ้มคืกัม.

ชายผู้มาใหม่ลับมือของลาวไว้แล้วเอ่าตไปว่า "โอ เฒ่ม โตอิหลิตอะนี้ บอบ - เธาเชื่อแม่ยู่อาจะต้องได้พิบโตยู่บอมนี้ ค้าโตยังมีชีวิดอยู่... ๔๐ ปี เป้นเอลาถ้มเติบ. ร้ามอาหาม เก่าหลังนั้มม้างออกแล้วเด เธายากให้มันยังตั้งยู่บอมนี้คือเก่า เพื่อว่าพอกเธาสิได้เข้าไปนั่งกิมเข้ามำกันอิก - เป้นจั่งใด? พากตะอันติกาให้หามต้อมรับแก่โตถีอยู่บ่?"

"คักเฒ่มละติ! เธาได้ทุกย่าง ที่เธาต้องการ - โตคือ ป่รูมแปงไปเมาะจิมมิ! เธาบ่เคียคิดจักเที่อว่า โตสูงซึ้มกว่าเก่า".

"เธาสูงซึ้มติ้มน้อยนึง หลังจากอายุกาย ๔๐ ปีแล้ว"

"เป้นจั่งใด ยู่มีอยอก กีจการถีอยู่ตอาบ่?"

"ดีแท้ละติ! เธาเธ้ดการเพื่อยามเมืองๆ - บ๊ะ ไปเหาะบอบ ไปหาลิมกันยู่บอมที่เธารู้จักลิ้งแม่นดี แล้วมาคุยกันเถิงเธื่องเก่าเธื่องหลังเมาะ".

ชายสองคนเลียผากันย่างเฒ่มเกาะเฒ่มกัน ไปตามทิมทาง ผู้ที่มาจากผากตะอันติกาเล่ิมเล่าเธื่องชีวิดของตินให้พู่ฟัง

ສ່ວນອີກຜູ້ນຶ່ງກໍຮັບຟັງດ້ວຍຄວາມສົນໃຈ.

ຢູ່ແຈທາງທີ່ທ້ຽງສອງຍ່າງໄປ ມີຮ້ານອັນນຶ່ງໃຕ້ໄຟຢ່າງຈະແຈ້ງ ເມື່ອຍ່າງເຂົ້າມາໃກ້ຮ້ານນີ້ ຕ່າງຄົນກໍ່ຕ່າງຫລຽວເບິ່ງໜ້າກັນ.

ຊາຍຜູ້ນາຈາກພາກຕະວັນຕົກຢຸດກຶກລົງທັນທີ ພ້ອມກັບຄຶກແຂນຂອງລາວອອກຈາກແຂນຜູ້ຍິງ - ແລະເວົ້າວ່າ "ເຈົ້ານີ້ບໍ່ເມ່ນຈິມ ມີ ແວລ໌ຊ - ຜ ປີ ເປັນເວລາດົນນານຢູ່ດອກ - ແຕ່ກໍ່ບໍ່ນານພໍທີ່ ຈະປ່ຽນແປງຮູບຮ່າງຂອງຄົນໄດ.

"ແຕ່ບາງທີ ກໍດົນພໍທີ່ຈະປ່ຽນແປງຄົນດີ ໃຫ້ເປັນຄົນຊົ່ວໄດ້ຢູ່" ຜູ້ຊາຍສູງໆກ່າວຂຶ້ນ.

"ເຈົ້າຄຶກຈັບມາໄດ້ ໑໐ ນາທີ ແລ້ວເດ ບອບ? ຕຳຣວດສີ ກາໂກ ເຂົາໄດ້ຄິດໄວ້ແລ້ວວ່າ ເຈົ້າອາດຈະເດີນທາງມາມິວຢອກນີ້ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ບອກພວກຂ້ອຍໃຫ້ຕິດຕາມຫາເຈົ້າ - ບັດນີ້ເຈົ້າສິໄປນຳ ຂ້ອຍດີໆບໍ? ເອີ! ມັນຕ້ອງແບບນີ້ - ແຕ່ວ່າກ່ອນອື່ນໝົດ ຂ້ອຍໄດ້ ຄຶກຂໍ້ຮ້ອງໃຫ້ສ່ຽງສິ່ງນຶ່ງໃຫ້ເຈົ້າ - ນີ້ເດ! ອ່ານເບິ່ງແມ - ອ່ານຢູ່ ໃກ້ປ່ອງຢ້ຽມນີ້ກໍໄດ້ - ອັນນີ້ເປັນຂອງຕຳຣວດຜູ້ນຶ່ງຊື່ແວລ໌ຊ.

ຊາຍພາກຕະວັນຕົກພີເຈ້ຍໃບນັ້ນອອກ ແລ້ວອ່ານດ້ວຍນ້ຳສຽງ ເສົ້າໝອຍ.

"ບອບ: ເຮົາມາຮອດບ່ອນນັດພາຍນີ້ທັນເວລາພໍດີ. ເລີຍ ໄດ້ເຫັນໜ້າ ຂອງຄົນທີ່ພວກຕຳຣວດ ຊິກາໂກຕ້ອງການຈັບ - ເຮົາບໍ່ ຢາກຈັບໂຕ ຈຶ່ງໄດ້ໜີໄປ ແລະໄດ້ສ່ຽງໃຫ້ຕຳຣວດຄົນອື່ນມາປະຕິບັດໜ້າ ທີ່ນີ້. --- "ຈິມມີ" ●

ບັດພິບ

ໃນຣະດູຮ້ອນ, ຕາມແຖບຣອດເວ ໃນນະຄອນນິວຢອກ ມີໂຮງແຮມບາງແຫ່ງທີ່ມີບັນຍາກາດສິດຊື່ນດີ ຊຶ່ງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຂອງຄົນຈຳນວນນ້ອຍ ມີຄົນບໍ່ທໍ່ໃດຄົນຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບເຣື່ອງໂຮມແຮມດັ່ງກ່າວ ມັນເປັນໂຮງແຮມຫລັງໃຫຍ່ກວ້າງແລະເຢັນສະບາຍ ແຕ່ລະຫ້ອງມີຜ້າໄມ້ສີຊຳໆ ອອມຮອບດ້ວຍຕົ້ນໄມ້ ອັນຂຽວງາມ ມີລົມພັດເຢັນສະບາຍເມື່ອມາພັກແລ້ວ ທ່ານຈະຮູ້ສຶກຄ້າຍຄືຢູ່ພູເຂົາລຳເນົາແຄມປ່າ ເຣື່ອງອາຫານກໍມີເປັນຕົ້ນ ປາ ທ່ານກໍຈະໄດ້ກິນປາທີ່ດີກວ່າປາທີ່ຕົ້ມມາໃໝ່ຈາກຫ້ວຍຣ່ອງຕາມພ່ວຍພູ - ເຣື່ອງຊີ້ນກໍຈະໄດ້ກິນຊີ້ນດີໆກວ່າຊີ້ນທີ່ບັນດາມາຍພາມປ່າໄປໂທ່ເນື້ອໄດ້ມາໃໝ່ໆອີກດ້ວຍ.

ມີບາງຄົນທໍ່ນັ້ນ ທີ່ຮູ້ຈັກສະຖານທີ່ພັກຜ່ອນໃນຍາມຮ້ອນແຫ່ງນີ້ ຂອງນະຄອນນິວຢອກ ທ່ານຈະເຫັນບັນດາແຂກບໍ່ທໍ່ໃດຄົນ ນັ່ງຮັບປະທານອາຫານຢູ່ໃນຫ້ອງອາຫານຂອງໂຮງແຮມ ຂະເຈົ້າດີໃຈທີ່ໄດ້ມາ

ພັກຢູ່ບ່ອນນີ້ ແລ້ວກໍດີໃຈອີກ ທີ່ຮູ້ວ່າບໍ່ມີຫລາຍຜູ້ຫລາຍຄົນສັບສົນປົນເປ ກັນ ຂະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າຂະເຈົ້າສລາດເປັນພິເສດ ບ້ອນຂະເຈົ້າຄິດວ່າ ບ່ອນນີ້ເປັນບ່ອນທີ່ມີຄວາມຣື່ນເຣິງບັນເທີງໃຈເປັນພິເສດ.

ພວກຄົນເສີບ ກໍມີຫລາຍຄົນຈົນເກີນຈຳເປັນ ພວກນີ້ນັກເອົາ ເຄື່ອງຕ່າງໆມາກຽມໄວ້ໃຫ້ກ່ອນຈະມີຜູ້ສັ່ງເອົາຊ້ຳ.

ສຽງອັນມ່ວນຫູດັງມາຈາກໂຮງລະຄອນ ບຣອດເວ ນັ້ນ ຟັງ ແລ້ວຄ້າຍຄືສຽງນ້ຳໄຫລ ໃນພິງໄພ ຖ້າວ່າໄດ້ຍິນຍາດຍ່າງສີ່ຕ່າງໆ ເມ່ເທື່ອໃດ ບັນດາແຂກ ກໍຈະຣີບຟ້າວຈອກເບິ່ງທັນທີ ຂະເຈົ້າຢ້ານ ວ່າ ຈະມີພວກທີ່ສແວງຫາຄວາມບັນເທີງໃຈທັ່ງຫລາຍນັ້ນ ກຳລັງຊອກ ຫາໂຮງແຮມນີ້ ແລ້ວມາກໍ່ກວນທຳລາຍຄວາມສງົບສຸຂ ທັ່ງພິດ ທີ່ມີນັ້ນ ໄປ.

ດັ່ງນັ້ນ ຄົນກຸ່ມນີ້ ຈຶ່ງພັກຢູ່ໃນສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້ ໃນຍາມຮ້ອນ ຂະເຈົ້າພໍໃຈໃນຄວາມສວຍງາມຂອງທັມມະຊາດ ເຊ່ັ່ນ: ພູຜາ ແລະ ຊາຍທະເລ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງມີຄົບໄວ້ໃຫ້ຂະເຈົ້າໃນໂຮງແຮມທີ່ບຣອດ ເວນີ້.

ໃນຍາມຮ້ອນປີນີ້ ມີສະຕີຜູ້ນຶ່ງມາພັກຢູ່ໂຮງແຮມ ດັ່ງກ່າວໂດຍ ບອກຊື່ຂອງຕົນວ່າ "ມາດາມເຣລີອຸ ດາກຊີໂບນອງຕ໌ ຊຸ່ນີ້ຄ້າຍຄືຊື່ ນຶ່ງໃນນິຍາຍພິສວາດເຣື່ອງນຶ່ງຂອງສມັຍກ່ອນ ແລະມາດາມໂບນອງຕ໌ ນີ້ ກໍເປັນສຸພາບສະຕີ ທີ່ໂຮງແຮມໂລຕັສ (ດອກບົວ) ພໍໃຈ ນາງ ເປັນຄົນງາມພ້ອມທັ່ງກິຣິຍາມາຣະຍາດ ທຸກຄົນກໍຢາກຮັບໃຊ້ ແຂກຄົນ ອື່ນໆທີ່ມາພັກຢູ່ໃນໂຮງແຮມນີ້ກໍເຊ່ືອວ່າ ນາງເປັນຄົນພຽບພ້ອມດີທີ່ສຸດ ຖ້າໄດ້ນາງເປັນແຂກພິເສດສະເພາະຂະເຈົ້າອີກຕ່ືນຶ່ງແຮງຄັກ.

ตามทัมมะดา มาวข่มักจงกจากโรงแรม เอ้ิ้นดรูอกับขันดาแขกอื่นๆ ถ้าจะหาความเพิดเพิมยู่สะเพาะในโรงแรมแล้อ ก็จำเป้นที่สุดที่จะต้องลืมในเมืองๆ มิอยู่กจาถจะยู่ ไกแด่ แต่บางคืนก็จาถจะจงกท่องในยามกางคืม สะเพาะยามกางเวันแล้อ ข่มีใผไปใส มจกจากมั่งผักผ่อมป่อมใจยู่พายใต้ธ่มเงาอันเป้นๆของโรมแรมโลตัส (หลีกจกบิอ).

มาดามโบมองต์ พักยู่ตามลำพังคืมดรูอ ในโรงแรมโลตัส มางยู่คืมดรูอค้ายคีธาอีมี ผู้มีตำเหน่งอันสูงสี่ง ยามเอ้ำมางก็ตื่มสอาย กายเป้นสะตีที่สุพาบจอมหวาม ปามกับอำจะให้แสงสว่างแก่มอมมะมุดได้ย่างเยี่องกเป้น.

แต่อา เถิงยามจาหามแลงผัดต่าง - มางมักแต่งโตงามเป้นพิเสด จิมข้าพะเจ้าเองก็ข่สามาดจะเลือกหาคำเว้ิ้ใดๆมาปรุบทรุบได้. ทุกเที่จใด มางจะมีดจกไม้สีแดงพาดบ่า - เมื่จหิวข้าพจกเสิบหลรอเข้มคืมแต่งโตชุดมี้แล้อ ลาวก็จะฝ่าอแล่นมาต้อมรับตั้งแต่ยู่ข้าผักตูโลด เมื่จท่านได้เข้มแล้อ ท่านก็จะคิดเข้มภูงปาธีในทันที, คิดเข้มโรงมะหิธะสิบ และความธก ความสอาดแต่เกาะกอม.

เธื่องลาวก่รูวกับมาดามโบมองต์มี้ ถูกมำมาเล่าก้มในขันดาแขกคืม ที่มาพักที่โรงแรมโลตัสยู่บ่ขาด ขะเจ้าเล่าว่ามางเป้นสะตีคืมนึ่ง ที่เดิมทางไปทุกหิมทุกแห่งหิ่อโลก และได้รู้จักกับบุกคืมสำคันในทุกแห่งหิมอีกด้อย ขะเจ้ายังเล่าอีกว่ามีขาวๆสองเบื้องของมางมั้ม ได้ก็ำเอาจะมาคิดของบางปะ

ເຫດອີກດ້ວຍ.

ບໍ່ເປັນຂອງແປກປລາດຫຍັງ ທີ່ສະຕີຊັ້ນນີ້ຈະເລືອກພັກຢູ່ໂຮງ ແຮມໂລຕັສ ເພາະວ່າມັນເປັນບ່ອນທີ່ພ້ຳຢູ່ ເປັນສະຖານທີ່ ທີ່ພ້ຳພັກ ຜ່ອນດີກ່ວ່າແຫ່ງອື່ນໃດທັງໝົດໃນອະເມຣິກ້ຳໃນຍາມຮ້ອນ.

ໃນມື້ທີ່ສ້ຳ ຫລັງຈ້ຳກມ້ຳດ້ຳມ ໂບມອງຕ໌ ໄດ້ມ້ຳພັກຢູ່ໂຮງ ແຮມນີ້ແລ້ວ ກ້ມີຊ້ຳຍໜຸ່ມຄົນນຶ່ງເຂ້ຳມ້ຳພັກເປັນແຂກຂອງໂຮງແຮມນີ້ຄືກັນ ລ້ຳວແຕ່ງໂຕດີສົມຄວນ - ໃບໜ້ຳຂອງລ້ຳວກ້ຳຶ່ນບ້ຳນ - ເບິ່ງ ຈິງຄ້ຳຍກັບວ່ຳລ້ຳວເປັນຄົນທີ່ຜ້ຳນກ້ຳນເຄີ່ມທ້ຳງມ້ຳຫລ້ຳຍແລ້ວ ແລະ ສ້ຳມ້ຳດເຂ້ຳ້ໃຈໂລກພໍ່ພບເປັນຢ່ຳງດີ ລ້ຳວເວ້ຳ້ວ່ຳລ້ຳວຈະພັກຢູ່ໂຮງ ແຮມນີ້ ມ-ຄ ມື້ ແລະກ້ໄດ້ຖ້ຳມເຖິງກ້ຳນລ່ອງເຮ ືອຂອງເຮ ືອຄ ນະນຶ່ງ ປ້ຳກົດວ່ຳ ລ້ຳວມັກໂຮງແຮມຫລັງນີ້ຫລ້ຳຍກ່ວ້ຳທຸກຫລັງທີ່ລ້ຳວໄດ້ຮ ູ້ຈັກ ມ້ຳ - ລ້ຳວລົງທະບ ຽນຊ ື່ຂອງ ລ້ຳວໃນປ ຶ້ມລ້ຳຍຊ ື່ຂອງໂຮງແຮມນັ້ນວ່ຳ ຣ້ຳໂຣລ ຟ້ຳຣິ ງຕັນ - ຊ ື່ນີ້ຟັ ງແລ້ວກ້ຳ່ອນຫ ູ ແລະຊ້ຳຍໜຸ່ມເ ຈ້ຳ້ຂອງຊ ື່ ກ ເປັນຜ ູ້ທີ່ເໝ ະສົມດີກັບຊ ີວິດອັນ ງ ຽບ ໆ ຂອງໂຮ ງແຮມໂລຕັສ ພ ຍ ໃນມ ື້ດ ຽວ ລ ້ຳວກ ້ຳ ຍ ເປັນແຂ ກ ຂ ອ ງ ໂ ລ ຕ ັ ສ ຄ ົ ນ ອ ື ່ ນ ໆ ຄ ິ ມ ີ ໂ ຕ ະ ອ ້ຳ ຫ ຳ ນ ສ ະ ເ ພ ະ ລ ້ຳ ວ ເ ອ ງ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ບ ຄ ິ ມ ເ ສ ີ ຍ ປ ະ ຈ ຳ ຂ ອ ງ ລ ້ຳ ວ ແ ລ ະ ລ ້ຳ ວ ກ ້ ຳ ມ ີ ຄ ວ ຳ ມ ຄ ິ ດ ແ ມ ່ ນ ຶ ່ ງ ເ ກ ີ ດ ຂ ຶ ້ ນ ຄ ້ຳ ຍ ໆ ຄ ິ ມ ອ ື ່ ນ ຄ ີ ຢ ້ຳ ມ ຈ ະ ມ ີ ຄ ົ ນ ບ ໍ ່ ດ ີ ມ ້ຳ ຊ ຸ ມ ກ ຳ ລ ້ຳ ຍ ຄ ວ ຳ ມ ສ ງ ົ ບ ຂ ອ ງ ໂ ຮ ມ ແ ຮ ມ ໂ ລ ຕ ັ ສ ນ ີ ້ .

ຫລັງຈ້ຳກທີ ມ ເ ຂ ້ຳ ້ ແ ລ ງ ແ ລ ້ ອ ໃ ນ ມ ື ້ ຕ ໍ ່ ມ ້ຳ ມ ້ຳ ດ ້ຳ ມ ໂ ບ ມ ອ ງ ຕ ໍ ່ ເ ຮ ັ ດ ຂ ອ ງ ສ ິ ່ ງ ນ ຶ ່ ງ ຕ ິ ດ ໆ ໃ ນ ຂ ນ ະ ທ ີ ່ ຍ ່ ຳ ງ ຜ ່ ຳ ນ ໂ ຕ ະ ຣ ້ຳ ໂ ຣ ລ ຟ ້ຳ ຣ ິ ່ ງ ຕ ັ ນ - ຣ ້ຳ ໂ ຣ ລ ເ ລ ີ ຍ ຈ ັ ບ ເ ອ ້ຳ ແ ລ ້ ອ ຍ ່ ຳ ງ ຕ ຳ ມ ຫ ລ ັ ງ ລ ້ຳ ວ ເ ພ ື ່ ອ ສ ິ ່ ງ ຂ ອ ງ ນ ັ ້ ນ ຄ ືນ ໃ ຫ ້ ມ ້ຳ ງ ໂ ບ ມ ອ ງ ຕ ໍ ່ - ລ ້ຳ ວ ປ ້ຳ ກ ມ ້ຳ ຄ ້ຳ ~ ມ ີ ຄ ້ຳ ໍ ້ ນ ັ ້ ນ ໃ ນ ຂ ນ ະ ທ ີ ່ ລ ້ຳ ວ ສ ິ ່ ງ ຂ ອ ງ

ນັ້ນຄືນໃຫ້ ແລະຝ່າຍຜູ້ຍິງກໍພໍໃຈ ໃນມາຣະຍາດທີ່ດີ ຂອງຊາຍຄົນນີ້. ນາງຮູ້ດີ ວ່າ ລາວເປັນສຸພາບບຸຣຸດຜູ້ນຶ່ງ.

ປາກົດວ່າ ບັນດາແຂກ ທີ່ມາພັກຢູ່ໂລຕັສນີ້ ເຂົ້າໃຈກັນງ່າຍ ບາງທີອາດຈະເປັນຍ້ອນຜົນຂອງການໄດ້ພົບພໍ້ໂຮງແຮມໃນເຂດບຣອດ ເວແຫ່ງນີ້. ຂະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ມີສະເພາະແຕ່ຄົນດີໆທັ້ນທີ່ພໍໃຈ ໃນ ຄວາມພ້ຳຢູ່ທີ່ຊຸ່ມເຢັນຂອງໂລຕັສ ແລະບັດນີ້ ມິຕພາບຣະຫ່ວ່າງນາ ດາມໂນມອງຕ໌ ແລະຟາຣິງຕັນ ກໍເກີດຂຶ້ນໂດຍໄວ - ຂະເວົ້າຢືນລົມ ກັນຄາວນຶ່ງ.

"ຂ້ອຍເຫັນໂຮງແຮມສຳລັບພັກຍາມຮ້ອນແຫ້ງທັມມະດາ ມາ ກໍເປັນຈຳນວນຫລາຍແລ້ວ" ນາດາມໂນມອງຕ໌ ເປັນຜູ້ເວົ້າຂຶ້ນກ່ອນ ດ້ວຍສີໜ້າຍິ້ມໆ "ສິຈຳເປັນ ສິຕ້ອງຂຶ້ນເທິງພູ ຫລີສິໄປຊາຍທະເລ ໃນເມື່ອໄຫເຣົາ ກໍບ່ສາມາດຫລີກລ່ຽງສຽງຟົດສນັ່ນ ແລະຂີ້ຝຸ່ນໄດ້? ເພາະພວກທີ່ກ່ຳໃຫ້ມີສຽງຟົດດັງ ແລະເຮັດໃຫ້ມີຂີ້ຝຸ່ນນັ້ນ ກໍຈະຕິດຕາມ ໄຫເຣົາໄປຮອດບ່ອນທັ້ນໄດ້ຄືກັນ.

"ຢູ່ເຄມມະຫາສມຸດກໍຄືກັນ" ຟາຣິງຕັນ ເວົ້າຂຶ້ນ ດ້ວຍສຽງ ເສົ້າໆ ຄົນພວກເກົ່ານີ້ ກໍໄປວົນວຽນຢູ່ແຖວນັ້ນ ນຳພວກເຣົາອີກຄື ເກົ່ານັ້ນແລ້ວ - ບັດຂະເຈົ້າມາເຫັນໂລຕັສແລ້ວ ພວກເຣົາສິເຮັດຈັ່ງ ໃດເກາະ?"

"ຂ້ອຍຄິດວ່າ ຂະເຈົ້າຄົສິບ່ທັນເຫັນໂລຕັສເທ່ືອດອກໃນອາທິດ ນີ້" ນາດາມໂນມອງຕ໌ເວົ້າຂຶ້ນ "ມີອີກບ່ອນນຶ່ງ ທີ່ຂ້ອຍນັກຄືກັນກັບ ບ່ອນນີ້ ເມ່ນຫໍປາສາດຂອງເຈົ້າຊາຍອີງນຶ່ງ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ເທິງພູໃນພາກເອີ ຣົບ"

ฟาธิงตันเว้าต่อๆ "จำพวกคนดีมักเลือกอยู่บ่อนที่วุ่นๆคือบ่อนนี้เพื่อจะหลีกลี้จากฝูงชนหลายๆ"

"ข้อยก็ได้ตั้งใจไว้แล้วว่า จะอยู่พักผ่อนย่อนใจในโรงแรมนี้ต่อไปอีก ๓ วัน" มาดามโบมองต์เว้าขึ้น "แล้วในนี้ต่อมา เรือของข้อยก็จะออกเดินทาง".

ด้วยสายตาที่บอกถึงความเสียใจ ฟาธิงตันเว้าขึ้นว่า "ข้อยก็จำเป็นต้องออกเรือไปคืนก่อน แต่บ่เฒ่นไปเอิธิบ" "พวกเราบ่ใส่สีอยู่พี้ได้ตลอดไป ถึงแม่นว่าสะถานที่นี้จะเป็นบ่อนที่ร็มเย็นสมบูนดีก็จิง" มาดามโบมองต์เว้า "ข้อยมักบ่อน นี้หลายกว่าอีวิดประจำวันของข้อย อีกเต็มไปด้วยผู้คนบ่มีวันสิ้นสุด นี่งอาทิดในโรงแรมโลตัส จะอยู่ในความจิดจำของข้อยตลอดไป".

"ข้อยก็จะบ่ลืมแห่งนี้เด้นดอกนำ" ฟาธิงตันว่าอ ในที่สุด "และอีกอย่างนึ่งข้อยก็บ่อยากเห็นเรือลำที่จะเป็น พาหะนะในการเดินทางของเจ้าคั่งนี้อีก".

ในคืนสุดท้าย สองคนอะเจ้าพากันนั่งอยู่โต๊ะน้อยแห่งนึ่งมีคนมาหาข้องเยินๆมาเสีย.

มาดามโบมองต์ มุ่งเครื่องงามตามเคย - ในแลงนี้นั้นปากิดว่ามางนั่งคิดหลายสิมคอม.

หลังจากรับประทานอาหารแล้ว มางฉากเงินนึ่งดอมลาออกมาแล้วเว้ากับ ฟาธิงตันว่า:

"ท่านฟาธิงตัน" มางเอียปากด้วยรอยยิ้ม ที่ทุกคนใน

ໂຮງແຮມເຫັນແລ້ວພໍໃຈຫລາຍ "ຂ້ອຍຢາກບອກ ບາງສິ່ງບາງຢ່າງ ໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກ ຄືວ່າຂ້ອຍຈຳເປັນຕ້ອງອອກເດີນທາງມື້ອື່ນ ແຕ່ເຊົ້າ ເພື່ອກັບເມືອເຮັດການ - ວຽກຂ້ອຍເຮັດນັ້ນແມ່ນຂາຍເສື້ອຜ້າຢູ່ຮ້ານ ເກີ ມື້ດອນລາມື້ງ ແມ່ນຈຳນວນເງິນ ທີ່ຂ້ອຍມີເທລີ້ອຕິດໂຕດຽວນີ້ ຈົນກ່ວາຈະໄດ້ຮັບເງິນເດືອນໃໝ່ໃນທ້າຍອາທິດນີ້ ເຈົ້າເປັນສຸພາບບຸ ຣຸດຄົນນຶ່ງ ແລະເຈົ້າກໍດີຕໍ່ຂ້ອຍຫລາຍ ຂ້ອຍຈຶ່ງຕັດສິນໃຈເວົ້າເຣື້ອງ ຂອງຂ້ອຍສູ່ເຈົ້າຟັງກ່ອນຈະຈາກໄປນີ້.

"ໄດ້ປີນຶ່ງແລ້ວ ທີ່ຂ້ອຍໄດ້ວາງໂຄງການທີ່ຈະມາທ່ຽວນີ້ ຂ້ອຍ ໄດ້ທອນເງິນໄວ້ອາທິດລະເລັກລະນ້ອຍເພື່ອຈະໄດ້ເງິນຈຳນວນນຶ່ງໃຫ້ ພຽງພໍ ຂ້ອຍຕ້ອງການຢາກຢູ່ແບບສະຕິ ຜູ້ຮ້ັງມີສຸຂ ຈັກນຶ່ງອາທິດ ບັດຕື່ນນອນຍາມເຊົ້າ ຖ້າຂ້ອຍຢາກລຸກຂ້ອຍຈຶ່ງລຸກ ບໍ່ຟ້າວບໍ່ຝັ້ງ ບໍ່ມີ ຫຍັງມາບັ້ງຄັບ - ຂ້ອຍຕ້ອງການຢາກໃຫ້ມີຄົນເສີບອາຫານ ການກິນ ຂ້ອຍຕ້ອງການຢາກໄດ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະດຽວນີ້ຂ້ອຍກໍໄດ ຜ່ານສິ່ງທີ່ປາຖນາໄວ້ນີ້ໝົດແລ້ວ ຂ້ອຍຈຶ່ງມີຄວາມດີໃຈທີ່ສຸດຊຶ່ງຂ້ອຍບໍ່ ເຄີຍມີມາກ່ອນ ແລະບັດນີ້ຂ້ອຍກໍຈະກັບຄືນເມືອເຮັດການໃໝ".

"ຂ້ອຍຕ້ອງການເວົ້າເຣື້ອງລາວຂອງຂ້ອຍໃຫ້ເຈົ້າຟັງ ທ່ານ ຟາຣິງຕັນ ບ້ອນຂ້ອຍຄິດວ່າເຈົ້າມັກຂ້ອຍ ແລະຂ້ອຍເອງກໍມັກເຈົ້າ ໃນຮອບອາທິດທີ່ຜ່ານມານີ້ ຂ້ອຍໄດ້ເລົ່າເຣື້ອງທີ່ບໍ່ມີມູນຄວາມຈິງໃຫ້ ເຈົ້າຟັງຫລາຍແລ້ວ ນັນເປັນເຣື້ອງທີ່ຂ້ອຍໄດ້ວ່ານທັງນັ້ນ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍ ເກີດຂຶ້ນກັບຂ້ອຍຈັກເທື່ອ ຂ້ອຍຢູ່ໄປສູ່ມື້ນີ້ໄດ້ດ້ວຍເຣື້ອງ - ສູ່ມື້ນີ້ຂ້ອຍ ຢູ່ນຳເຣື້ອງນຳນິຍາຍ ຊຶ່ງບໍ່ມີຫຍັງເປັນຂອງຈິງ ຂ້ອຍຕ້ອງການຢາກ ໃຫ້ເຈົ້າຄິດວ່າຂ້ອຍເປັນສະຕີຜູ້ຍິ່ງໃຫ່ຍຄົນນຶ່ງ".

"ເຄື່ອງນຸ່ງຊຸດທີ່ຂ້ອຍນຸ່ງຢູ່ນີ້ ກໍເປັນຊຸດງາມຊຸດດຽວທີ່ເປັນສົມບັດຂອງຂ້ອຍ ຂ້ອຍຈ່າຍຄ່າເຄື່ອງຊຸດນີ້ເທື່ອລະເລັກລະນ້ອຍ ແລະຈົນປານນີ້ກໍຍັງບໍ່ທັນໝົດເທື່ອ".

"ຂ້ອຍໄດ້ຕັດເຄື່ອງຊຸດນີ້ຢູ່ຮ້ານ ເກອີ ຣາຄາ ๗๕ ດອນລາ ຂ້ອຍໄດ້ຈ່າຍງວດທຳອິດ ๑๐ ດອນລາ ຫລັງຈາກນັ້ນມາ ຂ້ອຍຈ່າຍອາທິດລະດອນລາ ຈົນກ່ວາຈະຄົບກຳນົດ.

"ທ່ານ ຟາຣິງຕັນ ເຣື່ອງຂອງຂ້ອຍທີ່ຈະເລົ່າສູ່ເຈົ້າຟັງກໍໝົດລົງທີ່ນີ້ແລ້ວ ນອກຈາກຊື່ຈິງຂອງຂ້ອຍຄື ນາມີ ຊີວິດເຕ ບໍ່ແມ່ນ ນາຕາມໂນມອງຕ໌ດອກ - ຂໍຂອບໃຈ ເຈົ້າຫລາຍໆ ທີ່ຮັບຟັງຂ້ອຍເວົ້າ ດອນລານຶ່ງທີ່ເຫລືອຢູ່ນີ້ ເປັນເງິນທີ່ຂ້ອຍຈະຕ້ອງເອົາໄປຈ່າຍມື້ອື່ນສຳລັບຄ່າເຄື່ອງນຸ່ງຊຸດນີ້ - ບັດນີ້ຂ້ອຍຈະຂຶ້ນເມືອຫ້ອງນອນຂ້ອຍກ່ອນເດີ!

ໃນຂນະທີ່ນາງເລົ່າເຣື່ອງຂອງນາງສູ່ຟັງນັ້ນ ຟາຣິງຕັນຮັບຟັງຢ່າງປົກກະຕິ - ເມື່ອນາງເລົ່າຈົບລາວກໍຈັບເອົາປື້ມນ້ອຍຫົວນຶ່ງອອກມາ ແລ້ວເອົາປາກກາມາຂຽນ ເມື່ອຂຽນໄດ້ເຣື່ອງແລ້ວ ລາວກໍຈີກເອົາເຈ້ຍໃບທີ່ລາວຂຽນນັ້ນສົ່ງໃຫ້ເຕ ຍິງຄົນນັ້ນ ພອມກັບຈັບເອົາເງິນດອນລານັ້ນແລ້ວເວົ້າວ່າ:

"ຂ້ອຍກໍຈະໄປເຮັດການມື້ອື່ນເຊົ້ານີ້ຄືກັນ ແລະຂ້ອຍກໍໄດ້ຕົກລົງໃຈເລີ່ມອອກໄປແຕ່ດຽວນີ້ເລີຍ - ເຈ້ຍໃບນີ້ຢັ້ງຢືນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍເງິນແລ້ວດອນລານຶ່ງ ສຳລັບອາທິດນີ້ ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດການຢູ່ໃນຮ້ານ ເກອີ ມາໄດ້ ๓ ປີແລ້ວ ແປກ! ເນ໊ມບໍ? ພວກເຮົາທັງສອງຝ່າຍມີຄວາມຄິດ ເຫມຶອນດຽວກັນ - ຂ້ອຍເຄີຍຄິດຢູ່ເລື້ອຍໆ ວ່າ ຢາກເຊົ່າຢູ່ໂຮງແຮມຊັ້ນດີໆ ຂ້ອຍໄດ້ເງິນເດືອນອາທິດລະ ๘๐ ດອນ

ລາ ແລະຂ້ອຍກະໂຮມເງີນ ເທື່ອລະເລັກລະນ້ອຍຄືກັນກັບເຈົ້າຫັ້ນ ແລ້ວ ໂຮມໄປໂຮມມາຈົນພໍ ມື້-ມາມື ຝັ່ງກ່ອນ ມື້ຂ້ອຍເບີກເງີນ ເດືອນ ເຈົ້າຈະໄປທ່ຽວສວນສຳຣານທີ່ດອນຄອນ ເນນຳຂ້ອຍບໍ?

ສະຕີຜູ້ເຄີຍໃຊ້ຊື່ຕົນວ່າ ມາດາມ ເຣລິວ ໂບນອງ ມີສີໜ້າຍິ້ມໆ ແລະເວົ້າວ່າ "ຂ້ອຍກໍຢາກໄປຫັ້ນແລ້ວ ມິສເຕີຟາຣິງຕັນ ດອນຄອນ ເນກໍດີຄືກັນ ເພາະພວກເຮົາກໍໄດ້ມາພັກຢູ່ກັບບັນດາບຸກຄົນ ຮັ່ງມີມາໄດ້ນຶ່ງອາທິດແລ້ວ.

ຂະເຈົ້າສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຟົດສັ້ນຂອງຣາຕຣີໃນເມືອງຮ້ອນ ແຕ່ວ່າຢູ່ພາຍໃນໂຮງແຮມໂລຕັສນັ້ນ ອາກາດເຢັນສະບາຍ ພວກເສີບ ກໍຍືນຢູ່ໃກ້ໆ ພ້ອມທີ່ຈະນຳເອົາສິ່ງຂອງທີ່ຂະເຈົ້າຕ້ອງການສົ່ງໃຫ້.

ຕໍ່ມາ ມາດາມໂບນອງ ກໍກຽມຂຶ້ນເທິງຫ້ອງນອນ ຂອງນາງ ເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍ.

"ຂໍໃຫ້ລືມຣາໂຣລ ຟາຣິງຕັນສາເດີ" ບຸຣຸດຄົນນັ້ນ ກ່າວຂຶ້ນ "ຊື່ອັນເໝ້ຈິງນັ້ນເນ່ມ ເນກເມເນີ ສ - ບາງຄົນກໍເອີ້ນຂ້ອຍ ຈິມມີ"

"ຣາຕຣີສວັດ - ຈິມມີ" ມາດາມກ່າວລາໃນທີ່ສຸດ●

ເຈົ້າບ່າວແລະເຈົ້າສາວວິວາ

ທຸກແລງໃດ ອ້ຕາ ແອມໂທນີ ໂດໂນວັນ ນັ່ງກິນເຂົ້າແລງຢູ່ຜູ້ ດຽວ ຢູ່ໃນຫ້ອງເຂົ້າຂອງເຮືອນຫລັງນຶ່ງ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ຖນົນທີສອງໃນ ນະ ຄອນນິວຢອກ ໃນແລງວັນນຶ່ງ ລາວພໍ່ແຂກໜ້າໃໝ່ຄົນນຶ່ງເປັນຍິງສາວ ຊຸ ແມກກີ ຄອນເວ.

ນາງສາວຄອນເວ ເປັນຄົນຮູບຮ່າງນ້ອຍບາງ ແລະມີທ່າທາງ ສງົບ ນາງແຕ່ງຊຸດສີນ້ຳຕານລຽບໆ ປາກົດວ່ານາງບໍ່ສົນໃຈນຳຫຍັງ ຫລາຍ ນອກຈາກອາຫານຄ່ຳຂອງນາງ ແມ່ກໍເງຍໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງ ທ້າວໂດໂນວັນທັງເອີ້ນຊື່ລາວບາດນຶ່ງ ແລ້ວກໍເລີຍກົ້ມໜ້າກົ້ມຕາ ກິນ ເຂົ້າຕໍ່ໄປ.

ທ້າວໂດໂນວັນເປັນຄົນມັກຍິ້ມ ຮອຍຍິ້ມຂອງລາວແຕ່ລະເທື່ອ ໄດ້ໃຫ້ຄວາມພໍໃຈເຫລືອຜູ້ທີ່ໄດ້ພົບເຫັນທີ່ສຸດ ລາວຫິວໃສ່ນາງສາວຄອນ ເວໜ້ອຍນຶ່ງ ແລ້ວກໍບໍ່ໄດ້ຄິດສົນໃຈນາງອີກຕໍ່ໄປ.

ສອງ ວ ່ າ ທ ິ ດ ໍ ່ ມ ່ າ ໃ ນ ຂ ນ ະ ທ ີ ່ ຕ ່ າ ກ ລ ິ ມ ເ ຢ ັ ນ ຍ ່ າ ມ ແ ລ ງ ຢ ູ ່ ໃ ນ ໜ ້ າ ບ ້ ານ ລ າ ວ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ສ ຽ ງ ຄ ິ ນ ຍ ່ າ ງ ມ າ ທ າ ງ ຫ ລ ັ ງ ເ ລ ີ ຍ ຫ ລ ຽ ວ ໄ ປ ເ ບ ິ ່ ງ ແ ຕ ່ ບ ໍ ່ ສ າ ມ າ ດ ຫ ລ ຽ ວ ໜ ີ ຈ າ ກ ສ ິ ່ ງ ທ ີ ່ ພ ົ ບ ເ ຫ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ໄ ດ ້ .

ນ າ ງ ສ າ ວ ຄ ອ ນ ເ ວ ກ ຳ ລ ັ ງ ຍ ່ າ ງ ອ ອ ກ ປ ະ ຕ ູ ມ າ ນ າ ງ ແ ຕ ່ ງ ຊ ຸ ດ ຣ າ ຕ ຣ ີ ສ ີ ດ ຳ ລ ้ อ ม ด ้ ว ย ผ ้ า เ ນ ื ้ อ ง ด ี ง า ม ม ี ร า ค า ใ ส ่ ห ม ว ก ส ี ด ำ เ ป ็ น ช ุ ด ห ิ ด โ ต . ท ้ า ย ท ี ่ ส ุ ด โ ม อ ั น เ ข ้ า ใ จ ย ู ้ ผ ู ้ ด ี ว ่ า จ ั ่ ง ใ ด ก ็ ต ้ อ ง ม ี ผ ู ้ ใ ด ผ ู ้ ห ึ ่ ง ใ น ค อ บ ค ิ ว ข อ ง ນ າ ງ ໄ ດ ້ ເ ສ ັ ຍ ຊ ີ ວ ິ ດ ຢ ່ າ ງ ແ ນ ่ ນ ອ ນ .

ຜ ົ ມ ສ ີ ທ ອ ງ ແ ລ ะ ດ ิ ว ห ม ้ า ข อ ง ม า ง ป ่ อ ย ล ิ ง ห า ย ล ำ ค ้ อ ย ม ื ่ ง ห ้ า ต า ข อ ง ม า ง ก ็ บ ่ ส ะ ส ว ย ป า น ใ ด แ ต ่ ห ย ่ อ ย ต า ใ ห ย ่ ก ิ น ส ี ห ม ึ ่ น เ ร ั ก ใ ห ้ ม า ง ม ี ค ว า ม ง า ม ข ึ ้ น ย ่ า ง บ ่ ห ้ า เ ช ื ่ อ . ม า ง ห ล ว อ ข ึ ้ น เ บ ิ ่ ง เ ห ิ ง ฟ ้ า ด ้ ว ย ท ่ า ท า ง ท ี ่ เ ส ้ า ห ว ง .

ท ่ า ม ผ ู ้ อ ่ า น ล อ ง ค ิ ด พ ิ จ า ร ะ ม า เ บ ิ ่ ง ย ิ ง ค ิ น ม ี ้ ด ุ ! ແ ต ่ ง ช ุ ด ส ี ด ำ แ ต ่ ห ิ อ ต ล อ ด ต ิ น ส า ย ต า ก ็ จ ั บ จ ้ อ ง อ ู ่ ก ั บ ห ิ อ ท ั ด อ ู ่ เ บ ื ้ อ ง ห ้ า อ ย ่ า ง เ ส ้ า ๆ

ใ น ท ั น ใ ด ม ิ ส เ ต ิ โ ด โ ม อ ั น เ ล ย ต ั ด ส ิ น ใ จ ท ี ่ จ ะ ท ำ ค ว า ม ร ู ้ จ ั ก ก ั บ ม า ง ค ิ ด แ ล ้ อ เ ล ย ล ุ ก ข ึ ้ น ย ื น แ ล ะ ถ า ม ข ึ ้ น ว ่ า :

"ເ ລ ว ม ี ้ ม ี อ า ก า ด ส ิ ด ใ ส ด ี เ ม า ะ ม า ง ค อ ม เ อ "

"ເ ฌ ม แ ห ล ะ ต ิ ແ ล ะ ถ ้ า จ ะ ใ ห ้ ค ั ด แ ห ้ ห ิ อ ใ จ ก ็ ต ้ อ ง อ ึ ด ข า ม ห ้ อ ม " ม า ง เ ว ้ า พ ้ อ ม ก ั บ ห ั น ใ จ อ ย ่ า ง แ ร ง .

"ข อ ย ห ว ั ง ว ่ า ใ น ค อ บ ค ิ ว ข อ ง เ จ ้ า ค ิ ง บ ่ ม ี ห า ม เ จ ็ บ ห า ม ต า ย เ ก ิ ด ข ึ ้ น "

"ม ี ล ะ ต ิ ห า ก ส ิ ้ น ร ู ม ส ิ บ ข อ ง ผ ู ้ ห ึ ่ ง แ ล ้ ว ห ่ า ง บ ่ ถ ึ ม น ี ้ ແ ต ่ ว ่ า บ ่ เ ฌ ม ค ิ ด ใ น ค อ บ ค ิ ว ข อ ง ข อ ย เ อ ง ด อ ก ແ ต ่ เ ป ็ น ผ ู ้ ห ึ ่ ง . . . . โ อ !

ຂ້ອຍບໍ່ຄວນສົ່ງເຣື່ອງພ້ວງໃຈໃຫ້ເຈົ້າຟັງ"

"ສິເປັນຫຍັງ ບາງທີຂ້ອຍສິໄດ້ເຂົ້າໃຈດີຂຶ້ນ"

ນາງສາວຄອນເວ ຍິ້ມນ້ອຍນຶ່ງ ປາກົດວ່າໜ້າຕາແຮ່ງເສົ້າໜ້ວງລົງກ່ວາເກົ່າ.

"ເມື່ອເຈົ້າຫິວ ໂລກທັ້ງໂລກກໍຫິວນຳ" ນາງເວົ້າຂຶ້ນ "ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າໂສກເສົ້າ ໂລກເພິ່ນບໍ່ໃສ່ສິໂສກເສົ້ານຳ" ຂ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງເຣື່ອງນີ້ດີຢູ່ ຍາໂດໂນວັນ ຂ້ອຍບໍ່ມີໝູ່ຈັກຄົນເລີຍ ໃນເມືອງນີ້ ແຕ່ເຈົ້າເອງດີນຳຂ້ອຍຫລາຍ ຂ້ອຍຂໍຂອບໃຈນຳເຈົ້າເດີ".

ລາວບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງດີເດັ່ນເປັນພິເສດສຳລັບນາງ ພຽງແຕ່ໄດ້ຈັບເອົາເກືອສົ່ງໃຫ້ເທື່ອນຶ່ງຕອນກຳລັງກິນເຂົ້າຢູ່ທັ້ນທີນັ້ນ.

"ຢູ່ຜູ້ດຽວໃນນິວຢອກນີ້ ບໍ່ແມ່ນຂອງ່າຍໃດ" ນິສເຕີໂດໂນວັນເວົ້າຂຶ້ນ "ແຕ່ໃນເມື່ອນະຄອນນິວຢອກ ໄດ້ເປັນນິດກັບໃຜ ແລ້ວໝາຍຄວາມວ່າເປັນນິດຢ່າງແທ້ຈິງໂລດ - ໄປຍ່າງຫລິ້ນໃນສວນປັກຈັກໜ່ອຍຄືສິດີສຳລັບເຈົ້າ ໄປບໍ?"

"ຄືສິດີຄືກັນຍາໂດໂນວັນ ຂອບໃຈຫລາຍໆ ແຕ່ວ່າຂ້ອຍບໍ່ຢາກໃຫ້ຄວາມອຸກອັ່ງຂອງຂ້ອຍເຮັດໃຫ້ເຈົ້າອຸກນຳ".

"ທັ້ງສອງຄົນ ພາກັນຍ່າງຜ່ານປະຕູສວນສາທາຣະນະເຂົ້າໄປແລ້ວພາກັນນັ່ງເທິງແປ້ນມ້ານ່ອນງຽບໆບ່ອນນຶ່ງ.

"ພວກຂ້ອຍວ່າຈະແຕ່ງງານກັນ ໃນມໍ່ໆນີ້" ນິສຄອນເວເວົ້າ "ລາວເປັນຄົນນິວຳນາດວາສນາແທ້ໆ ມີບ້ານມີເຮືອນ ມີດິນ ມີຄອນຢູ່ປະເທດອິຕາລີ ລາວຊື່ວ່າ ຄາວ໌ ເຟີແມນໂດ ມາຊຸຊີນີ. ພໍ່ຂອງຂ້ອຍບໍ່ຢາກໃຫ້ຂ້ອຍແຕ່ງງານກັບລາວ ພວກຂ້ອຍໄດ້ໂຕນໜີ ເທື່ອນຶ່ງ

ເພື່ອໄປແຕ່ງງານກັນ ແຕ່ພໍ່ຂອງຂ້ອຍນຳໄປເອົາຂ້ອຍກັບຄືນມາບ້ານ ຂ້ອຍຢ້ານວ່າພວກເພິ່ນສິຕີກັນວ່າຊັ້ນ -- ຕອນນັ້ນຫັ້ນ.

"ແຕ່ຕໍ່ມາ ພໍ່ຂ້ອຍເລີຍຕົກລົງເໝັດດີນຳ ເຟີແມນໂດເລີຍກັບໄປອິຕາລີເພື່ອກະກຽມສິ່ງຂອງທຸກຢ່າງສຳລັບຂ້ອຍ ພໍ່ຂ້ອຍກໍມີຄວາມພູມໃຈຫລາຍ - ເຟີແມນໂດວ່າສິເອົາເງິນໄວ້ໃຫ້ຂ້ອຍຈຳນວນຫລາຍພັນດອນລາ ເພື່ອຕັດເຄື່ອງຂອງ ແຕ່ພໍ່ຂ້ອຍບອກປະຕິເສດ, ບັດເຟີແມນໂດຈາກໄປແລ້ວ ຂ້ອຍເລີຍເຂົ້າເຮັດການໃນຮ້ານຄ້າເທ່ງນຶ່ງຢູ່ໃນເມືອງ.

"ຂ້ອຍໄດ້ຮັບຈົດໝາຍຈາກອິຕາລີໄດ້ສາມມື້ແລ້ວ ໃນຈົດໝາຍສັບນັ້ນບອກວ່າ ເຟີແມນໂດຖືກຂ້າຕາຍແລ້ວ - ເພາະສັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງແຕ່ງຊຸດດຳນີ້ ຈິດໃຈຂອງຂ້ອຍໄດ້ຕາຍໄປກັບເຟີແມນໂດແລ້ວ ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດຈະສົນໃຈນຳຜູ້ໃດໄດ້ ຂ້ອຍບໍ່ຄວນແຍກເຈົ້າມາຈາກໝູ່ຄູ່ຂອງເຈົ້າທີ່ພ້ອມພັນສມຸກສນານເບີກບານດີ ຢ່າງກັບເມື່ອບໍ່?"

ທ່ານຜູ້ຊາຍ ເມື່ອຜູ້ຍິງບອກຜູ້ຊາຍວ່າ ຫົວໃຈຂອງຕົນຕາຍກະດ້າງແລ້ວ ທ້າວຜູ້ຊາຍກະມີແຕ່ຢາກຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈທີ່ຕາຍດ້ານນັ້ນກັບມີຊີວິດຊີວາຂຶ້ນມາອີກທັນນັ້ນລະຕີ!

"ຂ້ອຍເສັຍໃຈຫລາຍ" ໂດໂມວັນເວົ້າ "ບໍ່ - ບໍ່ລະ ຢ່າຟ້າວຢ່າງກັບເມື່ອເທາະເນາະ ແລະກໍຢ່າເວົ້າອີກຈັກເທື່ອວ່າ ເຈົ້າບໍ່ມີໝູ່ຄູ່ໃນເມືອງນີ້ ຂ້ອຍນີ້ແລ້ວເປັນໝູ່ຄູ່ຂອງເຈົ້າ ແລະຂ້ອຍຢາກໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອຄຳເວົ້າຂອງຂ້ອຍນີ້ດ້ວຍ".

"ຂ້ອຍຍັງມີຮູບຂອງລາວຢູ່ໃດ, ນີ້ເດ - ຂ້ອຍໃສ່ສາຍສ້ອຍເຮ້ວນຄໍໄວ້ ແລະຂ້ອຍກໍບໍ່ເຄີຍໃຫ້ໃຜເບິ່ງຈັກເທື່ອ ນອກຈາກເຈົ້າ

ເພາະຂ້ອຍເຊື່ອເມ່ວ່າເຈົ້າເປັນໝູ່ຂ້ອຍຢ່າງແທ້ຈິງ".

ມິສເຕີໂດໂມ້ນສັງເກດເບິ່ງຮູບນັ້ນຢ່າງສົນໃຈ ດ້ວຍເວລາ ນານພໍສົມຄວນ ໃບໜ້າຂອງ ຄາວ໌ ມາຊຸມິມິ ເປັນໃບໜ້າທີ່ໜ້າສົນໃຈບໍ່ນ້ອຍ ປາກົດເປັນຜູ້ສລາດຫລັກແຫລມ ເປັນໃບໜ້າຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມຜາສຸກ ເຂັ້ມແຂງສາມາດທີ່ຈະເປັນຜູ້ນຳຄົນອື່ນໆໄດ້.

"ຂ້ອຍມີຮູບຂອງລາວແຜ່ນໃຫຍ່ກ່ວານີ້ຢູ່ໃນຫ້ອງຂ້ອຍ ບັດກັບຄືນເມືອແລ້ວຂ້ອຍຈຶ່ງສົ່ງມາໃຫ້ເຈົ້າເບິ່ງ ຂ້ອຍບໍ່ມີຫຍັງຫລາຍກ່ວານີ້ ທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າຈົດຈຳ ເຟີແນນໂດໄວ້ໄວ້ ນອກຈາກຮູບຂອງລາວ ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດລາວກໍຍັງສະຖິດຢູ່ໃນດວງໃຈຂອງຂ້ອຍຕລອດເວລາ"

ມິສເຕີໂດໂມ້ນ ຕ້ອງການຢາກເຂົ້າໄປນັ່ງ ຢູ່ໃນກາງຫົວໃຈຂອງນາງສາວຄອນເວ ເໝນຄາວ໌ ເຟີແນນໂດ - ລາວຄິດວ່າລາວມີຫວັງຢ່າງເຕັມທີ ສີໜ້າຂອງລາວກໍຍັງຍິ້ມໆຢູ່ຕາມເຄີຍ.

ເມື່ອກັບມາຮອດເຮືອນແລ້ວ ນາງສາວຄອນເວຟ້າວແລ່ນຂຶ້ນໄປເທິງຫ້ອງ ເອົາຮູບແຜ່ນໃຫຍ່ໆຂອງ ຄາວ໌ ເຟີແນນໂດ ລົງມາ ມິສເຕີໂດໂມ້ນຫລຽວເບິ່ງຢ່າງພິນິດພິຈາຣະນາ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຄາດຄະເນໄດ້ວ່າ ລາວກຳລັງຄິດຫຍັງ.

"ລາວເອົາຮູບນີ້ໃຫ້ຂ້ອຍ ໃນຄືນທີ່ລາວຈາກໄປອິຕາລີ" ມິສ ຄອນເວຍະທິບາຍ.

"ເປັນຄົນໂກ້ດີນີ້ ຍານ້ອງຄອນເວ ບ່າຍອັນທິດຈະມາຮອດມື້ ໄປຫລີ້ນເກາະຄອນເນນຳ້ອ້າຍບໍ?"

ເດືອນນຶ່ງຕໍ່ມາ ຂະເຈົ້າທັງສອງຄົນຍອກໃຫ້ໝູ່ຄູ່ແຂກຄົນອື່ນໆ ຊາບວ່າ ຂະເຈົ້າຈະແຕ່ງງານກັນ - ມິສຄອນເວຍັງມົວເຄື່ອງດຳຢູ່ຄື

ເກົ່າ.

ອາທິດນຶ່ງຕໍ່ມາ ທັງສອງພາກັນໄປນັ່ງຫລີ້ນຢູ່ສວນສາທາຣະນະ ອີກ ແອນດີ ໂດໂນວັນ ມີສິ້ນໆຫຸກອັ່ງມາຕລອດມື້ ແລະໃນເລງມື້ນັ້ນ ລາວກໍບໍ່ຄ່ອຍປາກເຈົ້າ ຈົນມີສຄອນເວ້ຕ້ອງໄດ້ຖາມຂຶ້ນວ່າ:

"ມື້ນີ້ເປັນຫຍັງ ແອນດີ?"

"ບໍ່ມີຫຍັງດອກ ເມກກີ"

"ແຕ່ວ່ານ້ອງຄິບໍ່ເຄີຍເປັນຈັ່ງຊີ້ຈັກເທື່ອ ເປັນຫຍັງຣິ?"

"ບໍ່ມີຫຍັງຫລາຍດອກ ເມກກີ"

"ມີລະຕີ ເປັນຫຍັງສິບໍ່ມີ ນາງຢາກຮູ້ນະ? ຫລືວ່າມີຫຍັງກ່ຽວກັບຜູ້ຍິງຄົນອື່ນບໍ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າບໍ່ໄປຫາລາວ ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການລາວ - ເອົາມືເຈົ້າອອກຈາກຂ້ອຍແມ້".

"ຄັນຊັ້ນນ້ອງສິເວົ້າໃຫ້ນ້ອງຟັງ ເຖິງຈັ່ງໃດນ້ອງກະຄິສິບໍ່ເຂົ້າໃຈດອກ - ອາ! ນ້ອງເຄີຍໄດ້ຍິນຊື່ ມາຍ໌ ເຊີລລັນ ຈັກເທື່ອບໍ? ໃຜໆກໍເອີ້ນລາວວ່າ ທ້າວ ມ້າຍ໌ ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທັ້ນນາ!"

"ນ້ອງບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນຊື່ລາວຈັກເທື່ອ - ລາວເປັນໃຜເນາະ?"

"ລາວເປັນຄົນທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນນະຄອນນິວຢອກນີ້ ລາວຢູ່ສູງປານເທິງຟ້າ ແລະກ້ວາງຂວາງປານແມ່ນ້ຳ ຖ້າໃຜເວົ້າຂວັນລາວວ່າບໍ່ຈິບໍ່ດີຈັ່ງຊັ້ນຈັ່ງຊີ້ແລ້ວ ມີຄົນອີກເປັນລ້ານຄຽດຕາງລາວ ແລະພ້ອມທີ່ຈະຕີຫົວຜູ້ເວົ້ານັ້ນໂລດ.

"ມາຍ໌ ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນນັ້ນເປັນພວກັບນ້ອຍ ບັດນີ້ນ້ອຍເປັນພຽງຄົນນ້ອຍໆຊັ້ນຕ່ຳໆ ແຕ່ວ່າ ມາຍ໌ ນັ້ນເປັນພວກໄດ້ກັບພິດທຸກຄົນ ບໍ່ວ່າຜູ້ສູງຜູ້ຕ່ຳ ມີນ້ອຍພໍລາວໂດຍບັງເອີນ ແລະນ້ອງຄິດວ່າລາວ

ເຮັດແນວໃດ? ລາວຕັ້ງໜ້າກົ້ງເຂົ້າມາຫາອ້າຍ ແລ້ວຈັບມື ຖາມສະ
ບາຍ ອ້າຍບອກລາວ່າ ອ້າຍຈະແຕ່ງງານໃນສອງອາທິດນີ້ ລາວ
ເລີຍເວົ້າວ່າ "ແອມດີ ເຮົາສິໄປຮ່ວມໃນງານແຕ່ງງານຂອງໂຕເດີ!
ລາວເວົ້າກັບອ້າຍແນວນັ້ນລະ ແລະຖ້າລາວເວົ້າຫຍັງແລ້ວ ລາວເຮັດ
ຕາມອີ່ຫລີໃດ້ທ້າວນີ້".

"ເນກກີ! ນ້ອງບໍ່ເຂົ້າໃຈດອກ ອ້າຍຢາກໃຫ້ ນ້າຍ໌ ມາໃນ
ງານແຕ່ງງານຂອງພວກເຮົາແທ້ໆ ອ້າຍຄືສີພຸມໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ".

"ຄັນຊັ້ນເປັນຫຍັງອ້າຍບໍ່ຂໍໃຫ້ລາວມາຊັ້ນມະ?"

"ນີເຫດຜົນຢູ່ເນວນີ້ງວ່າ ເປັນຫຍັງອ້າຍຈຶ່ງຂໍຮ້ອງລາວບໍ່ໄດ້"
ແອມດີເວົ້າດ້ວຍສີໜ້າເຫງົ້າໆ" ກະຮຸນາຢ່າໄດ້ຖາມອ້າຍເຖິງເຫດຜົນ
ນັ້ນເລີຍ ເພາະຈັ່ງໃດອ້າຍກໍບອກນ້ອງບໍ່ໄດ້ຄືກັນ"

"ແຕ່ອ້າຍພໍສີຫົວໃສ່ນ້ອງກໍບໍ່ໄດ້ຊັ້ນມະ?"

"ເນກກີ!" ແອມດີເວົ້າຂຶ້ນ ຫລັງຈາກໄດ້ງຽບໄປ ປະມານ
ຄ-ນ ນາທີ "ເນກກີ ນ້ອງກໍຮັກອ້າຍຫລາຍຄືກັນກັບນ້ອງຮັກ ຄາວ໌
ມາຊຸນີນີບໍ?"

ຖາມຈອກໄປແລ້ວ ກໍເລີຍຖ້າຟັງຄຳຕອບ, ແຕ່ເນກກີນັ່ງງຽບ
ແລ້ວ ໃນທັນໃດນັ້ນ ນາງເອົາຫົວແປະໃສ່ບ່າ ຂອງແອມດີ ທັງ
ກອດແຂນຂອງລາວໄວ້ແລ້ວໃຫ້ ຈົນເສື້ອຊຸດດຳນັ້ນປຽກດ້ວຍນ້ຳຕາ.

"ເນກກີ" ແອມດີຟ້າວຖາມ ຈົນລືມຄວາມອຸກອັ່ງຂອງໂຕໄປ
ຊົ່ວຄາວ "ນ້ອງເປັນຫຍັງ ເວົ້າໃຫ້ອ້າຍຟັງເນ"

"ແອມດີ - ສິ່ງທີ່ນ້ອງໄດ້ເລົ່າໃຫ້ອ້າຍຟັງນັ້ນບໍ່ເປັນຄວາມຈິງ
ຈັກຢ່າງດອກ ແລະກໍບໍ່ເຄີຍມີເຄວ ມີຄາວ໌ ຈັກເທື່ອອີກດ້ວຍ ບໍ່

ເຄີຍມີຊາຍໃດຮັກນ້ອງຈັກເທື່ອຊໍ້າ ພວກຜູ້ຍິງຜູ້ອື່ນເຂົາຍັງມີຜູ້ຊາຍຮັກເຂົາຫັ້ນເດ - ອາ-ແອມດີ ນ້ອງແຕ່ງຊຸດດຳນີ້ອາຍວ່ານ້ອງງາມພໍໃຈຢູ່ເມ່ນບໍ? ດັ່ງນັ້ນນ້ອງຈຶ່ງໄດ້ໄປຫາຊື້ຮູບອັນນັ້ນ ຢູ່ໃນຮ້ານຂາຍຂອງຮ້ານນຶ່ງ ແລ້ວເຮື່ອງກ່ຽວກັບຄາວ໌ ມາຊຸນນີທີ່ນ້ອງເລົ່າສູ່ຟັງນັ້ນບໍ່ມີມູນຄວາມຈິງຈັກຢ່າງດອກ ນ້ອງໄດ້ເວົ້າວ່າ ລາວໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍໄປກ້ອນວ່າ ນ້ອງຢາກນຸ່ງເຄື່ອງຊຸດສີດຳ ແລະຍ້ອນນ້ອງບໍ່ເຄີຍເວົ້າຄວາມຈິງຈັກເທື່ອນີ້ແຫລະ ໃຜກະຈຶ່ງບໍ່ຮັກນ້ອງ ນ້ອງບໍ່ເຄີຍພໍໃຈມັກໃຜຈັກເທື່ອ ນອກຈາກອາຍຜູ້ດຽວ ເຮື່ອງມັນກໍພໍດເທົ່ານີ້ແຫລະ".

ແຕ່ແອມດີບໍ່ໄດ້ຢັບຫີຈາກນາງ ລາວຄ່ອຍດຶງເອົານາງເຂົ້າມາໃກ້ໆລາວ ພ້ອມກັນນັ້ນ ເມກກີ ຄອມເວ ກໍເງີຍໜ້າຂຶ້ນ ເບິ່ງແອມດີເລີຍໄດ້ພົບໃບໜ້າຂອງລາວ ຊຶ່ງກຳລັງຍິ້ມຮັບ.

"ອ້າຍ - ອ້າຍກະຍັງຮັກນ້ອງຢູ່ຄືເກົ່າຢູ່ບໍ, ແອມດີ?"

"ແທ້ລະຕີ" ແອມດີເວົ້າ "ນ້ອງໄດ້ກະທຳທຸກສິ່ງ ທຸກຢ່າງຮຽບຮ້ອຍໄປແລ້ວເດ ເມກກີ ໂດຍສະເພາະແລ້ວອ້າຍກໍຍັງ ຢາກໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແຈ້ງຂາວໄປສະ ກ່ອນນີ້ແຕ່ງງານ ຂອງພວກເຮົານີ້ ດີແລ້ວ ນ້ອງເອີຍ!"

"ແອມດີ, ອ້າຍເຊື່ອນະ ເຮື່ອງລາວທັງໝົດ ກ່ຽວກັບຄາວ໌ ມາຊຸນນີທີ່ນ້ອງເລົ່າສູ່ຟັງນັ້ນ"

"ໃຜສິໄປເຊື່ອໄດ້ເດ ນ້ອງເອີຍ! ເພາະວ່າຮູບທີ່ນ້ອງເອົາແຂວນໃສ່ສາຍສ້ອຍໄວ້ນັ້ນ ເນ່ມຮູບຂອງອີ່ຕາ ນ້ຍກ໌ ເຊີລີ້ນ ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນນັ້ນພຸ້ນ!"●

ลูใผ ~ แบบมั๊บ

ตาเถ้า แอมโทมี ธอกคแอลล์ เป้นเสถฐีสะปู่ ลาวได้ กำไลเท็อละหลายล้านกอลลา ในกานผลิดสะปู่ ธอกคแอลล์ อยกขาย. บ้านอันใหย่โตขอวลาวตั้วยู่แคมฤมินที ๕ ในมะคอมนิอยอก. มื้นึ่ง ลาวอยกมายืนยู่หาป่อวย้ำรม พ่อดีหลอว อยกไปเห้นพู่เธือมใก้ อี๋ เจแอมขายไลต์ ขอฟฟอก จอมส์ อี๋ว เป้นสะมาอิกในคอบคิวผู้ดีและเก้าเต๋าคอบคิวนึ่งขอวมิอยอก ขายคินมั๊นพ่อดีย่าวอยกจากเธือมลาวมาลื้นธิดตักอี๋ เหลือดแสว ตามาเบิ่งบ้านเถ้าแอมโทมีพอยนึ่งอิกตามเคีย. ปากิดว่า พ่อขอฟฟอกจอมส์ เป้นคินสำคันที่สุดเมื่อปรูบใส่อิกกับขายนึ่ว อี๋ว เป้นพรูวเสถฐีสะปู่เวินล้าน แต่บ่มีคอามสำคันหยังจักย่าว.

"ธึ! ถ้าเบิ่งเดิ ติกธะดูร้อมปีนี้ ข้อยสีหาสีเธือมนี้เป้น สีขาว สีแดว และสีฟ้า แล้วสีใด้เห้นกันบัดนั๊นละว่า พ่อยังสีนัก

ຫລຽວມາເບິ່ງເຮືອນນີ້ອີກຢູ່ບໍ?" ຣາຊາສະບຸ້ຈົ່ມຢູ້ຜູ້ດຽວ.

ຕໍ່ມາ ແອມໂທນີ ຣອກເຄວລ໌ ເວ່ານ້ຳເຂ້ົ້າມາໃນເຮືອນ ແລ້ວຮ້ອງຄົນໃຊ້ຂຶ້ນພິດແຮງ "ໄນ໋" ເຖົ້ານີ້ບໍ່ເຄີຍຍິນຫະດ້ຳເອີ້ນຄົນໃຊ້ຈັກເທື່ອ.

"ນີ້--ໂຕບອກໃຫ້ລູກຊາຍເຮົາມາຫາແດ່ ກ່ອນພໍ່ສິອອກເຮືອນໄປຫັ້ນນະ" ແອມໂທນີສັ່ງຄົນໃຊ້.

ເມື່ອລູກຊາຍເຂ້ົ້າມາ ຜູ້ເປັນພໍ່ກໍເລີຍພັກໜັງສືພິມທີ່ກຳລັງອ່ານຢູ່ນັ້ນໄວ້ ແລ້ວເວົ້າວ່າ: "ຣິດຊາຣ໌ດ ລູກຈ່າຍເງິນຊື້ສະບຸ ທີ່ລູກໃຊ້ນັ້ນທ່ໍໃດ?"

ຣິດຊາຣ໌ດ ທາຣຽນຈົບມະຫາວິທຍາລັຍເດືອນກ່ວາໆ ມານີ້ ແລ້ວກໍກັບມາຢູ່ບ້ານນຳພໍ່ ຊາຍໜຸ່ມຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮຽນຮູ້ວິທີທີ່ຈະເຂ້ົ້າອົກເຂ້ົ້າໃຈຜູ້ເປັນພໍ່ຄັກແມ່ເທື່ອ ເພາະສັ້ນ ເມື່ອເພິ່ນເວົ້າຫຍັງຂຶ້ນເທື່ອໃດ ປາກົດວ່າຜູ້ເປັນລູກຕື່ນເອົາເທື່ອນັ້ນ.

ລາວຕອບເພິ່ນວ່າ "໑໘ ກ້ອນຕໍ່ ຝ ດອລລາຂນ້ອຍ"

"ຄັນຊັ້ນເຄື່ອງນຸ່ງລູກເດ?"

"ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ ຊຸດນຶ່ງປະມານ ຝ໐ ດອລລາ ຂນ້ອຍ"

"ລູກເປັນສຸພາບບຸຣຸດທີ່ດີ" ຜູ້ເປັນພໍ່ເວົ້າ "ພໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນເລື້ອຍໆວ່າ ບັນດາຊາຍໜຸ່ມໆເຂົາຊື້ສະບຸ ໑໘ ກ້ອນ ຕໍ່ ໘໔ ດອລລາ ແລະຈ່າຍຄ່າເຄື່ອງນຸ່ງຊຸດລະ ຫລາຍກວ່າຮ້ອຍດອລລາ ອີ໋ກ ຊ້ຳ ລູກກະມີເງິນຫລາຍທ່ໍໆກັນກັບເຂົາຄົນອື່ນຢູ່ເດ ແຕ່ສິ່ງທີ່ລູກໄດ້ກະທຳໄປນັ້ນ ມີເຫດມີຜົນກ່ວາຄົນອື່ນເຂົາ ພໍ່ເອງກໍໃຊ້ສະບຸ ຣອກເຄວລ໌ ເພາະເປັນສະບຸທີ່ມີຄຸນນະພາບດີ. ເມື່ອໄຫເຮົາຈ່າຍເງິນ ແພງຕື່ມ

ອີກຈັກເລັກຈັກນ້ອຍສຳລັບສະບູ້ກ້ອນນຶ່ງນັ້ນ ກໍເພາະມັກກິ່ນຫອມແລະຊື່ ຂອງມັນນັ້ນເອງ.

"ແຕ່ວ່າ ๕๐ ເຊັນ (ທົ່ນັບ ๘๕๐ ກີບ) ເພື່ອຊື້ສະບູ້ກ້ອນນຶ່ງ ນັ້ນພໍດີພ້ຽງ ສຳລັບຜູ້ຊາຍດີໆແບບລູກນີ້ ລູກເປັນສຸພາບບຸຣຸດ ຜູ້ຄົນ ມັກເວົ້າສເມີວ່າ ຖ້າຊາຍຄົນນຶ່ງບໍ່ເປັນສຸພາບບຸຣຸດ ລູກຂອງລາວກໍ ເປັນສຸພາບບຸຣຸດບໍ່ໄດ້ ອັນນີ້ນັ້ນບໍ່ຖືກດອກ. ເງິນນີ້ລະຜລິດທຸກສິ່ງທຸກ ຢ່າງໄດ້ໄວ ເງິນເຮັດໃຫ້ລູກເປັນສຸພາບບຸຣຸດຂຶ້ນມາ ແລະກໍເງິນນີ້ອີກ ຄືກັນ ທີ່ເກືອບຈະເຮັດໃຫ້ພໍ່ກາຍເປັນສຸພາບບຸຣຸດ. ພໍ່ເກືອບເປັນຄື ກັນກັບສອງສຸພາບບຸຣຸດທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງບ້ານສອງຫລັງ ທີ່ຢູ່ຕິດກັບບ້ານ ເຮົາຄົນລະຂ້າງນີ້ ຄວາມປະພຶດຂອງພໍ່ກໍເກືອບສີ່ຮ້ອຍໆກັນກັບພວກນັ້ນ ແຕ່ວ່າພວກຂະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈະໄດ້ຫລັບໄດ້ນອນໃນຍາມກາງຄ່ຳກາງ ຄືນ ຍ້ອນມີນັກຜລິດສະບູ້ອາໃສຢູ່ບ້ານຫລັງນີ້".

"ມີບາງສິ່ງບາງອັນຢູ່ດອກ ທີ່ເງິນບໍ່ສາມາດຈະເຮັດຫຍັງໄດ້ ນ້ອຍ" ຊາຍໜຸ່ມເວົ້າຢ່າງເຫງົາໆ "ຢ່າເວົ້າຈັ່ງຊັ້ນ ລູກເອີຍ! ເງິນນີ້ເຮັດໃຫ້ຄົນເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມສຳເຣັດທຸກເວລາ ພໍ່ບໍ່ຮູ້ວ່າ ມີ ຫຍັງແດ່ ທີ່ເງິນຊື້ບໍ່ໄດ້? ລອງບອກພໍ່ເບິ່ງດຸວ່າ ມີຫຍັງແດ? ແລະ ພໍ່ຢາກໃຫ້ລູກເລົ່າເຣື່ອງອື່ນໆໃຫ້ພໍ່ຟັງຕື່ມ. ຕອງມີແນວໃດ ແນວນຶ່ງ ຢ່າງແນ່ນອນ ພໍ່ໄດ້ສັງເກດເຫັນ ໄດ້ສອງສາທິດມາແລ້ວ ມີຫຍັງກໍ ບອກໃຫ້ພໍ່ຮູ້ນຳຕີ ເພື່ອພໍ່ຈະໄດ້ຊ່ວຍເຈົ້າ. ໃນຊ່ວຣະຍະ ๔๔ ຊ່ວ ໂມງນີ້ ພໍ່ສາມາດຫາເງິນມາໄດ້ ๑๑ ລ້ານດອລລາ. ລູກບໍ່ສະບາຍ ບ້ໍ?"

"ບາງຄົນເຂົາກໍເອີ້ນວ່າໄຂ້ໃຈ"

"ໂອ້" ທ້າວພໍ່ເວົ້າ "ຍິງຜູ້ນັ້ນຊື່ຫຍັງຊັ້ນນະ? ເປັນຫຍັງ ລູກຈຶ່ງບໍ່ຂໍໃຫ້ລາວແຕ່ງງານກັບລູກ ລາວຄືສີເຕັມໃຈທີ່ສຸດ ລູກມີເງິນ ຮູບຮ່າງກໍຈົບງາມ ແລະລູກກໍເປັນຄົນດີອີກ. ມີຂອງລູກກໍສະອາດສະ ອາມ ໂດຍປາສຈາກສະບູ ຣອກແວລ.

"ຂ້ອຍຮອດບໍ່ມີໂອກາດສີເວົ້າເຣື່ອງນີ້ ກັບລາວຊໍ້ານະ" ຣິດ ຊາຣ໌ດເວົ້າ.

"ກະຫາໂອກາດຕິລະ! ຊວນລາວໄປຍ່າງຫລິ້ນ ຕາມສອນບໍ່ ຫລືວ່າພາລາວຍ່າງເມືອເຮືອນ ຫລັງຈາກອອກຈາກໂບດແລ້ວ"

"ພໍ່ຍັງບໍ່ທັນຮູ້ຈັກຊີວິດຂອງຍິງສາວຜູ້ຮັ່ງມີເທື່ອ ເຂົາໄດ້ວາງ ໂຄງການໄວ້ທຸກຊໍ່ວໂມງ ທຸກນາທີ ຂອງເຂົາ ໃນຊີວິດນີ້ ລູກຕ້ອງມີ ເຂົາຄຽງຂ້າງ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນໂລກບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໝົດ ແລະລູກເອງກໍ ບໍ່ສາມາດຈະຂຽນຈົດໝາຍ ໄປບອກຮັກກັບເຂົາ ລູກເຮັດຈັ່ງຊີ້ ບໍ່ໄດ້ ບໍ່ໄດ້ແທ້ໆນະພໍ່".

"ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ລູກບອກໃຫ້ພໍ່ຮູ້ຈັກແມ່ນບໍ່ວ່າ ເງິນຄໍາຂອງ ພໍ່ທັງໝົດນີ້ ບໍ່ສາມາດຊື້ເວລາຂອງຜູ້ສາວໄດ້ຊັ້ນຫວໍ ລູກ?"

"ຂ້ນ້ອຍໄດ້ລໍ້ຖ້ຳມາຕ້ນໂພດແລ້ວ ເຂົາສີເດີນທາງໄປຢຸໂຣບນີ້ ອີ່ນນີ້ ແລະສີຢູ່ພຸ້ນສອງປີ. ແລະມື້ອື່ນລູກໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ພົບເຂົາ ຕາມລໍາພັງ ເປັນເວລາບໍ່ທໍ່ໃດນາທີ່ນຶ່ງດອກ. ເຂົາສີຂັ້ນຣົດໄຟເຂົ້າ ມາເມືອງພີ້ ຂ້ນ້ອຍສີເອົາຣົດຕັກຊີ້ໄປຮັບ ແລ້ວຈະພາກັນເຂົ້າມາພົບ ແມ່ ແລະພີ້ນ້ອງຂອງເຂົາຢູ່ໂຮງລະຄອນ. ພໍ່ຄິດວ່າເຂົາສີຮັບຟັງລູກ ຫວໍ ຫລັງຈາກນັ້ນ.. ບໍ່ແລ້ວ..ຫລືວ່າ ຢູ່ໂຮງລະຄອນລະ?... ກະຄືກັນຫັ້ນແລ້ວ ຫລືວ່າຫລັງຈາກເລີກລະຄອນແລ້ວ ໂອ້ຍ! ແຮງ

ບໍ່ມີທາງ ນີ້ແຫລະ ຄືຄວາມຫຍຸ້ງຍາກອັນນຶ່ງ ທີ່ເງິນບໍ່ສາມາດຈະຊ່ວຍເຫລືອຫຍັງໄດ້ ເງິນບໍ່ສາມາດຈະຊື້ໄດ້ ແມ້ແຕ່ເວລານຶ່ງມາທີ ຖ້າວ່າເຮົາສາມາດຊື້ໄດ້ ພວກຄົນຮັ່ງຄົນມີເສດຖີທັງຫລາຍກໍມີຊີວິດຍືນກ່ວານີ້ລະຕິ ແປ່ວ່າບໍ່ມີຫວັງຈະໄດ້ເວົ້ານຳນາງສາວແລມຕຣີ ແລ້ວກ່ອນລາວຈະຈາກເມືນທາງນີ້"

"ລູກຣິດຊາຣ໌ດ" ເຄ້ົາແອນໂທນີເວົ້າ "ພໍ່ດີໃຈຫລາຍ ທີ່ລູກບໍ່ໄດ້ເຈັບໄຂ້ໄດ້ປ່ວຍຢ່າງແທ້ຈິງ ລູກໄດ້ເວົ້າວ່າ ເງິນຊື້ເວລາບໍ່ໄດ້ແມ່ນບໍ? ແມ່ນຢູ່ - ບາງທີກໍອາດຈະຊື້ເວລາທັງໝົດບໍ່ໄດ້ ແຕ່ພໍເຄີຍໄດ້ເຫັນຢູ່ວ່າ ເງິນຊື້ເວລາເລັກໆນ້ອຍໆໄດ້ຄືກັນ".

ໃນເລງວັນນັ້ນ ນ້ອງສາວຂອງເຄ້ົາແອນໂທນີໄດ້ມາຢາມອ້າຍເພື່ອຢາກຂໍຍັບຍັ້ງຫາຄວາມຮັກໃຫ້ແຕກຮຽບຮ້ອຍ.

"ຣິດຊາຣ໌ດ ໄດ້ເວົ້າໃຫ້ອ້າຍຟັງໝົດແລ້ວ" ແອນໂທນີເວົ້າ "ອ້າຍກໍໄດ້ບອກນັ້ນແລ້ວວ່າ ນັ້ນຕ້ອງການເງິນທໍ່ໃດ ອ້າຍກໍຈະໃຫ້ນັ້ນທັ້ນ ຕໍ່ມາ ນັ້ນເລີຍເວົ້າວ່າ ເງິນບໍ່ເປັນປະໂຍດຫຍັງສຳລັບ ນັ້ນ ແລະນັ້ນຍັງເວົ້າຕື່ມວ່າ ເງິນນີ້ຊ່ວຍຫຍັງກໍບໍ່ໄດ້ຊ້ຳ".

"ແອນໂທນີ - ນ້ອງຄິດວ່າ ອ້າຍເຮັດຫຍັງກໍຄິສີຄິດເຫັນແຕ່ເງິນທໍ່ນັ້ນຕິ ເງິນນີ້ຊ່ວຍຄວາມຮັກກະບໍ່ໄດ້ຊ້ຳ ຄວາມຮັກນີ້ ມີອຳນາດພິເສດໃດ - ຖ້າຣິດຊາຣ໌ດນັ້ນໄດ້ເວົ້າກັບຍິງຜູ້ນັ້ນ ກ່ອນໜ້ານີ້ກະສິໂຄແດ່ ລາວຄືສີບ່ຕ້ອງປະຕິເສດຢ່າງເມ່ນອນ ແຕ່ດຽວນີ້ ນ້ອງຢ່ານ່ວ່ານັ້ນຄືສີຊ້ຳໄປແລ້ວ ເງິນຄຳຂອງອ້າຍທັງໝົດ ບໍ່ສາມາດຊື້ຄວາມສຸກໃຫ້ລູກຊາຍຂອງອ້າຍໄດ້ຊ້ຳເນາະ".

ໃນມື້ຕໍ່ມາ ແອລລັນ ໄດ້ເອົາແຫວນຄຳອັນເກ່ົາແກ່ວິງນຶ່ງມາ

ໃຫ້ຣົດຊາຣ໌ດ ແລ້ວບອກວ່າ: "ຄືນນີ້ ໃຫ້ຫລານໃສ່ແຫວນວົງນີ້ໄວ້ ແມ່ເຈົ້າໄດ້ເອົາໃຫ້ອາໄວ້ ແລະສັ່ງໄວ້ຕື່ມວ່າ ໃຫ້ອາເອົາໃຫ້ຫລານ ເມື່ອຫລານໄດ້ພົບສະຕີ ຜູ້ຫລານຮັກແລ້ວ".

ຣົດຊາຣ໌ຮັບເອົາແຫວນໄວ້ ແລະສຸບໃສ່ນິ້ວກ້ອຍ ແຕ່ແຫວນນັ້ນບໍ່ຫລົ່ນນິ້ວນີ ແລ້ວຊາຍໜຸ່ມຈຶ່ງເອົາຍັດໃສ່ຖົງເສື້ອທາງເບື້ອງໃນໄວ້ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ລາວຄິດວ່າປອດໄພດີ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ຊາຍໜຸ່ມກໍເອີ້ນຫາຣົດຕັກຊີ.

ແລ້ວໄດ້ໄປພົບກັບນາງສາວ ເຄມຕຣີ ທີ່ສະຖານີຣົດໄຟ.

"ແຕ່ຕ້ອງໄປໄວໆເພື່ອບໍ່ໃຫ້ແມ່ແລະພວກນັ້ນຖ້າ" ນາງເວົ້າຂຶ້ນ "ໄປໂຮງລະຄອນ ວາລັກ ໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້" ຣົດຊາຣ໌ບອກຄົນຂັບຕັກຊີ.

ເຂົາເຈົ້າອອກຈາກສະຖານີຣົດໄຟແລ້ວ ມຸ້ງໜ້າໄປສູ່ຖນົນ ๔๘ ເພື່ອໄປຫາບຣອດເວ ແລະຈາກນັ້ນກໍໄປຫາຖນົນ ມ๔.

ຕໍ່ມາ ຊາຍໜຸ່ມເລີຍບອກໃຫ້ຄົນຂັບຕັກຊີຢຸດຣົດທັນທີ ພ້ອມກັບເວົ້າວ່າ "ຈ້າຍເຮັດແຫວນຕົກ" ທັງເວົ້າ ທັງໄຂຕູ້ຣົດ ອອກໄປ "ມັນເປັນແຫວນຂອງແມ່ຈ້າຍ ຈ້າຍບໍ່ຢາກໃຫ້ມັນເສັຍ ຈ້າຍສິລົງໄປເອົາກ່ອນ ຄາວຣໍ່ທີ່ມັນດອກ ຈ້າຍເຫັນບ່ອນມັນຕົກແລ້ວ".

ບໍ່ເຖິງຣອດນາທີ ຣົດຊາຣ໌ດກໍກັບຄືນເຂົ້າມາໃນຣົດພ້ອມດ້ວຍແຫວນວົງນັ້ນ. ແຕ່ພາຍໃນສ້ອນາທີນັ້ນເອງ ຣົດຄັນນຶ່ງໄດ້ມາຢຸດຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕັກຊີທີ່ສອງໜຸ່ມສາວຂີ່ຢູ່ນັ້ນ ຜູ້ຂັບຕັກຊີ ພຍາຍາມຫລົກໄປທາງຊ້າຍທາງຂວາ ແຕ່ກໍມີຣົດຄັນອື່ນຈອດຕັນທາງໜົດ ຈະກັບຄືນຫລັງກໍກັບບໍ່ໄດ້ ເລີຍຕິດຢູ່ຕັ້ນ ຈ່ອຍໄປທາງໃດກໍບໍ່ໄດ້ຈັກທາງ.

ຢູ່ໃນກາງເມືອງໃຫ່ຍໆ ຣົດມັກຕິດກັນເລື່ອຍໆຢູ່ແບບນີ້ ເໝນທີ່ ຈະໄປແຖວໃຜແຖວມັນຢ່າງເປັນຣະບຽບ ພວກຣົດເຫລົ່ານີ້ພັດແລ່ນສັບ ສົນປົນເປກັນ ຜົນທີ່ໄດ້ຮັບກໍຄື ຣົດທັງໝົດພາກັນຕິດກັນຢູ່ທັ້ນ ໄປທາງ ໃດກະບໍ່ໄດ້.

"ເປັນຫຍັງເຈົ້າບໍ່ຂັບໄປໄກກ່ວານີ້ລະ?" ນາງສາວເລມຕຣີ ເວົ້າ "ພວກເຮົາສິໄປບໍ່ທັນໃດ໋ນີ້..."

ຣົດຊາຣ໌ດລຸກຂຶ້ນ ແລ້ວຫລຽວເບິ່ງຂ້າງພູ້ນຂ້າງພື້ ລາວເຫັນ ຣົດເປັນສາຍປາມເສັ້ນເຂົ້າປູ້ນ ທັງຕັກຊີ້ທັງຣົດມາ ແລະພາຫະນະທຸກ ຢ່າງທີ່ມີກົງລໍ້ ໄດ້ພາກັນຫລຸຫລັ່ງທັ້ງເທ ເຂົ້າມາໂຮມກັນຢູ່ແຈທັ້ນໝົດ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທາງຄົບຣະຫ່ວາງ ບຣອດເວ ຄຸນິນເສັ້ນທີ ຝ ແລະຫົນ ທາງເສັ້ນທີ ນ໔ ພວກຄົນຂັບທັງຫລາຍຣ້ອງດ່າກັນສໍາມະປີ ປາກົດວ່າ ພາຫະນະທຸກຢ່າງທີ່ມີກົງລໍ້ ໃນນະຄອນນິວຢອກ ຟ້າວມາພົບພໍ້ກັນຢູ່ ບ່ອນນີ້ປາມນັດກັນໄວ້.

"ອ້າຍເສັຍໃຈຫລາຍ" ຣົດຊາຣ໌ດເວົ້າພ້ອມກັບນັ່ງລົງ "ພວກ ເຮົາຕົງບໍ່ໄດ້ແລ້ວຕອນນີ້ - ພວກນັ້ນເຂົາກໍເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້ຄືກັນ ພາຍ ໃນນຶ່ງຊົ່ວໂມງນີ້ ຖ້າວ່າອ້າຍບໍ່ເຮັດແໜວນຕົກ ພວກເຮົາກະ...."

"ເບິ່ງ - ຂໍເບິ່ງແໜວນັ້ນແດ່ - ເຮັດຈັ່ງໃດ ພວກເຮົາກະ ໄປໃສ່ບໍ່ໄດ້ແລ້ວລະ ນ້ອງບໍ່ສົນໃຈດອກ ເຣື່ອງໄປໂຮງລະຄອນນັ້ນ ນ້ອງບໍ່ໃສ່ນັກລະຄອນນະ"

ປະມານ ๑๑ ໂມງໃນຄືນວັນນັ້ນ ມີໃຜຜູ້ນຶ່ງມາຢຸດຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າ ປະຕູຫ້ອງນອນຂອງແອມໂທນີ.

"ເຂົ້າມາແມ" ແອມໂທນີ້ຮ້ອງບອກ ພ້ອມທັງເອົາປື້ນທີ່ລາວ

ອ່ານຢູ່ນັ້ນປົ່ງລົ່ງ.

ຜູ້ທີ່ມານັ້ນແມ່ນແອລແລນ "ນີ້ນະ - ອ້າຍ - ຂະເຈົ້າສິແຕ່ງ ງານກັນ ໃດທັ້ນ - ຜູ້ສາວໄດ້ຮັບປາກແລ້ວວ່າ ຈະແຕ່ງງານກັບຣິດ ຊາຣ໌ດ - ຣິດຕັກຊີ້ທີ່ຂະເຈົ້າຂີ່ໄປນັ້ນຕິດ ໃນຂນະທີ່ກຳລັງມຸ້ງໜ້າໄປສູ່ ໂຮງລະຄອນກ່ອນຂະເຈົ້າສິຕົ່ງໄປທາງໃດໄດ້ ກໍກິນເວລາໄປຕັ້ງສອງ ຊົ່ວໂມງພຸ້ນນະ".

"ອາ! ໂອ! ອ້າຍ..ແຕ່ນີ້ໄປຂໍຢ່າໄດ້ເວົ້າເຖິງອຳນາດເງິນ ອີກເດີ ດ້ອຍແທ້ນນ້ອຍໆວ່ົ່ງນັ້ນ ແທ້ນທີ່ຝົ່ງດ້ວຍຄວາມຮັກອັນແທ້ ຈົ່ງວ່ົ່ງນັ້ນແທ້ໆ ທີ່ເປັນຕົ້ນຕໍພາໃຫ້ ຣິດຊາຣ໌ດໄດ້ພົບກັບຄວາມສຸຂ ນັ້ນ ເຮັດແທ້ນນັ້ນຕົ່ງ ແລ້ວຈຳເປັ້ນ ຕ້ອງລົ່ງໄປເວົ່ງ - ແລະກ່ອນຂະ ເຈົ້າຈະອອກເດີນທາງຕໍ່ໄປໄດ້ພໍດີ ຕັກຊີ້ຕິດສ໊ະ - ນັ້ນກະເລີຍຖືໂອ ກາດນັ້ນຝາກຮັກກັບຜູ້ສາວຢູ່ໃນຣິດຕັກຊີ້ນັ້ນ ເຫັ້ນບໍ່ເງິນ ບໍ່ມີປະໂຍດ ຫຍັງດອກຍາອ້າຍ ແອນໂທນີ - ຄວາມຮັກອັນແທ້ຈົ່ງນັ້ນ ຄືທຸກສິ່ງທຸກ ຢ່າງ".

"ອ້າຍດີໃຈທີ່ສຸດທີ່ຣິດຊາຣ໌ດສົມຫວັ່ງໃນສິ່ງທີ່ມັກປາຖນາ" ຕາ ເຖົ້າແອນໂທນີເວົ້າ "ອ້າຍໄດ້ບອກນັ້ນແລ້ວວ່າ ອ້າຍໝົດເງິນໄປທໍ່ໃດ ບໍ່ສຳຄັ້ນ ຂໍໃຫ້ແຕ່..."

"ນີ້ນະອ້າຍ! ເງິນຂອງອ້າຍນັ້ນເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ໍ, ຮຶ?"

"ນ້ອງເອີຍ!, ດຽວນີ້ອ້າຍກຳລັ່ງອ່ານປຶ້ມຊຶ່ງມີນິທານເຮື່ອງ ນຶ່ງດີ້ດີນະ ນັ້ນເປັ້ນເຮື່ອງພະຈົ້ນໄພໄດ໊ ແຕ່ວ່າອ້າຍມັກ ແລະອ້າຍ ຢາກຮູ້ວ່າ ຕໍ່ໄປທັ້ນສິມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ ອ້າຍຫວັ່ງວ່າ ນ້ອງຄີສີ່ປ່ອຍໃຫ້ ອ້າຍອ່ານເຮື່ອງນີ້ຕໍ່ໄປໄດ້ແລ້ວ".

ເຮື່ອງນີ້ກໍຄວນຈະຈົບລົງຕອນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຄິດວ່າ ມັນຈະສຸດຢູ່ຕອນນີ້ແທ້ໆ ແລະທ່ານກໍຄົງຄິດເຊັ່ນດຽວກັນ ທີ່ຈິງຍັງບໍ່ທັນຈົບເທື່ອ ພວກເຮົາຕ້ອງມາເຮື່ອງຕໍ່ໄປຈົນໃຫ້ໄດ້ຄວາມຈິງພຸ້ນລະ!

ໃນມື້ຕໍ່ມາ ມີຊາຍຄົນນຶ່ງ, ມີກະແດງ, ໃສ່ກາລະຫວັດສີຟ້າຍ່າງເຂົ້າມາບ້ານ ແອນໂທນີ ຣອກແວລ ເພື່ອພົບກັບແອນໂທນີລາວ ຊິເຄລລີ.

"ສະບູ່ທີ່ພວກເຮົາເຮັດນັ້ນ ດີໃຄເນາະ" ແອນໂທນີ ເປັນຜູ້ເວົ້າຂຶ້ນກ່ອນ "ມື້ວານນີ້ເຮົາໄດ້ເອົາເງິນໃຫ້ໂຕ ๕.000 ດອລລາ ເນ່ໍ ບໍ?"

"ຂ້ອຍຍັງໄດ້ຈ່າຍເງິນຂ້ອຍເອງອີກຕັ້ງ ๓00 ດອລລາພຸ້ນນະ" ເຕລລີເວົ້າຂຶ້ນ "ປັດໂທ! ມັນເຜິ່ງເກີນຄວາມຄາດຄະເນຂອງຂ້ອຍຊໍ້ ຂ້ອຍໄດ້ຮວບຮວມຕັ໋ວຊິ້ໄວ້ພຽງສູ່ຄົນລະບໍ່ ສ່ວນມາກນັ້ນເຂົາເອົາຄົນລະ ๕ ດອລລາ ແຕ່ວ່າຈໍພວກທີ່ມີນ້ຳເຕ່ ສອງໂຕນັ້ນເຂົາເອົາ ๑0 ດອລລາ ຂ້ອຍຕ້ອງໄດ້ຈ່າງພວກຕຳຣວດ ເປັນສ່ວນຫລາຍ ພວກເອົາ ๕0 ດອລລານັ້ນ ມີສອງຄົນ ເຫລືອນັ້ນຜູ້ລະ ๔0 ແລະ ๔๕ ດອລລາ ໂທ! ງາມເລີຍ! ຄັກປານຫຍັງຂ້ອຍເຂົາໄປຖືກໂມງເປັ້ຽະສູ່ຄົນ ແລະກ່ອນເຂົາສິຫລົກໄປທາງໃດໄດ້ ກໍກິນເວລາໄປຕັ້ງສອງຊົ່ວໂມງເຕັມໆ".

"ເອົາ.. ເອົາໄປເຄລລີ ນີ້ ๑๓00 ດອລລາ" ແອນໂທນີເວົ້າພ້ອມທັ້ງສົ່ງເງິນໃຫ້ "ພັນນຶ່ງໃຫ້ໂຕເດີ ສ່ວນ ๓00 ດອລລານັ້ນເອົາແທນເງິນໂຕ ທີ່ຕ້ອງຈ່າຍໄປກ່ອນແລ້ວນັ້ນ ໂຕມັກເງິນຕິ໋ບໍ? ເຄລລີ?"

"ໂດຍຂ້ອຍ" ເຄລລີຕອບ

ເຄລລີໄດ້ເງີນແລ້ວກໍລຸກເມືອ ເມື່ອໄປເຖິງປະຕູ ແອນໂທນີ ເລີຍເອີ້ນຢຸດແລະເວົ້າວ່າ

"ນີ້ອານນີ້ ຕາມຄຸນນິທິທາງ ໂຕເຫັນບໍ່ເດັກຜູ້ຊາຍອ້ອມໆບໍ່ ມຸງເຄື່ອງດອກ ພໍ້ລັບໜ້າທະມຸສອນຫັ້ນ ໂຕເຫັນບໍ?".

ເຄລລີຟັງຢ່າງສົງໃສ ແຕ່ຕອບວ່າ "ບໍ່ ຂ້ອຍ ບໍ່ເຫັນດອກ ແຕ່ຄ້າວ່າເປັນແບບນັ້ນທັ້ງບໍ່ມຸງເຄື່ອງອີກ ແປ່ວ່າຕຳຣວດລັບໄວ້ແລ້ວຕີ ຂ້ອຍປານນີ້ແລ້ວ".

"ເຮົາຄິດວ່າ ກາມເທບຄີສີບໍ່ລົງມາດອກ" ແອນໂທນີທັ້ງເວົ້າ ທັ້ງຫົວ "ກຸດບາຍ, ເຄລລີ" ສບາຍດີ

ເຈົ້າອຳນາດ, ວາສນາ ແລະ ໜ່ວຍໂມງ

ເຈົ້າຊາຍ ນາຍກ໋ເກີລ ແຫ່ງ ວາລເລີລູມາ ນັ້ງຢູ່ເທິງແຝ້ມ ນ້ຳທີ່ເພີ່ນຕິດໃຈທີ່ສຸດ ບ່ອນນຶ່ງ ຢູ່ໃນສວນສາທາຣະນະ ແຫ່ງນຶ່ງ ໃນນະຄອນນິວຢອກ ໃນຍາມເຢັນສງັດ ຂອງຣາຕີ ເພີ່ນຮູ້ສຶກວ່ານີ ຊີວິດຊີວາ ຢ່າງເຕັມທີ່ ບ່ອນນັ່ງ ບ່ອນອື່ນ ບໍ່ມີ ໃຜນັ່ງ ເນື່ອງຈາກ ວ່າ ອາກາດ ເຢັນໆ ໃນຍາມກາງຄືນ ເຮັດ ໃຫ້ ຄົນ ກັບ ເມືອ ບ້ານ ເມືອ ຂຸ ອງ ໄວ ກ ວ່າ ປົກ ກະ ຕິ.

ເດືອນ ກຳ ລັງ ຂຶ້ນ.. ຂ້ານ ຫລັງ ເຮືອນ ທີ່ ຕັ້ງ ຢູ່ ທາງ ເບື້ອງ ຕະ ວັນ ອອກ ຂອງ ສວນ ປັກ ຫລື ສວນ ສາ ທາ ຣະ ນະ ພວກ ເດັກ ນ້ອຍ ກຳ ທັງ ຫລິ້ນ ທັງ ຫົວ ຄົນ ຕຣີ ກ໋ ສ້ຽງ ສຽງ ມາ ຄ່ອຍ ໆ ຈາກ ຄຸ ມ ນ ຫົນ ທາງ ທີ່ ຢູ່ ໃກ້ ໆ ຄຽງ ໆ ພວກ ຣົດ ມ້າ ກຳ ພຸ ມ ໄປ ວຽນ ມາ ຕາມ ເດີ ນ ສວນ ປັກ ພວກ ຣົດ ໄຟ ທີ່ ແລ່ນ ຕາມ ລາງ ກໍ ຟ້າ ວ ແລ່ນ ກາຍ ໄປ ຢູ່ ບໍ ໄ ດ ຂາດ ສາຍ ທັງ ສຽງ ຣົດ ມ້າ ແລະ ສຽງ ຣົດ ໄຟ ຟັງ ແລ້ວ ປາ ກົດ ຄື ກັນ ກັບ ພວກ ສັດ ທີ່ ຢູ່ ນອກ ສວນ ແຕ່ ເຂ້ າ ມາ ທາງ ໃນ ບໍ ໄ ດ ສວນ ສາ ທາ ຣະ ນະ ເປັ ນ ບ່ອນ ທີ່ ປອດ ໄພ ແລະ ງຽບ ສັ ດ ແລະ ຢູ່ ເທິງ ຕົ ນ

ไม้มั้นอื้นไป ແມ່ນໂມງ່ອຍນິນໆບ້ັກໃຫ່ຍ່ຕັ້ງຢູ່ໃນຕຶກສູງໆ ເກົ່າເໜ່ ຫລັງນຶ່ງ.

ເກີບຂອງເຈ້ົາຊາຍມາຍກ໋ເກີລ ທັງເກົ່າແລະຂາດ. ບໍ່ມີ່ຊ່າງ ເກີບຄົນໃດແປງເກີບຄູ່ນີ້ ຂອງເພິ່ນໃຫ້ັກັບໃຫ່ຄືນໄດ້ ເສ້ືອເພິ່ນມຸ່ງກໍ ຂ໋າດ-ຂາດ- ໝວດກໍ່ບໍ່ແຖ ມາໄດ້ສອງ ອາທິດແລ້ວ ປານ່ວ່າ-ມີທັງສີ ໝົ ສີນ້ໍ່ຕານ ສີແດງ ສີຂຽວ ສີເຫລືອງ ຄົບເອ໋ົາໂລດ! ໝວກເພິ່ນ ກໍແຮງຂາດ ເຕ໋ັກກ່ວ່າເກີບກັບ ເຄ້ືອງມຸ່ງເພິ່ນຊ້ໍ.

ເຈ້ົາຊາຍມາຍກ໋ເກີລ ນັ່ງຢູ່ກັບ ບ່ອນທ່ີເພິ່ນມັກທ່ີສຸດແລ້ວກໍ່ທ໋ອ ຍ້ົມຢູ່ຜ໋ົດຽວ. ມັນເປັນຄວາມຄ໋ິດທ່ີມ໋ີຄວາມສຸກຂອງເພິ່ນຢ່າງນ໋ຶ ທ່ີ ເພິ່ນມ໋ີເງ໋ິນຄໍ່າພຽງພໍ່ທ່ີຈະຊ໋ື້ເຄ໋ື່ອງໃຊ້ສະຖານ໋ບ້ານຊ່ອງ ບ່ອນໃດກ໋ະໄດ້ທ່ີ ຢູ່ໃກ້ັກັບສອນປັກມ໋ີ, ຖ້ົາເພິ່ນຕ້ອງການ. ຄ໋ໍ-ເພິ່ນກໍ່ມ໋ີຫລາຍທ໋ໍ່ໆກ໋ັນ ກ໋ັບເສດ ຖ໋ີ່ຮ໋ັ່ງມ໋ີທ໋ັ່ງຫລາຍຂອງ ມ໋ະຄອນ ມ໋ີ ອ ຢ ອ ກ ເພິ່ນມ໋ີເຄ້ືອງເຮ ໂ ຕ໋ັ້ງ ຫລ ອ ງ ຫ ລ າ ຍ ເ ຮ ິ ອ ມ ຊ ານ ບ ້ ານ ຊ ່ ອ ງ ດ ິ ນ ດ ອ ນ ມ ີ ຄ ິ ບ ເ ພ ິ ່ ມ ຄ ອ ນ ຈ ະ ຕ ້ ອ ງ ນ ັ ່ ງ ຮ ່ ອ ມ ໂ ຕ ະ ອ າ ຫ ານ ກ ັ ບ ບ ັ ນ ດ ານ ້ ອ ຍ ໆ ຫ ລ າ ຍ . ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ າ ງ ໃ ນ ໂ ລ ກ ນ ີ ້ ສ າ ມ າ ດ ເ ປ ັ ນ ຂ ອ ງ ເ ພ ິ ່ ມ ໄ ດ ້ ເ ປ ັ ນ ຕ ົ ້ ນ ສ ິ ລ ປ ະ , ການເພ ິ ດ ເ ພ ິ ນ , ສ າ ວ ງ າ ມ ແ ລ ະ ກ ຽ ດ ຕ ິ ຍ ດ . ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ າ ງ ທ ີ ່ ຫ ອ ມ ຫ ວ ນ ທ ັ ້ ງ ຫ ລ າ ຍ ຂ ອ ງ ຊ ີ ວ ິ ດ ລ ຸ ຖ ້ ົ າ ເ ຈ ້ ົ າ ຊ າ ຍ ມ າ ຍ ກ ໋ ເ ກ ີ ລ ຢ ູ ່ ທ ຸ ກ ຣ ະ ຍ ະ ເ ວ ລ າ ອ ່ ານ ່ ວ ່ າ ແ ຕ ່ ເ ພ ິ ່ ມ ຕ ້ ອ ງ ການ ຍ າ ມ ໃ ດ ເ ລ ືອ ກ ໄ ດ ້ ທ ັ ນ ທ ີ .

ແ ຕ ່ ເ ພ ິ ່ ມ ກ ັ ບ ມ າ ເ ລ ືອ ກ ມ ຸ ່ ງ ເ ສ ້ ືອ ຊ າ ດ ແ ລ ້ ວ ນ ັ ່ ງ ສ ບ າ ຍ ໃ ນ ສ ອ ນ ປ ັ ກ .

ເ ນ ື ່ ອ ງ ຈ າ ກ ວ ່ າ ເ ພ ິ ່ ມ ໄ ດ ້ ຊ ຶ ມ ຣ ິ ດ ຊ າ ດ ຂ ອ ງ ຊ ີ ວ ິ ດ ມ າ ແ ລ ້ ວ ແ ລ ະ ເ ພ ິ ່ ມ ກ ໍ ່ ບ ໍ ່ ມ ັ ກ ຣ ິ ດ ຊ າ ດ ນ ັ ້ ນ ເ ລ ີ ຍ ແ ລ ້ ວ ກ ່ າ ມ ະ ທ ີ ່ ນ ີ ້ - ໃ ນ ສ ອ ນ ປ ັ ກ ແ ຫ ່ ງ ນ ີ ້ - ທ ີ ່ ເ ພ ິ ່ ມ ໄ ດ ້ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ວ ່ າ ເ ພ ິ ່ ມ ໄ ດ ້ ມ າ ຢ ູ ່ ໃ ກ ້ ໝ າ ກ ຫ ົ ວ ໃ ຈ ຂ ອ ງ ໂ ລ ກ ຊ ຶ ່ ງ ເ ພ ິ ່ ມ

ຫວັງວ່າ ມັນຈະເປັນການຊ່ວຍໃຫ້ເພິ່ນລືມຣົດຊາດຂອງຊີວິດນັ້ນໄດ້.

ຄວາມຄິດເຫລົ່ານີ້ ຫຼົມວຽນໄປມາໃນສມອງຂອງເພິ່ນ ຄ້າຍ ຄືກັນກັບຄວາມຝັນ. ຣວຍຍິ້ມໄດ້ປາກົດຜ່ານໃບໜ້າ ອັນມີຫວດເຄົ້າ ຂອງເພິ່ນ ເມື່ອນາງນັ່ງແບບນີ້ ໃສ່ເຄື່ອງຂາດເຄື່ອງກິດຈັ່ງຊີ້ເພິ່ນມັກ ສຶກສາເບິ່ງຄົນອື່ນ. ເພິ່ນມັກສ້າງຄວາມດີ ໃຫ້ເຫ່ົາຄົນອື່ນ ການໃຫ້ ທານເປັນສິ່ງທີ່ພໍໃຈຄືກໃຈເພິ່ນຫລາຍກ່ວາການເປັນກັມສິດເຄື່ອງຂອງ ທັງໝົດ. ຄວາມພໍໃຈອັນໃຫ່ຍຫລວງຂອງເພິ່ນກໍຄືການໃຫ້ການຊິດຊ່ວຍ ເຫ່ືອຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມລຳບາກ ເພິ່ນມັກຊ່ວຍຜູ້ທີ່ຕ້ອງການ ການຊ່ວຍ ເຫລືອຢ່າງແທ້ຈິງ ເພິ່ນມັກເຮັດໃຫ້ພວກນັ້ນ ຕື່ນເຕ້ັນ ດ້ວຍການໃຫ້ ຂອງຂວັນແບບເຈ້ົາໃຫ່ຍນາງໂຕເລ້ືອຍໆ ແຕ່ເພິ່ນກໍເຄ້ີຍໄດ້ໃຫ້ຂອງ ໄປຢ່າງຣວບຄວບຄ້ືຖ້ວນທີ່ສຸດຄືຫລັງຈາກໄດ້ຄິດເບິ່ງຄັກແມ່ແລ້ວ ສະ ກ່ອນ.

ແລະດຽວນ້ີໃນຂນະທີ່ຫລຽວເບິ່ງໜ້າໂນງເຫລ້ືອມໆຢູ່ນັ້ນ ຣວຍ ຍ້ິມຂອງເພິ່ນກໍ່ປ່ຽນໄປ ເຈ້ົາຊາຍນັກນັ່ງຄິດເຖິງແຕ່ເຣ້ືອງໃຫ່ຍໆທັງ ນັ້ນ ເມ້ືອເພິ່ນຄຳນຶງເຖິງໂນງ ເຖິງເວລາເທ້ືອໃດແລ້ວ ເພິ່ນມັກຮູ້ ສ້ກວ່າເສ້ົາໃຈເທ້ືອນັ້ນ ເວລາເປັນສ້ິງທີ່ຄວບຄຸມໂລກຜູ້ຄົນຕ້ອງປ່ະຕິ ບັດຕາມຄຳສ້ັງຂອງເວລາ ການໄປການມາຂອງຄົນ ຄືກຄວບຄຸມໂດຍ ໂນງໂດຍເວລາທັງນັ້ນ ເຂົ້າເຈ້ົາຟ້າວຝ້ັງຢູ່ເລ້ືອຍໆ ແລະກໍທັງຢ້ານ ທັງກົວ ຍ້ອນ ເວລາ ນ້ີແຫລະ. ເວລາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເສ້ົາໃຈ.

ຫລັງຈາກນັ້ນ ບ່ໍທ່ໍໃດນາທີ ກ່ໍມີຊາຍແຕ່ງຊຸດຣາຕີຄົນນ້ຶງຍ່າງ ເຂ້ົ້ามานั่งเทิงแป้นม้า ย่อมน้ึงใกล้ๆกับเจ้าชาย ลาอั่ง ยู่ขั้น ปะมานเคื่องอ่อโมงด้อยความร้อมใจ แล้อลาอ่ำเล่ิมหลงอเบ่ิง

ໂມງ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ເທິງກົກໄມ້ຕົ້ນນັ້ນ ເຈົ້າຊາຍອີງມີ້ສາມາດອ່ານອອກວ່າ ຊາຍຄົນນັ້ນຕອງປະສົບກັບຄວາມລຳບາກຢ່າງແນ່ນອນ ແລະເພິ່ນກໍສາມາດມອງເຫັນອີກວ່າ ໂມງນ້ອຍນັ້ນສາມາດມີສ່ວນຢູ່ໃນຄວາມລຳບາກນັ້ນຢ່າງບໍ່ຕອງສົງໃສ.

ເຈົ້າຊາຍລຸກຢືນຂຶ້ນແລ້ວຍ່າງໄປຫາບ່ອນທີ່ຊາຍຄົນນັ້ນນັ່ງຢູ່.

"ຂອຍເປັນຄົນແປກໜ້າ ແລະຂອຍ ກໍບໍ່ຄວນເວົ້າ ກັບເຈົ້າ" ເຈົ້າຊາຍເວົ້າຂຶ້ນກ່ອນ "ແຕ່ວ່າຂອຍໄດ້ເຫັນເຈົ້າປະສົບ ກັບຄວາມທຸກາເນວໃດເນອນຶ່ງ ຂອຍຄິເຈົ້າຊາຍ ນາຍກ໋ເກີລ ແຫ່ງວາລເລີລມາ ຂອຍບໍ່ຢາກໃຫ້ຄົນຮູ້ຈັກວ່າຂອຍເປັນໃຜແທ້ ເພາະສັ້ນຂອຍຈຶ່ງໄດ້ມາເຄື່ອງຂາດໆແຫບນີ້ ມັນເປັນຄວາມພໍໃຈຂອງຂອຍອັນນຶ່ງໃນການຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ຄົນທີ່ຕ້ອງການການຊ່ວຍເຫລືອອັນນັ້ນໆ ກ່ອນອື່ນຂອຍ ຕ້ອງຮູ້ຄັກເນເສັຍກ່ອນວ່າ ຄົນພວກນັ້ນຄວນໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອແທ້ໆບໍ? ສຳລັບເຈົ້ານີ້ຂອຍແນ່ໃຈວ່າເຈົ້າຕ້ອງການຢ່າງແນ່ນອນ ແລະບາງທີເມື່ອເຈົ້າກັບຂອຍມາຕັດສິນໃຈເນວໃດ ແນ່ນອນຮ່ວມກັນແລ້ວ ບັນຫາຂອງເຈົ້າອາດຈະສິ້ນສຸດລົງກໍ່ອາດເປັນໄດ້ໃດ".

ຊາຍໜຸ່ມຫລຽວຂຶ້ນເບິ່ງເຈົ້າຊາຍດ້ວຍຄວາມດີໃຈ ແຕ່ກໍ່ຍັງມີຄວາມກັງວົນຢູ່ນັ້ນເອງ ລາວຫົວດ້ວຍສຽງອັນດັງ ແຕ່ຄວາມບໍ່ສະບາຍໃຈຂອງລາວກໍ່ຍັງປາກົດໃຫ້ເຫັນຢູ່ຈົນໄດ້. ເຖິງຈັ່ງໃດລາວກໍ່ຕົກລົງຍອມຮັບທີ່ຈະລະບາຍເຣື່ອງຂອງລາວໃຫ້ຄົນອື່ນຟັງ ໃນໂອກາດນີ້.

"ດີໃຈທີ່ໄດ້ພົບເຈົ້າຊາຍ" ລາວເວີຍຂຶ້ນຢ່າງມ່ວນຊື່ນ "ເນ່ນຕີ! ຂອຍກໍ່ເວົ້າໄດ້ຢູ່ວ່າ ທ່ານບໍ່ຢາກໃຫ້ໃຜຮູ້ຈັກທ່ານຈຶ່ງແຕ່ງເຄື່ອງຈັ່ງຊີ້ ເຫບນີ້ເບິ່ງອອກງ່າຍຢູ່ດອກ ຂໍຂອບໃຈໃນຄວາມກະຮຸນາຂອງ

ທ່ານທີ່ຈະຊ່ວຍເຫລືອ ຂ້ອຍມອງບໍ່ເຫັນເລີຍວ່າທ່ານຈະຊ່ວຍຫຍັງໄດ້ ນີ້ນັ້ນເປັນບັນຫາຂອງຂ້ອຍເອງ ໄດ້ແລ້ວ ຂໍຂອບໃຈຫລາຍໆ!".

ເຈົ້າຊາຍມາຍ໌ເກີລ ໂຍບນັ່ງລົງ ຮຽງຂ້າງຂອງຊາຍ ຫຼຸ່ມ ຜູ້ຄົນມັກຕອບປະຕິເສດເພື່ນສເມີ, ແຕ່ວິທີຕອບປະຕິເສດ ຂອງເຂົາ ເຈົ້າກໍ່ນ່າຟັງສູ່ຄົນ.

"ໂນ" ເຈົ້າຊາຍກ່າວເປັນສິ່ງທີ່ມັດຕົນຂອງຜູ້ຊາຍແລະຜູ້ຍິງ ພິດສູ່ຄົນ. ຂ້ອຍຫລຽວເຫັນເຈົ້າເຝມເບິ່ງໂນ່ງ່ອຍນັ້ນມາດົນແລ້ວ. ໜ້າໂນ່ງອັນນັ້ນລະ ທີ່ຈອກຄໍາສັ່ງໃຫ້ເຮົາເຮັດນັ້ນເຮັດນີ້ ເຖິງເຝມ່ວ່າ ເຮົາຈະມີຄວາມປະສົງຢາກເຮັດ ຫລືບໍ່ກໍ່ຕາມ. ຂໍໃຫ້ຂ້ອຍໄດ້ເຕືອນ ເຈົ້າສ້ວ່າ ຢ່າໄດ້ເຊື່ອຟັງຈໍານອນເລຂທີ່ຢູ່ໃນໜ້າໂນ່ງອັນນັ້ນເລີຍ. ເລຂຈໍານອນນັ້ນລະ ຈະທໍາລາຍເຈົ້າ ຖ້າເປັນໄປໄດ້. ເຊົ້າຫລຽວ ເບິ່ງໂນ່ງສ້ະ ບັດນີ້. ໂນ່ງອັນນີ້ ມັນສິ່ຖ້ຽງກ່ຽວກັບການຢູ່ກິນຂອງ ຜູ້ຊາຍແລະຜູ້ຍິງ?"

"ທີ່ຈິງກະບໍ່ເຝ່ນ້ອຍຫລຽວເບິ່ງໂນ່ງອັນນັ້ນ ຢູ່ເລີ່ຍໆດອກ" ຊາຍໜຸ່ມຕອບ. ຂ້ອຍຖືໂນ່ງ ກໍ່ສະເພາະແຕ່ຍາມ້ອຍແຕ່ງງຸດຣາຕີ້ທ໌ ນັ້ນດອກ".

"ຂ້ອຍຮູ້ຈັກຜູ້ຊາຍແລະຜູ້ຍິງດີ ທໍ່ໆກັນກັບຂ້ອຍຮູ້ຈັກຕົ້ນໄມ້ແລະ ດອກໄມ້" ເຈົ້າຊາຍກ່າວອີກດ້ວຍສຽງອັນອິບອຸ່ນ ແລະພາກພູມໃຈ. ຂ້ອຍໄດ້ສຶກສາມານີ້ເປັນເວລາຫລາຍປີແລ້ວ - ດຽວນີ້ຂ້ອຍຮ້ັ່ງມີສີ່ສຸຂ ຫລາຍແລ້ວ. ມີບັນຫາບາງອັນຄ້ົ່ງ ທີ່ຂ້ອຍຊ່ວຍເຫ້ືອໄດ້. ຂ້ອຍ ອ່ານສີ້ໜ້າຂອງເຈົ້າອອກໄດ ເຫັ່ງໃບໜ້າຂອງເຈົ້າຂ້ອຍໄດ້ພົບ ເຫັນ ກຽດຕິ້ຍ ຄວາມດີຄວາມງາມ ແລະຄວາມຫຍຸ້້ງຍາກ ກະຮຸນາຮັບ

ເອົາການ່ອຍເຫລືອຂອງຂ້ອຍສ໊ະ - ຂ້ອຍເບິ່ງອອກ່ວາ ເຈົ້າເປັນ
ຄົນສລາດຣອບຄອບດີ - ສແດງອອກມາຕ່ີ່ວ່າ ເຈົ້າຣອບຄອບຂນາດ
ໃດ. ແລະກ໊ະ..ຢ່ານ່ລິງຄວາມເຫັນ່ຽວກັບຂ້ອຍ ດ້ວຍເຫັນເຄ່ືອງ
ນຸ່ງທ່ີ່ຂາດໆອັນນ້ີ - ຂ້ອຍສາມາດ່ອຍເຈົ້າໄດ້ແທ້ໆ - ໃດ -"

ຊາຍໜຸ່ມຫລຽວຂ້ຶ້ນເບ່ິງໂມງອີກແລະໃຫ້ໜ້າຂອງລາວກ໋ໍແຮງ່ຳ
ເຂ້ົ້າກ່ວາເກ່ົ່າ - ແລ້ວລາວກ໋ໍແນມໄປເບ່ິງເຮ່ືອນຫລັງນ່ຶ່ງ ທ່ີ່ຢູ່່ຂ້າງ
ສ້ວນປ້ັກນ້ັ້ນ ຊ່ຶ່ງໃຕ້ໄຟໄ້ວ້ຫລາຍຫ້ອງສ້ິນຄ້ວນ.

"ເກ່ົ່າໂມງຍ້ັງສ້ິບແລ້ວນ້ະ!" ຊາຍຸ່່ມເ້ວ່ົ້າທ້ັ້ງຍ້ກ່ມ່ືຂ້ຶ້ນແລ້ວ
ປ່ອຍໃຫ້ນ້ັ້ນຕົກລ່ົ່ງທ່ົ້າງຂ້ົ້າງປ່ານກ້ັບ່ວ່າຄວາມຫວ້ັ່ງໄດ້ສູນສ້ິ້ນໄປ ລ່ົ້ວ
ຢ່ືນຂ້ຶ້ນແລ້ວຟ້ົ້າ່ອ່ຍ່ົ້ງໄປ້ໄ້ກ້ົ້າ ວ-ສ່ອງກ້ົ້າ ວ.

"ຢຸ່ດຢູ່່ນ້ີ້ສ໊ະກ່ອນ!" ເ້ຈົ້າຊ່ົ້າຍ ນ່ົ້ານ໋ເ່ົ້ານ ່ອ່ງ ກ ຄ ໋ ສ້ັ່ງ.
ສ່ຽງ ຂ ອ ງ ເ ພ່ິ ມ ນ ່ ອ ໋ ໍ ນ ່ ົ ້ າ ດ ສ ິ ມ ຄ ວ ນ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຊ ່ ົ ້ າ ຍ ໜ ຸ ່ ມ ່ ອ ່ ົ ້ າ ຍ ໜ ້ ົ ້ າ ກ ັ ບ ນ ່ ົ ້ າ
ຢ ່ ົ ້ າ ງ ໄ ວ . ລ ່ ົ ້ ວ ຫ ໍ ້ ວ ຂ ້ ຶ ້ ນ ໜ ້ ອ ຍ ນ ່ ຶ ່ ງ !

"ຂ້ອຍສ້ິ້ຄ໋ໍາອ່ີກ ຈ ັ ກ ໑ ໐ ນ ່ ົ ້ າ ທ ີ ແ ລ ້ ວ ຂ ້ ອ ຍ ຈ ່ ຶ ່ ງ ສ ີ ໄ ປ " ລ ່ ົ ້ ວ ເ ວ ້ ົ ້ າ
ດ້ວຍສ່ຽງ ຄ ອ ຍ ໆ ປ ່ ານ ກ ້ ັ ບ ່ ວ ່ ົ ້ າ ລ ່ ົ ້ ວ ເ ວ ້ ົ ້ າ ກ ້ ັ ບ ລ ່ ົ ້ ວ ເ ອ ງ . ແ ລ ້ ວ ເ ວ ້ ົ ້ າ ຕ ່ ໍ ່
ເ ້ ຈ ົ ້ າ ຊ ່ ົ ້ າ ຍ ນ ້ ັ ້ ນ ່ ວ ົ ້ າ : " ເ ອ ົ ້ າ ! ຂ ້ ອ ຍ ສ ິ ່ ອ ມ ມ ື ກ ັ ບ ເ ້ ຈ ົ ້ າ ລ ້ ະ ນ ັ ດ ນ ້ ີ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ້ າ
ມ ່ ົ ້ ານ ກ ັ ນ ທ ໍ ່ ລ ່ ົ ້ ວ ໂ ມ ງ ໜ ິ ດ ສ ູ ໜ ່ ອ ຍ ແ ລ ະ ພ ວ ກ ຜ ູ ້ ຍ ິ ງ ກ ໍ ່ ຄ ື ກ ັ ນ ".

"ນ ້ ັ ້ ງ ລ ິ ງ ກ ່ ອ ນ ເ ນ ີ ້ " ເ ້ ຈ ົ ້ າ ຊ ່ ົ ້ າ ຍ ເ ວ ້ ົ ້ າ ຄ ອ ຍ ໆ " ຂ ້ ອ ຍ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ວ ່ ົ ້ າ ສ ິ
ຕ ິ ກ ລ ິ ງ ເ ຣ ື ່ ອ ງ ນ ້ ັ ້ ນ ມ ນ ໍ ່ ເ ້ ຈ ົ ້ າ . ເ ຣ ື ່ ອ ງ ຜ ູ ້ ຍ ິ ງ ນ ້ ັ ້ ນ ຂ ້ ອ ຍ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ຮ ວ ມ ກ ັ ບ ເ ້ ຈ ົ ້ າ ເ ດ ີ
ສ ິ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ຜ ູ ້ ຍ ິ ງ ເ ປ ັ ນ ສ ັ ດ ຕ ູ ຂ ອ ງ ໂ ມ ງ - ເ ຂ ົ ້ າ ເ ້ ຈ ົ ້ າ ເ ກ ິ ດ ມ າ ແ ບ ບ ນ ້ ັ ້ ນ ,
ແ ຕ ່ ເ ຖ ິ ງ ຢ ່ ົ ້ າ ງ ໃ ດ ເ ຂ ົ ້ າ ເ ້ ຈ ົ ້ າ ກ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ພ ວ ກ ກ ັ ບ ຜ ູ ້ ທ ີ ່ ຕ ້ ອ ງ ການ ທ ໍ ່ ລ ່ ົ ້ ວ ໂ ມ ງ ນ ້ ັ ້ ນ
ຢ ່ ູ ່ ແ ລ ້ ວ ຖ ້ ້ າ ເ ້ ຈ ົ ້ າ ສ ິ ເ ຊ ື ່ ອ ຟ ັ ງ ຂ ້ ອ ຍ ແ ລ ້ ວ ກ ະ ເ ລ ົ ້ າ ເ ຣ ື ່ ອ ງ ເ ້ ຈ ົ ້ າ ໃ ຫ ້ ຟ ັ ງ ສ ໊ ະ "

ຊາຍໜຸ່ມກັບນັ່ງລົງໃໝ່ແລ້ວຫົວຂື້ນດ້ວຍສຽງອັນດັງ.

"ຂ້ອຍສິເລົ່າໃຫ້ຟັງ, ເຈົ້າຊາຍ" ລາວເວົ້າ ທັງບໍ່ເຊື່ອ ວ່າ ເຈົ້າຊາຍມາຍກ໋ເກີລເປັນເຈົ້າຊາຍຢ່າງແທ້ຈິງ. ອີທີເວົ້າຂອງລາວ ບອກວ່າ ລາວບໍ່ເຊື່ອແທ້ໆ "ເຈົ້າເຫັນເຮືອນຫລັງນັ້ນບໍ? ເຈົ້າຊາຍ? ເຮືອນຫລັງນັ້ນຫັ້ນນະ - ທີ່ໃຕ້ໄຟຖືງຢູ່ຫ້ວງສາມປ່ອງຢ້ຽມ ຢູ່ຊັ້ນທີສາມ ຫັ້ນແຫລ້ວ ທ່ວງເວລາຫົວຄ່ຳຕອນທີກໂມງນັ້ນ ຂ້ອຍກ໋ຢູ່ໃນເຮືອນ ຫລັງນັ້ນແລ້ວ ກັບຍິງສາວຄົນນຶ່ງ ຊຶ່ງຂ້ອຍເຄີຍຄິດວ່າຈະແຕ່ງງານກັບ ລາວ ຂ້ອຍເອງໄດ້ສ້າງຄວາມຜິດພາດຂື້ນ ເຈົ້າຊາຍທີ່ຮັກຂອງຂ້ອຍ ແລ້ວນາງເລີຍໄດ້ຍົນເຣື່ອງນີ້. ຂ້ອຍກ໋ເສັຍໃຈ ຂ້ອຍຕ້ອງການ ໃຫ້ ນາງລືມເຣື່ອງນັ້ນ ທີ່ຈິງແລ້ວພວກເຮົາຜູ້ຊາຍ ກ໋ມັກຂໍຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຍິງລືມ ເຣື່ອງລາວແບບນັ້ນເລື້ອຍໆຢູ່ດອກ ເນ໋ບໍ ເຈົ້າຊາຍ?

"ຂ້ອຍຕ້ອງການເວລາຄຶດສະກອນ" ນາງຕອບ "ຂ້ອຍອາດ ຈະລືມເຣື່ອງນັ້ນຕລອດໄປ ຫລ໋ວ່າບໍ່ພົບໜ້າເຈົ້າອີກແຕ່ນັ້ນຕໍ່ໄປ ໃຫ້ ເຈົ້າຫລຽວມາເບິ່ງ ປ່ອງຢ້ຽມ ຊັ້ນທີ ນຶ ນີ້ ເວລາ ໒ ໂມງ ເຄິ່ງ ນາງເວົ້າ "ຖ້າຂ້ອຍຕ໋ວລົງຈະລືມເຣື່ອງນັ້ນໄດ ຂ້ອຍຈະປ່ອມແພຂາວ ຍາວໆລົງມາທາງປ່ອງຢ້ຽມນີ້ ເລ້ວເຈົ້າກ໋ຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ທຸກສິ່ງທຸກ ຢ່າງ ກັບຄືນຢູ່ສະພາບເດີມ ພິດສູ່ເໝ - ຈາກນັ້ນເຈົ້າກະມາຫາຂ້ອຍໄດ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຫັນຫຍັງປ່ອມລົງທາງປ່ອງຢ້ຽມແລ້ວ ເຈົ້າກ໋ຈະຮູ້ໄດ້ທັນທີ ວ່າ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຣະຫ່ວ່າງພວກເຮົາໄດ້ສິ້ນສຸດລົງກ໋ັ້ນ".

"ດັ່ງນັ້ນແຫລ ະຂ້ອຍຈຶ່ງຫລຽວເບິ່ງໂມງອັນນັ້ນຢູ່ບໍ່ເຊົ່າ. ເວ ລາ ກ໋ໄດ້ມາຍມາໄດ ๔ນ ນາທີ ແລ້ວເດ. ບັດນີ້ເຈົ້າຮູ້ແລ້ວບໍ່ວ່າ ເປັນຫຍັງຂ້ອຍຈຶ່ງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກແດ່ລັກໜ້ອຍ ເຈົ້າຊາຍທີ່ນຸ້ງເຄ໋ອງ

ຂາດເອີຍ".

"ນ໊ະ ໃຫ້ຂອຍບອກເຈົ້າຕື່ມອີກສະກ່ອນວ່າ ຜູ້ຍິງນີ້ເປັນສັດຕູກັບໂມງມາ ແຕ່ເກີດພົ້ນໃດ - ໂມງຫັ້ນຊ໋ອ - ຜູ້ຍິງ ພັດດີ. ຜ້າຂາວໆຫັ້ນນັ້ນຍັງສີ່ອນລົງມາຢູ່ດອກ ເຊື່ອໂລດນ໊ະ" ເຈົ້າຊາຍເວົ້າຢ່າງ໋ຄ່ອຍໆ.

"ບໍ່ມີທາງດອກ!" ຊາຍໜຸ່ມເວົ້າຢ່າງໜັດໜ້ວງ"ເຈົ້າບໍ່ທັນຮູ້ຈັກມາຣີອັນດີເທື່ອລາວເຄີຍກົ້ງ໋ຕໍ່ເວລາກົ້ງ໋ຕໍ່ນາທີສ໋ມີ ນັ້ນລະຄືສິ່ງທຳອິດທີ່ຂອຍນັກ໋ກຽວກັບລາວຜູ້ນີ້. ເມື່ອເຖິງເວລາ ໘:ນ໑ ນາທີນີ້ ຂອຍກ໋ຈະໄດ້ຮູ້ແລ້ວ່ວ່າ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລ້ວຂອຍຈະຕ໋ວາລົງພາກ໋ຕະເວັນຕົກໂລດ ຂອຍຈະຂ໋ີ້ນຣົດໄຟໃນຄືນນີ້ໂລດລະ ແລ້ວຂອຍກ໋ຈະພະຍາຍາມຫາທາງໃດທາງນຶ່ງ ເພື່ອລືມລາວ. ຣາຕີສວັດເຈົ້າຊາຍ".

ເຈົ້າຊາຍມາຍ໋ເກີລ ຫົວຢິ້ມຢ່າງ໑໑ນໂຍນແລະເຂ້ົ້າໃຈໃນໂຕຊາຍໜຸ່ມດີ ລາວດຶງເອົ້າແຂນຂອງຊາຍຄົນນັ້ນໄວ້ແສງຕາທີ່ໃສ໋ຫ້າຂອງເຈົ້າຊາຍກ໋ໍ໑໑ນລົງ ຄ້າຍຄືຄວາມຝັນທີ່ຫຸ້ມດ້ວຍໝອກເມກ.

"ຄ້ຳຈົນໃຫ້ນັ້ນຣົດໂມງສ໋ະກ່ອນຕີ! ຂອຍມີສົມບັດພັສຖານແລະມີ໑ຳນາດ ທັງຣ໑ບຄ໑ບກ໋ວ່າຄົນສ໋ອນຫລາຍອີກ໋ດ້ວຍຊ້ຳ ແຕ່ເມື່ອ໑ຂອຍໄດ້ຍິນໂມງຕີ໑ອກເວລາ ຂອຍກ໋ຢ້ານຄືກັນ. ຢຸ່ນ໋ຳຂອຍຈົນຣົດໂມງນັ້ນກ່ອນ໘ະ ຍິງສາວຄົນນີ້ຄ໑ນເປັນ໑ຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າໄດ້ຮັບຄ໋ຳ ປະຕິຍານຮັບຣ໑ງຈາກເຈົ້າຊາຍແຫ່ງ໑າລລີລູນາ ແລ້ວ. ໃນມື້ແຕ່ງງານ ຂອງພວກເຈົ້າ ຂອຍຈະມ໑ງເງິນຈ໋ຳນວນ ໑໐໐,໐໐໐ ດ໑ນລາ ໃຫ້ແລະເຮ໊ືອນ້ັກໃຫ່ຍຫລັງນຶ່ງ ຢູ່ໃກ້ກັບເຄມ໋ໍ້ຮັດຊັນ. ແຕ່ວ່າ ໃນ

ເຮືອນນັ້ນຈະບໍ່ມີພ່ອຍໂນງ: ເຈົ້າຈະຕົກລົງເຮື່ອງນີ້ບໍ?"

"ແທ້ລະຕິ" ຊາຍໜຸ່ມຕອບ "ຂ້ອຍເອງກະບໍ່ນັກໂນງຢູ່ແລ້ວ"

ລາວຫລຽວຂຶ້ນເບິ່ງໂນງອີກໃໝ່ ມັນເປັນເວລາ ເກົ້າໂນງຍັງ ສາມນາທີ.

"ຂ້ອຍວ່າ ຂ້ອຍສິຍັບຈັກນ້ອຍກ່ອນ ມື້ນີ້ກະໄດ້ໂອ້-ເອ້ ມາພິດມື້ແລ້ວ".

ເຈົ້າຊາຍ ໂຍນນອນລົງເທິງຕັ່ງ ດັ່ງທີ່ເຄີຍໄດ້ເຮັດມາ ເລື້ອຍໆ.

"ອາກາດດີໆມື້ໃດ ເຈົ້າສິເຫັນຂ້ອຍຢູ່ໃນສວນນີ້ໂລດລະ" ເຈົ້າຊາຍບອກ "ບັດຮູ້ຈັກມື້ເຈົ້າສິແຕ່ງງານແລ້ວ ມາຫາຂ້ອຍໂລດເດີ ຂ້ອຍສິເອົາເງິນໃຫ້ເຈົ້າ"

"ຂອບໃຈ ເຈົ້າຊາຍ" ຊາຍໜຸ່ມກ່າວ "ມື້ນັ້ນຄິສິບໍ່ມາເຖິງຈັກເທື່ອດອກ ແຕ-ກະ-ຂໍຂອບໃຈຫລາຍໆເດີ".

ເຈົ້າຊາຍນາຍົກເກີລນອນຫລັບຄັກຫລັບແມ່ ໜວກຂອງເພິ່ນຫລຸດອອກຈາກຫົວຕົກລົງໄປຢູ່ພື້ນດິນ ຊາຍໜຸ່ມຈັບໜວກນັ້ນຂຶ້ນມາ ແລ້ວວາງອັດໜ້າຂອງເຈົ້າຊາຍໄວ້ ທັງແປວຂາເບື້ອງນຶ່ງຂອງເພິ່ນໃຫ້ຢູ່ໃນທ່າຊໍ້າຍກ່ວາເກົ່າ "ນ່າສົງສານເຈົ້າແທ້ນໍ" ຊາຍໜຸ່ມເວົ້າ ທັງດຶງເອົາເສື້ອຂາດໆຂອງເຈົ້າຊາຍມາປົກປິດຮ່າງກາຍຂອງເພິ່ນໄວ້.

ພໍດີເກົ້າໂນງ! ສຽງໂນງດັງແຮງຢ່າງແປກປລາດເຖິງເກົ້າເທື່ອ. ຊາຍໜຸ່ມຫັນໃຈເຂົ້າປອດ ຢ່າງແຮງ ແລ້ວຫລຽວເບິ່ງເຮືອນຫລັງນັ້ນອີກເທື່ອນຶ່ງຕື່ມ ແລະ-ແລ້ວ-ລາວກໍ່ຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີ.

ມີຜ້າຂາວຍາວໆປ່ອນລົງມາຈາກປ່ອງລ້ຽມບ່ອນຊັ້ນທີສອງຂອງເຮືອນຫລັງນັ້ນ.

ໃນເວລານັ້ນ ມີຊາຍອີກຄົນນຶ່ງຍ່າງຜ່ານສວນປັກມາຢ່າງຟ້າວຟັ່ງ.

"ນີ້ໄດ້ລັກໂມງແລ້ວເນາະ? ຊາຍໜຸ່ມເອີ້ຍຖາມ ຊາຍ ຄົນນັ້ນຈັກເອົາໂມງອອກມາຈາກຖົງ ແລ້ວຕອບວ່າ: "ແປດໂມງກັບຊາວເກົ້ານາທີເຄິ່ງ"

ແລ້ວລາວກໍຫລຽວຂຶ້ນເບິ່ງໂມງທີ່ຢູ່ເທິງຕົ້ນໄມ້ນັ້ນ. "ອ້າວ! ໂມງນັ້ນມັນບໍ່ຖືກຕ້ອງນໍ" ຊາຍໜຸ່ມເວົ້າຢ່າງຕື່ນໆ "ນີ້ເປັນ ເທື່ອທຳອິດໃນ ๑๐ ປີມານີ້! ໂມງຂອງຂອຍເຄີຍ..."

ແຕ່ ລາວເວົ້າຢູ່ພຽງ - ລາວງວກໄປຈຶ່ງເຫັນຊາຍໜຸ່ມ ກຳລັງແລ່ນມຸ້ງໜ້າໄປຫາ ເຮືອນຫລັງນຶ່ງທີ່ໃຕ້ໄຟໄວ້ ມີ ປ່ອງລ້ຽມ ຢູ່ເທິງຊັ້ນທີສາມ.

ແລະໃນຕອນເຊົ້າມື້ຕໍ່ມາ ມີຕຳຣວດສອງຄົນຍ່າງຜ່ານສວນປັກມາ ເລີຍໄດ້ພົບແຕ່ຊາຍຄົນດຽວທໍ່ນັ້ນ ນອນຢູ່ເທິງຕັ່ງໂຕຍາວໆແດ ພວກເຂົາເຈົ້າພາກັນຢຸດເບິ່ງຄາວນຶ່ງ.

"ທີ່ແທ້ໂລດເມັນ ມາຍກ໋ເກີລ ນັກຟັນອາຊີບຄົນນັ້ນ" ຕຳຣວດຄົນນຶ່ງເວົ້າ "ລາວເຄີຍມານອນເປັນປີ້ໃນສວນປັກມາເປັນເວລາ ๔๐ ປີແລ້ວ ລາວຄືສິ່ງທີ່ຢູ່ໄດ້ຄົນດອກ, ຕາມຂ້ອຍຄິດນີ້"

ຕຳຣວດອີກຜູ້ນຶ່ງຫລຽວເບິ່ງບ່າງສິ່ງບ່າງຢ່າງຢູ່ໃນມືຂອງອີ່ຕາເຖົ້າຜູ້ນອນຫລັບຢູ່ນັ້ນ.

"ເບິ່ງນີ້-ດຸ!" ລາວເວົ້າ "ທ້າສິບດອລລາພຸ້ນນະ - ຂໍໃຫ້

ຂ້ອຍມີຄວາມຝັນແບບນີ້ແມ່ທ້ອນ".

ແລະແລ້ວເຂົາເຈົ້າກໍເລີຍປຸກເຈົ້າຊາຍມາຍກ໌ເກີລ ແຫ່ງອາລ ເລີລຸນາທັງເທື່ອທັງແຮງ ຈົນລາວຕື່ນຈາກຄວາມຝັນຂອງລາວ ແລະ ກັບມາສູ່ຊີວິດອັນແທ້ຈິງ●

24 / VII
ข้ามจ่าหน่าย

ปะตูຊຽว

ພอกเธ้ามาคิดหา เธื่องพะจิมไพจัภ่อย เมาะ! ท่าม ย่างไปตามคู้ม ขธองเอ ในมะคอมมือปอก เมื่อหลูอเบิ่ง ป่องยู้มของร้านต่างๆแล้อ ท่ามก็ตัดสินใจได้ทันที่อา ท่ามจะเข้าเบิ่งละคอมโธงใด ขัดแล้อท่ามก็ตั้งคำถามท่ามเองแล้อ อา เอ! เธ้าต้องภามบางสิ่งบางย่างที่พาให้เธ้าม่อมจื่นบ่? หลื่อา ต้องภามสิ่งใดสิ่งนึ่งที่เธ้ดให้เธ้ารู้สึกมีคอามเส้าพอง!

ในทันใดนั้น ก็จะมีมือเบื้องนึ่งคอามาจับข่าท่าม แล้อ ท่ามก็จะงอกไปพบกับเสองตาสาวงามคนนึ่ง, ซึ่งแต่งโตเอ้ ป้องย่างงิดงาม มางจะเอิาเข้าจี้ธอมหาเบิแผ่นนึ่ง ยัดใส่มือ ท่าม มางจะเว้าคอามนึ่งซึ่งบ่มีคอามพายหยังสำลับท่าม ต่มา มางก็จะแล่นไปตามทิมทางอีกเบื้องนึ่ง ทิ้งหลูอหลังกับด้อย คอามย้ามกือ.

ນັ້ນຄືການພະຈົນໄພສິດໆແລ້ວ! ທ່ານຈະຍອມຮັບເອົາບໍ?

ບໍ່ແລ້ວ ໃບໜ້າຂອງທ່ານກໍຈະປ່ຽນເປັນສີແດງຂຶ້ນມາ ແລ້ວທ່ານກໍຈະເອົາເຂົ້າຈີ່ແຜ່ນນັ້ນເທ່ວ່ຽຖິ້ມ ແລ້ວຍ່າງຈົກຖຽງເສັຍຢູ່. ຖ້າທ່ານບໍ່ມີວິນຍານຂອງນັກພະຈົນໄພຕິດໂຕເໜ້ໆແລ້ວ ທ່ານກໍຈະເສັຍຄ່ວ່ານີ້ໂລດ.

ທີ່ແທ້ກໍບໍ່ເຄັຍມີນັກພະຈົນໄພຢ່ໆງແທ້ຈິງຈັກເທ່ືອດອກ ທ່ານອາດຈະໄດ້ອ່ານເຣ່ືອງຣາວກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນທ່ີເອ້ີນຕົນເອງວ່ວ່າ ນັກພະຈົນໄພ ແຕ່ເຂົ້າເຈ້ົາເປັນນັກທຸຣະກິດຢ່ໆງແທ້ຈິງ. ມີບ່ໆງສ່ິງບ່ໆງຢ່ໆງທ່ີຂະເຈ້ົາຕ້ອງການ ເຊ່ັນຜູ້ຍິງ ຫລ່ືເງິນ ຫລ້ືບ່ານເມ່ືອງ ຫລ່ືກຽດຕິຍົດ ເມ່ືອຢ່ວ່ກໄດ້ຂອງເຫລ່ານ້ີ້ແລ້ວເຂົ້ວ່ກໍ່ຕ້ອງໄດ້ ແຕ່ນັກພະຈົນໄພໂດຍແທ້ຈິງນ້ັນແຕ່ກຕ່ວ່ງຈ່ວ່ກນ້ີ ລ່ວ່ຈະເລ່ີ້ມຕ້ົນໂດຍບໍ່ມີຈຸດມຸ້ງໝ່ວ່ຍພິເສດ ລ່ວ່ພ້ອມທ່ີຈະພະເຊ່ີນທຸກສ່ິງທຸກຢ່ໆງຕ່ວ່ມລຳພ້ັງຜູ້ດຽ່ວ.

ຜູ້ຄົນປະເພດທ່ີເປັນນັກພະຈົນໄພແຕ່ເຄ່ືງດຽ່ວນ້ັນກໍ່ມີຢ່ໆງມ່ວ່ກມ່ວ່ຍ ແລະເຂົ້ວ່ເຈ້ົ້ວ່ກໍ່ເປັນບຸກຄົນທ່ີເກ່ັງກ້ວ່ອ່ີກຄ່ວ່ກັນ ປະວັດສ່ວ່ດໄດ້ບ່ັນທຶກເຣ່ືອງລ່ວ່ວ່ຂອງເຂົ້ວ່ເຈ້ົ້ວ່ໄວ້ຈົນເຕ່ັມ ແຕ່ວ່ວ່ ແຕ່ລະຄົນນ້ັນມີຈຸດມຸ້ງໝ່ວ່ຍພິເສດຂອງໃຜລ່ວ່ວ. ເຂົ້ວ່ເຈ້ົ້ວ່ບໍ່ແ່ນ່ນພ່ວ່ກທ່ີ່ຕິດຕ່ວ່ມພະຈົນໄພຢ່ໆງແທ້ຈິງດອກ.

ໃນຂະນ່ວ່ມນ່ວ່ຢ່ວ່ກ ເຣ່ືອງລ່ວ່ວ່ນ້ັນໂລດໂຜ່ນແລະການພະຈົນໄພນ້ີ ຈະລ່ວ່ຍທ່ານຢູ່່ທຸກບ່ວ່ດຢ່ໆງ ໃນຂນ່ະທ່ີ່ພ່ວ່ກທ່ານຍ່ໆງໄປມ່ວ່ຕ່ວ່ມຖ່ນ່ນທ່ິນທ່ວ່ງ ມ່ັນກໍ່ຈະເ່ນ່ນເບ່ິ່ງທ່ານຢູ່່ບໍ່ຂ່ວ່ດ ບໍ່ຕ່ນ່ທ່ານກໍ່ຈະເງ່ີ້ຍໜ້ວ່ຂ້ຶ້ນເບ່ິ່ງປ່ອ່ງຢ້ຽ້ນ ແລ້ວທ່ານກໍ່ຈະເຫ້ັນໃບໜ້ວ່ທ່ີ່ປ່ອ່ນອ່ອ່ກມ່ວ່ ຊ່ຶ່ງປ່ວ່ກ່ດ່ວ່ເປັນໃບໜ້ວ່ທ່ີ່ເຮ້ັດໃຫ້ທ່ານສ່ນໃຈຢ່ໆງບ່ວ່ກບໍ່ຖ່ກ. ຫລ່ື

ตามฤมิมที่ๆรบสวัดยามกาๆคืม ผอกเธาก็มักจะได้ยินสรงร้อๆ ให้อันเป้นตาเจับปอดและม่าย้ามกิวจากเธือมร้างหลังมื่ๆ หลี่ บางเที่อ ตักอี๋ก็จะมำเธาไปสิ่งไว้พ้าปะตูเธือม อันแปกปลาด หลังมื่ๆ แทมที่จะเอิาเธาไปสิ่งเธือมเธาเอๆ แล้วปะตูมั้ม ก็จะไอ๑๑ก แล้วเธาก็ถูกเชิมให้เฮ้าไป ด้ังมี้เป้นต้ม. ผ่อย ตาจากทุกจอกทุกแจก็จะเฒมมาใส่เธิา หลิเอิาแขมยิกขึ้ม หลิ อี๋มีมาใส่ เป้มแบบมี้ พายคอามอ่ามามพะจิมไพได้มาเถิงท่าม แล้อ.

แต่อ่า มีน้อยคิมพ้อมที่จะรับเอิามามส่รงไพ เหล่ามี้ โดยมากแล้อ ผอกเธาพ้อมที่จะเธัดสิ่งใดสิ่งมื่ๆที่เธาเธัดเป้ม ปะจำทุกมื้ เละผอกเธาต้อๆกามฝากเธัดแต่สิ่งที่มะมุดทั้งปอๆ เธาเคียเธัด ผอกเธาก้าฉ้าไปเลื่อยๆ เละมื้ใดมื่ๆ ผอกเธาก็จะไปเถิงจุดจิบของชีวิดอันสงิบเละยาวมาม ขัดแล้ว ผอกเธาก็เลิ่มคิดแล้วขัดมี้ มาคิดได้ก็ตอมที่ล้าสอยไปหลาย แล้อ. ขัดมี้ผอกเธาก็เสัยใจแล้วอ่า ติมบ่เคียได้ชิมเบิ่งธิด ชาดของปะสิบกามเละกามพะจิมไพฝ่าๆแท้จิงจักเที่อ.

ธูถอบฟ่ สตายเมี้ เป้มมักพะจิมไพฝ่าๆแท้จิง เกื่อบทุก คืมที่ลาอออกท่รอเพื่อปะสิบเหดกามอันแตกต่างกันไป ลาอสิม ใจในสิ่งที่ลาอคิดอ่า อาถล้าลาอยู่ตามจอกแจต่างๆของมะ คอมมิอยอก บางเที่อ ลาอก็ได้พิบกับเธื่องลาอเละสะถามที่ แปกๆไปเลื่อยๆ ลาอถูกตำธอดจับสอๆเที่อ หลายเที่อต่หลาย ที ที่ลาอพิบอ่าเงิมในถิ่งของลาอเสัยจิมพิดท้รง คืมมื่ๆโมๆ

ແຂນຂ3ງລາວກໍ່ເສັຍ ແຕ່ລາວກໍ່ຍັງຕິດຕາມການ່ຽງໄພມື້ໄປເລື3ຍໆ ແລະດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈອີກດ້ວຍ.

ແລງມື້ນຶ່ງ ຮູດ3ບຟ໌ ຍ່າງຫລິ້ນຢູ່ເຄມທາງໃນຄຸ້ມເກົ່າໆຂ3ງ ນະຄ3ມນ້ອຍ3ກ ປາກົດວ່າມີຜູ້ຄົນຈຳນວນຫລາຍຍ່າງສວນກັນໄປສວນກັນມາໃນຄືນນັ້ນ ບາງຄົນກໍ່ຝ່າວກັບຂ້ານກັບເຮືອນ ບາງຄົນກໍ່ຄືສີ່ຝ່າວ ໄປກີນນ້ຳຕາມຮ້ານ3າຫານ.

ນັກພະຈົນໄພຄົນນີ້ພັດເປັນຄົນຮູບຮ່າງຫລໍ່ເຫລົາຈິບງາມ ຍາມ ກ່າງເວັນລາວເຮັດການຢູ່ຮ່ວມແຜນສ3ງ.

ຄືນນັ້ນ ລາວຍ່າງໄປຕາມຫົນທາງຢ່າງສງົບແລະຢ່າງຣະມັດ ຣະວັງ.

ເມື3ກ່າຍຮ້ານ3າຫານ ຮ້ານນຶ່ງລາວເລັຍຫລ3ງເຫັນປະຕູຢູ່ ທາງຂ້າງຮ້ານນັ້ນ ໄຂຢູ່ ແລະມີປ້າຍແຂວນໄວ້ທາງເທິງ ບ3ກວ່າ ເປັນໂຮງການຂ3ງທ່ານໝໍ ມີຊາຍຜິວດຳຄົນນຶ່ງນຸ່ງເຄື3ງສີແດງແລະ ສີເຫລືອງສົດໆ ຢືນເຝົ້າປະຕູນັ້ນຢູ່ ໃນຂນະທີ່ຜູ້ຄົນຍ່າງຜ່ານລາວໄປ ລາວກໍ່ຈະຍື່ນເຈັຍນ3ຍໆສ່ົງໃຫ້

ຮູດ3ບຟ໌ເຄັຍເຫັນເຫດນີ້ມານັບບໍ່ຖ້ວນແລ້ວ ເຈັຍນ3ຍອັນນັ້ນ ຈະຕ3ງເປັນຊື3ຂ3ງທ່ານໝໍທີ່ມີໂຮງການຢູ່ເທິງຊັ້ນສາມ ຕາມທັນມະດາ ແລ້ວ ຮູດ3ບຟ໌ ມັກຍ່າງກ່າຍໄປລ້ານ ໂດຍບໍ່ຮັບເອົາເຈັຍທີ່ເຂົ້າສ່ົງ ໃຫ້ ແຕສຳລັບຄືນນີ້ນີ້ ມີຊາຍຜິວດຳຄົນນັ້ນໄດ້ຍັດເຈັຍໃສ່ມືໝໍ່ຢ່າງໄວ ຊາຍໜຸ່ມເລັຍຮັບເອົາທັງຍິ້ມພ3ມ.

ເມື3ຍ່າງ99ກໄປໄກແລ້ວ ຈ່ຶງກົ້ມເບິ່ງເຈັຍໃບນັ້ນ ແປກ! ເຄື3ງນຶ່ງບໍ່ມີຫຍັງ ປີ້ນໄປອີກເຄື3ງນຶ່ງ ມີໂຕໜັງສືສາມຄຳ ຂຽນໄວ້

ว่า "ปะตูะรูอ"

จากนั้นปะมาน ม-๔ บาดก้าว ชายคนนึงเดว่างเจัยที่ชายผิวดำเอิาใช้มั้นถิ้ม ธูดอบฟ์เกับขึ้นมาเบิ่ง เห็นมีแต่อุ๊และที่ปู่ะอางท่านพ่ มีแล้วที่ ธูดอบฟ์คิดว่า ลาอจะได้เห็นจากเจั้ยในมือะอางลาอมั้น.

นักพะจินไพ่ทุ่มเลียยุดยู่แคหินทางบ่อมนึง เพื่อใช้สมอางจักพ่อย, แล้วจึ่งย่างข้ามไปหินทางอีกเบื่องนึง ย่างต่ไปไกเตีบ จึ่งย่างกับคืนมา แล้วข้ามมาฝากทางเบื้องเก่าอีก.

ขัดนี้พนักพะจินไพ ย่างกายชายผิวดำคนมั้นต่ม ลาอกำเอิาเจัยน้อยมั้นสิ่งให้อีก ย่างไปปะมาน ๑๐ ก้าอ พ่กำเลียยุดอ่ามเบิ่งใพ่อามันมีหยังแท้ในเจัยน้อยๆนี้ ลาอได้พิบโตพังสีอีกคิเที่อก่อม "ปะตูะรูอ" ในบ่อิเอมมั้นลาอหลูอเห็น เจัย ๔ ๕ ใบแบบเก่าถิ้มปะไว้ยู่ ลาอจับขึ้นมาเบิ่งพิดสู่ใบ เห็นมีแต่อุ๊และบ่อมยู่ะอางท่านพ่พ่มั้น.

สอๆเที่อแล้อ ที่โอกอาตาได้ข่ให้ธูดอบฟ์ ส่งไพ่ต่ไปและลาอเอง กำพ้อมที่จะส่งยู่แล้อ. ขัดนี้ ลาอย่างกับคืนมาบ่อมอีตาเถ้าผิวดำยืมยู่มั้น เที่อมีลาอบ่ยืมเจัยให้ คิเก่าอุ่ำลาอให้แต่บางคนพ่มั้น บ่เฒ่มอาจะแจกาให้พ่สู่คนที่หายไป ธูดอบฟ์มีคามรู้สึก่าอายผิวดำคนมั้นหลูอเบิ่งลาอด้อยสีพ้าอันเย็นอา.

สายตาอันมั้น เธ็ดให้ธูดอบฟ์ มีคามรู้สึก สะเทือมใจค้ายๆกับ่อา ลาอบ่เฒ่มเป็นนักพะจินไพย่างแท้จิง.

ຮູດຈບຟ້ຍບ99ກພິຈາກຸ່ມຄົນອັນພາເພັ້ນ ຈັກ່ອຍແລ້ວເຫງ ພ້າຂຶ້ນເບິ່ງຕຶກ ລາວເຊື່ອ່ວ່າ ລາວຕ້ອງພົບເມ ວ ໃດເມ ວ ນຶ່ງຢູ່ໃນຕຶກ ຊ່ຶງສູງເຖິງ ๕ ຊັ້ນຫລ້ງນີ້ ຊັ້ນຕ່ະລ່າງສຸດເປັ ນ ຮ້ານ ວ າ ຫ ານ ຊັ້ນຖັດ ມ າ ເປັ ນ ຮ້ານ ພ ວ ກ ຊັ້ນຖັດ ຮ້ານ ພ ວ ກ ມ າ ເມ ນ ໂ ຮ ງ ຮ ານ ຂ ອ ງ ທ ານ ພ ໍ ແລະ ຊັ້ນ ຕ ່ ໍ ໄ ປ ນ ັ ້ ນ ມ ີ ປ ້ າ ຍ ຫ ລ າ ຍ ປ ້ າ ຍ ບ ອ ກ ວ ່ າ ຮ ້ ານ ຕ ັ ດ ເ ຄ ື ່ ອ ງ , ຄ ຣ ູ ສ ອ ນ ດ ົ ນ ຕ ຣ ີ ແ ລ ະ ພ ວ ກ ພ ໍ ື ່ ນ ໆ ອ ີ ກ ປ າ ກ ົ ດ ວ ່ າ ຊ ັ ້ ນ ສ ູ ງ ສ ຸ ດ ນ ັ ້ ນ ເ ປ ັ ນ ຫ ້ ອ ງ ໃ ຫ ເ ຊ ໍ ່ າ .

ຮູດຈບຟ໌ເຊ ້ ່ າປ ະ ຕ ູ ໄ ປ ແ ລ ້ ວ ຣ ີ ບ ຍ ່ າ ງ ຂ ຶ ້ ນ ເ ມ ື ອ ເ ຫ ງ ລ າ ວ ມ າ ຢ ຸ ດ ຢ ູ ່ ຊ ັ ້ ນ ທ ີ ່ ສ ອ ງ ຊ ່ ຶ ງ ໃ ຕ ້ ໄ ຟ ກ ໍ ບ ໍ ່ ແ ຈ ້ ງ ຄ ັ ກ ປ ານ ໃ ດ ຄ ື ມ ີ ກ ະ ກ ຽ ງ ກ າ ຈ ໍ ສ ອ ງ ພ ວ ຍ ພ ໍ ວ ຍ ນ ຶ ່ ງ ຢ ູ ່ ທ າ ງ ຂ ວ າ ໄ ກ ບ ່ ອ ນ ລ າ ວ ຢ ືນ ຢ ູ ່ ຈ ັ ກ ພ ່ ວ ຍ ແ ລ ະ ພ ໍ ວ ຍ ນ ຶ ່ ງ ຢ ູ ່ ທ າ ງ ຊ ້ າ ຍ ມ ື ລ າ ວ .

ລ າ ວ ຫ ລ ຽ ວ ໄ ປ ຫ າ ໄ ຟ ທ ີ ່ ຢ ູ ່ ໃ ກ ້ ລ າ ວ ນ ັ ້ ນ ຈ ຶ ່ ງ ໄ ດ ້ ຫ ລ ຽ ວ ເ ຫ ັ ນ ປ ະ ຕ ູ ສ ີ ຂ ຽ ວ .

ລ າ ວ ຢ ຸ ດ ຄ ້ ໍ ່ ຢ ູ ່ ຄ ່ ໍ ່ ນ ຶ ່ ງ ເ ລ ີ ຍ ຄ ິ ດ ເ ຫ ັ ນ ສ ີ ພ ້ ໍ ່ ອ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ຊ ່ ໍ ່ ຂ ອ ງ ຊ ່ ໍ ່ ຍ ຜ ິ ວ ດ ໍ ່ ຄ ິ ນ ນ ັ ້ ນ ຈ ຶ ່ ງ ໄ ດ ຍ ່ ໍ ່ ຍ ່ າ ງ ເ ຂ ້ ໍ ່ ໄ ປ ຫ າ ປ ະ ຕ ູ ຂ ຽ ວ ນ ັ ້ ນ ທ ັ ນ ທ ີ ແ ລ ້ ວ ເ ອ ົ ່ ໍ ່ ມ ື ເ ຄ ່ ໍ ່ ຍ ່ ໍ ່ ຍ ່ າ ງ ແ ຮ ງ ຕ ໍ ່ ່ ມ ່ ໍ ່ ລ ່ ໍ ່ ຍ ່ ໍ ່ ຍ ່ ໍ ່ ຍ

ໄດ້ຍິນສຽງຄ່ອຍໆຢູ່ທາງໃນ ຄາວນຶ່ງຜັກຕຸ໊ກໍເລີຍໄຂ99ກວ້າໆ ມີຫຼ້ຍິງ9ายุคีสิบ๋ทันเถิง ๔๐ ปี คินนึ่งยืนยู่ถ้อยใบหน้าอุดขาวและเบิ่งอิ่งบ๋มีกำลังวังชาหยังผิด นางเถ่มีเบื้อๆนึ่งมาแล้วเอาไปคีสิล้ม ฐูดอบฟ์ ฟ้าอจับเอินางไว้ ผาเข้ามาทางในห้อๆ แล้วเอินางมอมลิงเทิงตรง.

ชายพุ่มกับมาอัดปะตู แล้วหลวอไป99มห้อๆ ทุกสิ่ง ทุกย่างสะอาดสะอ้ามดี แต่อานางน้อยคินมีเป้นคินจิมที่สุด.

ยิงคินนั้นมอมหลับตาไว้ ข๋ดนางจึ่งมืนตาขึ้น แล้วชายพุ่มกำหลวอเบิ่งหน้า พ๋บ่เคียเห็นนางจักเทื่อ แต่พ๋รู้ถ่อา ใบหน้าแบบนี้แหละ ที่พ๋ใฝ่ฝันอ่า จะได้พบในมื้ใดมื้นึ่ง นางมีตาสีพ่น, ธูถังน้อย, ผิมสีน้ำตาม มันเป้นใบหน้าที่เธ้ดให้ภามพะจิมไพ่มาจุ่มจุ่มดี แต่อาใบหน้าของลาวน้อยๆ จ๋ยๆ และข๋มีสีเลือดจักหน้อยเลย.

ยิงสาวหลวอมาหาชายพุ่มทั่งยิ้มและเว้าว่า "ข้อยลืมลิงแม่นบ่? เมื่อบ่ได้ทืมเข้าตั่งสามมื้มันมาะเป้นจั่งฮั้นแหละ".

"แม่นหยั่งเก๊าะ! ฐูดอบฟ์ ร้องขึ้นผิดแรง "ให้เจ้าถ่าจิมข้อยกับคืนมาก่อมเถิ".

เว้าแล้วพ๋ทำฟ้าอแล่นอกจากปะตูหลวอแล้วลิงไปตะล่างพายใน ๔๐ มาทีลาอทำกับคืนมา สองมือหอบอาหามหามทืมขึ้นมา ชายพุ่มเอิาของทืมเหล่านั้นอางใส่เทิงโต๊ะ มีทั่งเข้าจี่, เบิ, ฮึ้ม, ปา, มานิม, ฮนิม มีของสัมมะปิมะพัน.

"บ้าบ๋มีอยากเมาะ" ฐูดอบฟ์เว้าขึ้น "เป้นคินบ๋ทืมเข้า

ກິນນ້ຳມັນຮ່ອນສິມີຈັກເທື່ອ ແຕ່ມື້ຕໍ່ໄປຢ່າເຮັດແຍບນີ້ອີກເດັດຂາດ ໄດ້ຍິນບໍ່? ເອົາ! ມາກິນເຂົ້າສະບັດນີ້" ຊາຍໜຸ່ມຊ່ວຍພາຍິງສາວໄປຫາ ຕັ່ງອີ້ຢູ່ບ່ອນໂຕ໊ະກິນເຂົ້າ, ແລ້ວຖາມວ່າ "ມີຈອກໃສ່ນ້ຳນົມບໍ່" "ບໍ່ມີ ເດ ຢູ່ຕິດປ່ອງຢ້ຽມນັ້ນເດ" ນາງຕອບ ຊາຍໜຸ່ມເຫວັ່ນນ້ຳນົມໃສ່ຈອກ ໃຫ້ຈົນເຕັມ ແລ້ວບອກວ່າ "ກິນນ້ຳນົມນີ້ສະກ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງກິນເມ ອື່ນ ຂ້ອຍຂໍເປັນແຂກເຈົ້າໄດ້ບໍ່".

ຮູດຊິບຝົ້ງຕັ່ງອີ້ລົງມາຫາໂຕ໊ະແລ້ວນັ່ງລົງ.

ບົດ ສີສັນວັນນະກໍກັບຄືນສູ່ໃບໜ້າຂອງຍິງສາວ ນາງກິນເຂົ້າ ແບບດຽວກັບສັດປ່າບາງໂຕ ທີ່ບໍ່ເຄີຍພົບພໍ້ອາຫານ ມາເປັນເວລາດົນ ນານ ນາງຄິດວ່າ ການທີ່ຊາຍໜຸ່ມໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອເຂົ່ານາງບໍ່ເປັນ ຂອງແປກປລາດຫຍັງພິດ ເພາະຄວາມຕ້ອງການຂອງນາງມີມາກມາຍ ກ່າຍກອງ ຈົນນາງພ້ອມທີ່ຈະຮັບເອົາການຊ່ວຍເຫລືອ ໃນທຸກກໍຣະນີຢູ່ ແລ້ວ.

ໃນຂນະທີ່ກຳລັງວັງຊາກັບຄືນມາສູ່ເນື້ອສູ່ຕົວ ສາວນ້ອຍຜູ້ຍາກ ຈົນກໍເລີ່ມເລົ່າເຣື່ອງຂອງຕົນ ໃຫ້ຊາຍໜຸ່ມຟັງຢ່າງຊ້າໆ ຢູ່ໃນເມືອງ ໃຫ່ຍໆ ເຣື່ອງເຫຼ່ານີ້ມີຕັ້ງພັນໆເຣື່ອງ ມັນເປັນເຣື່ອງຂອງຜູ້ຍິງທີ່ເຮັດ ການຕາມທາງຮ້ານຕ່າງໆ ໄດ້ເງິນບໍ່ພຽງພໍ ມີຄວາມເຈັບໄຂ້ໄດ້ປ່ວຍ ເສັຍການເສັຍງານ ເສັຍຄວາມຫວັງ ແລະແລ້ວ ນັກພະຈົນໄພກໍມາ ຮອດປະຕູຂຽວ.

ແຕ່ສຳລັບຮູດຊິບຝົ້ແລ້ວ ເຣື່ອງທັງເຣື່ອງທີ່ຟັງໄປນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນ ເຣື່ອງນ້ອຍ ມັນເປັນເຣື່ອງໃຫ່ຍຂອງຊີວິດ.

"ແລະເຈົ້າກໍຫິນທຸກທໍຣະມານດ້ວຍເຣື່ອງທັງຫຼິດນີ້ນະ" ຊາຍ

ໜຸ່ມຖາມ "ເຕັມທີ່ແທ້ໆແລ້ວ" ຍິງສາວເວົ້າ.

"ຄັນຊັ້ນເຈົ້າບໍ່ມີພໍ່ແມ່ພີ່ນ້ອງຫລືໝູ່ຄູ່ຢູ່ໃນເມືອງນີ້ບໍ?"

"ບໍ່ມີຈັກຄົນ"

"ຂ້ອຍກໍຢູ່ຜູ້ດຽວໃນໂລກນີ້ຄືກັນ"

"ຂ້ອຍດີໃຈນຳ" ຍິງສາວເວົ້າຂຶ້ນ ແລະມັນກໍເປັນທີ່ພໍໃຈແກ່ຊາຍໜຸ່ມທີ່ໄດ້ຍິນນາງເວົ້າວ່າ ຕົນຢູ່ຜູ້ດຽວໃນໂລກ.

ໃນທັນໃດນັ້ນໜ້ອຍຕາຂອງນາງກໍຫລັບລົງ ແລະກໍບໍ່ເປັນການ່ງ່າຍທີ່ຈະໃຫ້ນາງມືນຕາຂຶ້ນໃໝ່ "ຂ້ອຍຢາກນອນແລ້ວ" ນາງເວົ້າ ແລະຂ້ອຍຮູ້ສຶກດີຂຶ້ນຕັ້ງຫລາຍເທົ່າ.

ຮູດຊິບຟ໌ລຸກຂຶ້ນ ພ້ອມກັບຈັບເອົາໝວກແລະເວົ້າວ່າ "ຄັນຊັ້ນຂ້ອຍສິໄດລາກ່ອນເດີ! ຄັນເຈົ້າໄດ້ນອນຫລັບຕລອດຄືນນີ້ສິເປັນການດີສຳລັບເຈົ້າທີ່ສຸດ".

ຊາຍໜຸ່ມເດ່ມືໄປ ຍິງສາວເລີຍຈັບໄດ້ແລະເວົ້າວ່າ "ຣາຕຣີສວັດ" ແຕ່ຢູ່ໃນເສງຕາຂອງນາງບອກວ່າ ຢາກຖາມຫຍັງອີກເໝືອນີ້ງ

ຊາຍໜຸ່ມເລີຍຕອບອອກໄປວ່າ "ມື້ອື່ນຂ້ອຍຈະກັບມາເບິ່ງເຈົ້າໃໝ່ວ່າ ເຈົ້າສິເປັນຈັ່ງໃດແທ້"

ເມື່ອຊາຍໜຸ່ມຍ່າງອອກໄປຣອດປະຕູ ຍິງສາວເລີຍຮ້ອງຖາມວ່າ: "ເຮັດຈັ່ງໃດເຈົ້າຈຶ່ງບັງເອີນມາຣອດປະຕູຂ້ອຍເໝາະ?"

ລາວທລຽວເບິ່ງນາງຄາວນຶ່ງ ແລະຮູ້ສຶກວ່າເສບປ໊າບທີ່ພາກທິວໃຈ ຖ້າວ່າເຈ້ຍນ້ອຍໆເຫລ່ານັ້ນ ທາກຕົກໄປຢູ່ໃນກຳມືຂອງຊາຍຜູ້ອື່ນແລ້ວ ສິເປັນຈັ່ງໃດເດ? ໃນທັນໃດ ຊາຍໜຸ່ມເລີຍຕັດສິນໃຈວ່ານາງບໍ່ຄວນຮູ້ຄວາມຈິງທັງໝົດນີ້.

"ຂ້ອຍມາຊອກຫາຄົນອີກຜູ້ນຶ່ງ" ຮູດອບຟ໌ເວົ້າ ແລະສິ່ງສຸດທ້າຍທີ່ລາວມອງເຫັນຄືຍົ້ນຂອງນາງ.

ເມື່ອອອກມາທາງນອກແລ້ວ ຊາຍໜຸ່ມຢຸດ ແລ້ວຫລຽວໄປທົ່ວບໍ່ຣິເວນນັ້ນ ຢ່າງສຳຣວດ ກວດກາຄັກແນ່ ຈຶ່ງໄດ້ຍ່າງໄປຈົນຮອດສົ້ມເບື້ອງນຶ່ງຂອງຕຶກ, ຍ່າງກັບຄືນມາອີກ ແລ້ວຂຶ້ນໄປຊັ້ນເທິງຍ່າງແລະເລາະເບິ່ງຕື່ນຈົນທົ່ວ ປາກົດວ່າ ທຸກປະຕູໃນເຮືອນຫລັງນີ້ທາສີຂຽວທັງນັ້ນ.

ຊາຍໜຸ່ມຍ່າງລົງຕະລ່ຽງ ຊາຍຜິວດຳຄົນນັ້ນຍັງຢູ່ໃນບ່ອມເກົ່າ ຮູດອບຟ໌ ເອົາເຈ້ຍສອງໃບທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ "ປະຕູຂຽວ" ນັ້ນໃຫ້ລາວເບິ່ງ ເລີຍຖາມວ່າ:

"ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເອົາ ເຈ້ຍນີ້ໃຫ້ຂອຍ"

"ຂ້ອຍຢາຍເຈ້ຍອັນນີ້ ແລະຂອງທ່ານໜ້ໃຫ້ຜູ້ທີ່ມາຍໄປມາຍມາ ແລະຂ້ອຍກໍໄດ້ຄ່າຈ້າງນຶ່ງດອນລາ" ລາວຕອບ.

"ແຕ່ນັ້ນໝາຍເຖິງຫຍັງລະຮຶ?" ຮູດອບຟ໌ຖາມ ຊາຍຜິວດຳຫົວຂົ້ນ ແລະເວົ້າວ່າ "ບໍ່ນ໊ເດ" ທັງເວົ້າທັງຊີ້ນິ້ວໄປທາງຝາກທາງອີກເບື້ອງນຶ່ງ "ແຕ່ວ່າເຈົ້ານ໊ຈຳໄປນ໊ອຍນຶ່ງ"

ຮູດອບຟ໌ ຫລຽວໄປເບິ່ງທົ່ນທາງຈຶ່ງໄດ້ເຫັນໂຮງລະຄອນໂຮງນຶ່ງ ຕິດປ້າຍອັນນ໊ກໃຫ່ຍ ປະດັບດ້ວຍໄຟຟ້າຢູ່ທາງເທິງວ່າ: "ປະຕູຂຽວ"

ຮູດອບຟ໌ຢຸດຊີ້ພັ້ງສີພົ້ມສບັບນຶ່ງຢູ່ຮ້ານໃນເຄທາງບ່ອມນຶ່ງ ໃກ້ໆເຮືອນລາວ. ເມື່ອກັບອອກມາຈາກຮ້ານນັ້ນແລ້ວ ຊາຍໜຸ່ມຈົ່ມຜູ້ດຽວວ່າ: "ຂ້ອຍຮູ້ແລ້ວວ່າ ໂຄງການໄດ້ວາງໄວ້ໃຫ້ຂອຍຕ້ອງໄດ້ພົບກັບ

ນາງໃນສະພາບນັ້ນ" ມີຄຳຍ້ອນວ່າ ຮູດອຟ ສເຕນເນີ້ເປັນຜູ້ຕິດຕາມ
ເຮື່ອງລາວອັນໂລດໂຜນແລະການພະຈົນໄພຢ່າງແທ້ຈິງ●

ປຶ້ມຊຸດອະພອລໂລ

ເຮືອໄສ້ ອະເມຣິກັ

ຂຽນ

ໂອ. ເຮນຣີ

